

u  a n s ü p ü r g e
f l y i n g b r o o m

4. kadın filmleri festivali
4. women's film festival

İÇİNDEKİLER

Festival Kadrosu ve Dostları	3
Sunuş	4-9
Sponsorlar	10-12
Yeşilçam'ın Görünmeyen Kadınları	13-19
Anısına Saygı - Dorothy Arzner	21-27
Anısına Saygı - Maria Luisa Bemberg	29-37
Ustaya Saygı - Agnes Varda	39-49
Her Biri Ayrı Bir Renk	51-60
Bir Ülke: Fransa	61-67
Gülmesini de Biliriz	69-75
Kısa, Olmazsa Olmaz!	77-92
Film Çözümlemesi	93-95
Senaryo Yarışması	97-100
Ülke Dizini	102
Yönetmen Dizini	103
Film Dizini	104

CONTENTS

<i>The Staff and Friends of Festival Presentation</i>
<i>The Sponsors</i>
<i>Invisible Women of Yeşilçam</i>
<i>Tribute- Dorothy Arzner</i>
<i>Tribute- Maria Luisa Bemberg</i>
<i>Retrospective- Agnes Varda</i>
<i>Each Has a Different Color</i>
<i>A Country: France</i>
<i>We Also Know How to Smile</i>
<i>Short is the Must!</i>
<i>Film Analysis</i>
<i>Script Competition</i>
<i>Index of Country</i>
<i>Index of Director</i>
<i>Index of Film</i>

**Uçan Süpürge Yönetim Kurulu /
The Administrative Board of the Flying Broom**
Filiz Kardam
Halime Güner
Yıldız Ecevit

Genel Koordinatör / General Coordinator
Halime Güner

Yönetmen / Director
Sevna Akpınar

Festival Ekibi / Staff
Ebru Sormaz
Fatma Bilençoğlu
Gülşen Cengiz Bozkurt
Gülten İrgin
Ölcay Bingöl
Ürün Güner
Zeynep Kaya

Program / Programme
Oğuz Onaran
Sevna Akpınar

Basılı Malzemeler / Printed Materials
Gülşen Cengiz Bozkurt

Film Trafik / Film Traffic
Ebru Sormaz

Basın ve Konuk Ağır lama / Press and Guest Service
Şüdüz Haşar
Ürün Güner
Zeynep Kaya

Mali İşler / Finance
Gülten İrgin

Senaryo Yarışması / Script Competition
Fatma Bilençoğlu

**Senaryo Yarışması Değerlendirme Kurulu /
Script Competition Evaluation Committee**
Gülten Tereske
İnci Demirkol
Sevna Akpınar

Atölye Çalışması / Work-Shop
Işıl Özgentürk

Açılış Gecesi Tasarım ve Organizasyon / Opening Ceremony
Şüdüz Haşar

Çeviri ve Elektronik Altyazı / Translation and Subtitling
Kitle Yayıncılık Yapımcılık Ltd. Şti

Festival Jeneriği / Generic
Bekir Gürgen

Festival Afişi ve Grafik tasarım / Poster and Graphic Design
Reta - Zuhul Erdinç - M. Erkut Erdinç

Heykel Tasarım / Statuette Design
Fahri Kaplan

Festival Dostları / Friends Of Festival
A.B.D. Büyükelçiliği (Vicky Silvermann, Serpil Taşkın)
A.Ü. İletişim Fakültesi (Prof. Dr. Oğuz Onaran)
A.Ü. İletişim Fakültesi Mezunlar Vakfı Başkanı Süleyman Coşkun ve Selma Özınarır
AB Talking Heads Oy (Laura Haapala)
Ajans Press
Arif Köden
Arjantin Büyükelçiliği (Jose Maria Silenzi de Stagni, Süheyla Kalfagılı)
Alman Kültür Merkezi (Suzan Pınar-Betts, Dr. Kristin Völker, Emel Öztürk)
Austrian Film Commission (Anne Laurent)
Ayla Jean Yackley
Berrin Balay
Burçin Dermancıoğlu
Ceren Özbaylı
Channel Four International (Jonathan Birstow)
Cineart Productions (Victor Schwarz)
Cinergon (Kolovou Dora)
Çankaya Belediyesi Eğitim Kültür Md. (Haydar Yoleri)

Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi Müdürlüğü Çalışanları
Çek Cumhuriyeti Büyükelçiliği (Mr.Lubomir Bozant)
Danish Film Institute (Eva Nüchel Petersen)
Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü (Remzi Buhara)
Devlet Tiyatroları Genel Müdürvekili (Faruk Günöğür)
Egyptian Film Centre (Prof. Dr. Mohamed El Kalyoubi)
ERT S.A. (Fotini Yiannoulato)
Ercan Akpınar
Ertuğrul Şenoğlu
Farabi Cinema Foundation (Amir Esfandiari)
Film Polski (Jolanta Galicka)
Finlandiya Büyükelçiliği (Raisa Alatan)
Fransız Kültür Merkezi (Huguette Rigot, Michel Barbat)
Flirt Films
Garanti Bankası (Naciye Günel)
Greek Film Center
Gülden Treske
Herremagasinet Film&TV
HES-SO (Sebastien Favre)
Hırvatistan Büyükelçiliği (Vesna Terzic)
Hungaro Film (Annamaria Basa)
Iranian Young Cinema Society (Shirin Naderi)
İcelandic Film Foundation (Erna Margret Valberssdottir, Bryndis Johannsdottir)
İran Büyükelçiliği (A.K. Montared)
İrlanda Büyükelçiliği (Sean O'Regan)
İsviçre Büyükelçiliği (Monica Schmutz Cattaneo)
İtalyan Kültür Merkezi (Flavia Tibaldi, Şükran Çubuk)
Kanada Büyükelçiliği (Simin Taylaner, Eric Walsh)
Kavaklıdere Sineması (İnci Demirkol, İrfan Demirkol)
Kızılırmak Sineması (Can Köksal, Cemal Kuruoğlu)
Kurtuluş Kayalı
Litvanya Büyükelçiliği (Halina Kobeckaite)
London International Film School (Chrissy Bright)
Mehmet Açıkta
Meksika Büyükelçiliği (Juan Antonio Miramontes)
Meryem Sözen
MJW Productions Ltd. (Jessica Lamerton)
Muharrem Aydoğan
Mustafa Sarıgül (Şişli Belediye Başkanı)
M. Erkut Erdinç
Nazik Işık
Nemencines (Kestutis Petrulis)
Netherlands Institute for Animation Film (Paul Moggre)
New Zealand Film Commission (Helene O'Brien, Lindsay Shelton)
Oğün Duman
Osman Ürper
Ömer Güner
Özge Akcan
Peyami Çelikkcan
Polonya Büyükelçiliği (Piotr Nykiel)
Portekiz Büyükelçiliği (Jorge Cesar das Neves)
Portuguese Short Film Agency (Fernanda Silva)
S.Ruken Öztürk
Sabri Büyükdüvenci
SESAM (Kadri Yurdatap)
Sevin Okyay
Sheraton Oteli (Zeynep Kayralcı)
Sokakta Dergisi
Studio Filmowe Indeks
Swiss Short Film Agency (Laura Zimmermann)
T.C. Kültür Bakanlığı APK Daire Başkanı (Ali Cabılar)
T.C Kültür Bakanlığı Sinema ve Telif Hakları Genel Müdürlüğü
Take T Productions (Sietske Tjallingii)
Tanıl Bora
Tevfik Fikret Lisesi (Şehriban Gözçü ve gönüllü öğrencileri)
The British Council, Ankara (Can Özgün)
TRT Genel Müdürlüğü
TRT Matbaa (Emin Civek, İffet Şimşek)
Umut Sanat Filmcilik (Metin Ergül)
Women Of The Sun (Mandisa Zitha)
Yeni Zelanda Büyükelçiliği (Hale Kıvanç)
Yunanistan Büyükelçiliği
Zafer Can
Zuhul Erdinç

Festival hazırlıklarının çeşitli aşamalarına düşlerini, yaratıcılarını ve emeklerini koyan tüm kadınlara teşekkür ederiz.

We would like to thank all women who have shared their dreams, creativity and efforts with us, in every step of the festival preparations.

Unuttuğumuz kişilerden özür dileriz.
Apologies to anyone we have unforgivably missed.

Yeni/Yeniden

Her festival yenidir, dördüncüsü olsa bile. Hele Uçan Süpürge'nin her festivali yepyeni! Çünkü her sene ilk heyecanla işe koyuluyoruz ve heyecanımız bizi hiç terk etmiyor. Ekibin en devamlı üyesi, ofise ilk gelen ve en son terk eden. İyi ki var.

Bu sene festivalimiz yeni, çünkü her parçası yepyeni bir ekip tarafından oluşturuldu. Üstelik "Bu iş insanın içine işler ve bir daha vazgeçilmez mi olur?" diye soran bir ekiple. Yaptığı işe sevgisini koymayı bilen bir ekiple. İyi ki varlar.

Parçaları birleştirmeye bundan sekiz ay önce başladık. En çok çabayı günler geçtikçe hayallerimizi yitirmemek için göstermek zorunda kaldık. Türkiyeli olunca yaptığımız her işin birinci koşulu. Umutlarımızı, herşeye rağmen başardıklarımızı, sevinçlerimizi yaşadığımız dünyanın koşullarının farkında olarak dile getirmeye çalıştık. Sonunda yedi gün boyunca paylaşacağımız bu program ortaya çıktı.

Arzner'i, Bemberg'i ve Varda'yı en önemli filmleriyle, Mézaros, Wheeler, Woods, Denis, Masson, Halldoorsdottir, Alexander, Vihanova, Tribuson, Anspach, Vernoux, Shahriar, Link, Veysset, Urbaniak'ı son filmleriyle festivalimize dahil edebilmek hatta bir çoğunu konuk etmek ve heyecan duymamak !

Film Öyküsü yarışmamıza katılan bütün sinemaseverler ve ön jüri değerlendirmesinden sonra konuğumuz olup, sevgili Işıl Özgentürk'ün yönetiminde gerçekleştirilecek atölye çalışmamıza katılan senaryo yazarı adaylarımız, hem yarıştılar hem de kendi kendilerini değerlendirdiler. Böyle bir ödül uygulamasına yarışmaya katılanlardan olumlu tepkiler alıp heyecan duymamak !

Ve Sinemamız. Yeşilçam 1979'a kadar 4385 film üretmiş. Bu filmlerden 52 tanesine kadınlar yönetmen olarak imza atmış. Bu yönetmenlerden kaçını biliyor ve tanıyoruz. Tarihçilerimiz hangilerinden söz etmişler. Ya adı hiç geçmeyenler? "Yeşilçamın Görünmeyen Kadınları" sinemamız tarihine onların adını geçirmek için gerçekleştirilmiş bir proje. Tarihimizdeki böyle bir eksiği tamamlayabilip heyecan duymamak olası değil!

Uçan Süpürge'nin her festivali yepyeni. Çünkü her sene ilk heyecanla işe koyuluyoruz ve heyecanımız bizi hiç terk etmiyor. Ekibin en devamlı üyesi; ofise ilk gelen ve en son terk eden. İyi ki var.

Sevna Akpınar
Yönetmen

Each festival is new even it is the fourth one. In fact, all the festivals of Flying Broom is new! Because every year we start to work with the same excitement and that has never left us. The steadiest member of the staff, the one who comes first as well as leaves last the office. Fortunately, it exists.

This year our festival is new, since all the parts of it formed by a brand-new staff. Moreover, by a staff asking "do organizing a festival diffuse one's self and happen to something indispensable?". Such a staff that is capable of putting their love in their work. Fortunately, they are present.

We have started to put the parts together eight months before. We have had to strive most not to lose our hopes. It is the first condition, if you try to achieve something in Turkey. Aware of facts of the world, we have tried to express our hopes, successes that we achieved in spite of everything, and our happiness. At last, the program that we are going to share with you has appeared. Being able to include Arzner, Bemberg and Varda to our festival with thier most important films, and that to include Mézaros, Wheeler, Woods, Denis, Masson, Halldoorsdottir, Alexander, Vihanova, Tribuson, Anspach, Vernoux, Shahriar, Link, Veysset and Urbaniak with their recent films and even to welcome as our guests most of them, it is impossible not to be excited!

All the participants of the script competition and the ones who have, after selected by the Evaluation Committee, been guests of the festival to take part in workshop directed by Işıl Özgentürk are both competes and evaluate with each other. Receiving a very good reaction for all of them, it is impossible not to be excited!

And our cinema. Yeşilçam have produced 4385 films since 1979. Among them 52 of them were shot by women directors. How many of them, we know? About how many of them, the historians have talked? What about the unnamed ones? "Invisible Women of Yeşilçam" is a project to give those women the place they deserve in the history of cinema. Completing such a missing part of the history, it is impossible not to be excited!

All the festivals of Flying Broom is new! Because every year we start to work with the same excitement and that has never left us. The steadiest member of the staff, the one who comes first as well as leaves last the office. Fortunately, it exists.

Sevna Akpınar
Director

4. Festival

Her yıl hazırlıkların ortasında bir yerde "bu yıl yapamayacağız galiba" diyoruz, her yıl en az bir kez umutsuzluğa düşüyoruz. Ama her yıl en umutsuz olduğumuz anda, "bir şey" bizi yeniden başlamaya teşvik ediyor. Bu "şey" her yıl başka bir "şey" olabiliyor. Ama genellikle "geçen yıl başarmıştık" cümlesi bizi yeniden ateşliyor. Çünkü her festivalle ülkemizde kadın olmanın zorluklarına dair, sinemada kadın olmanın güzelliğine dair yeni bir adım atıyoruz. Ama daha önemlisi her festival ülkemizde kültür sanat alanında çalışan kadınların ürettiklerini ortaya koymanın önemini bize bir kez daha öğretiyor. Her festival bizi buluşturuyor, sözümüzü aktarıyor, çoğaltıyor, görünür ve kalıcı kılıyor.

Aslında böyle olacağını daha birinci festivalimizi gerçekleştirirken hissetmiştik. Artık bu festival, katılan kadınların geçmişleri ne olursa olsun, "şimdi" yi ortak yaşadıkları, üretimlerinin değerli olduğunu hep birlikte gördükleri, kadınlığın öznel sorunlarını yaratıcılıklarıyla birleştirme ısrarında pek çok kadının varlığından haberdar oldukları bir alan olarak kendini kanıtladı. Beyazperde ve onun herkese ulaşabilen etkin dili, kadınların yaşam öykülerini birbirlerine aktarmalarına fırsat verirken, onların güçlenmesine de olanak sağlayabiliyor artık!

Kadınların güçlenmesi!

Uçan Süpürge bu amacı, kuruluşundan beri inançla ve inatla savunuyor ve gerçekleşmesi için her türlü çabayı sarfediyor. Kadınlar için varolan bir kuruluşun kısıtlı olanaklarına karşın, olmaz olur yapmak için çalışırken temel güdüsü bu! Aynı amaca yönelik sivil toplum kuruluşlarıyla girdiği ilişkilerde de bu güdüyle davranıyor. Çünkü Uçan Süpürge, kadınların güçlenmesinin her şeyden çok, demokratik bir iklimde yeşeren sivil toplum hareketi ve bu hareket içinde çalışanların karşılık beklemeden sundukları emek ile mümkün olacağını düşünüyor. Ataerkil düzenin kadınların ikincil konumundan elde ettiği çıkar ancak bu düzene karşı koyabilecek güce ve cesarete sahip olanların birlikteliği ile etkisiz kılınabilecek. Uçan Süpürge sivil toplum içindeki yerini, bu politik bakışını kadın bakışı açısı ile bütünleyerek tanımlıyor.

Krizi biliyorsunuz değil mi, hani son günlerde hergün birkaç kez sözünü ettiğimiz krizi. 4. Festivalin hazırlıkları boyunca onunla aramızda ciddi düellolar yaşandı. Düello, çünkü neredeyse birebir ilgilendi bizimle ya da biz öyle hissettik! Festival yapanlar bilirler, en zor kısmı festivalin bütçesini toparlayabilmektir. Kriz bu yıl bütün destekçilerimizi bizden önce ziyaret etmişti. Bu nedenle aşağıdaki isimler bizim için, kültür ve sanatın "yangında ilk vazgeçilecek" alan diye görüldüğü ülkemizin az sayıdaki kahramanlarıdır. Kültür Bakanlığı'nın desteğini bir cümle ile tarif etmemiz mümkün değil. Ülkemizde yaşayan ve üreten bütün kadın sinemacılar, sinemaseverler, izleyiciler, Ankaralı'lar ve İran'dan Yeni Zelanda'ya dört bir yandan gelen kadın yönetmenler adına Kültür Bakanı Sayın İstemihan Talay'ın şahsında Kültür Bakanlığımıza müteşekkirimiz.

Ve diğer sponsorlarımız, ülkemizin tek "kadın filmleri festivali"nin destekçileri, hepimize sevgi ve teşekkürlerimizle...

Bir teşekkür de Ankara'lı izleyicilerimize. Artan bir ilgiyle bizimle birlikte olduğunuz, festivali bizimle birlikte yaşadığınız ve sevdiğiniz için.

5. Festivalde görüşmek dileğiyle
Uçan Süpürge Yönetim Kurulu

The Festival

Each year, during the preparations for the festival, we say to ourselves "we're not going to be able to make it this year" and at least once we fall into despair. But each year, at the moment we feel hopelessness to the greatest extent, 'something' changes from year to year. In general though, the idea that 'we were succesful last year' adds a new spark to our preparations. With each Festival, we learn new things about and take steps in facing the difficulties of being a woman in our own countries, making women's issues visible, bringing one another together as women and experiencing the joy of being women in the film industry. More importantly, each festival teaches us the significance of displaying the works of women in the field of culture and art. By bringing us together, every single Festival allows us to articulate and increase our thoughts, alongside providing a venue for making them visible and permanent.

To be honest, we felt that this would be so during our very first Festival. Today this festival has proved itself to be an area in which the women participating in it, regardless of their personal backgrounds, have the opportunity to live "the present" moment on very common terms, to have the opportunity to see together how valuable their works are, and to become aware of the existence of other women who combine the subjective problems of womanhood with creativity. The silver screen, as a form of effective communication that all can understand, not only allows women to share with each other their life stories, but also empowers them!

Empowering Women!

This has been an aim which the Flying Broom, since its establishment, has been defending religiously and stubbornly, and has been doing everything in its power for its realization. This is the underlying motive that drives this organisation for women in working to make the impossible possible, in spite of limited resources. It is also this motive that directs this organisation to form ties with other non-governmental organisations working for the same aim. The members of the Flying Broom believe that the aim to empower women is propelled by the growth of a movement seeking to establish a civil society in a democratic climate, and by the voluntary activities of those within this movement. The patriarchal social order, which benefits from placing women in a secondary position, can only be made ineffective by those who have the strength and courage to oppose it. The Flying Broom defines its positions within the civil society by combining its political standpoint with the viewpoint of women.

We all know about the crisis, the one that everyone has been talking about recently. The preparation of the Fourth Festival has had its fair share of duels with it. We refer to them as 'duels', because it dealt with us almost on a one to one basis, our at least we thought so! Those who have organised festivals know that the most difficult stage is drawing up a festival budget. This year, unfortunately, the crisis sought out our sponsors before we had the chance to reach them. This is why we feel the names listed below are the heroes of an understanding that art and culture are the first to be given up during a 'fire'.

One sentence would be highly insufficient to describe the support of the Ministry of Culture. We would like to extend our thanks to the Ministry of Culture, Mr. İstemihan Talay, on behalf of women filmmakers living and producing in this country, movie-goers, the general audience, the residents of Ankara and women directors from Iran to New Zealand. And to our other sponsors, the supporters of our country's only 'women's film festival', we extend our warmest regards and gratitude.

Additional thanks must be extended to our Ankara audience, for being with us with an ever-increasing interest and for loving and living the Festival with us...

Hope to see you at the next Festival...
The Board of Directors of Flying Broom

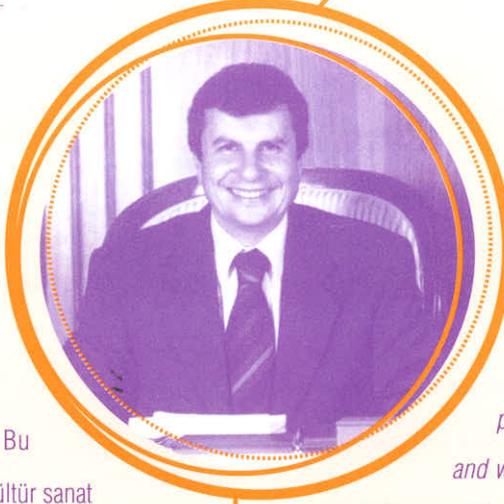
T. C. KÜLTÜR BAKANLIĞI

Geçen yıl sizlere yine bu katalogdan seslenirken hükümet olarak geçen binyılın başlatılmış ama tamamlanamamış çalışması olarak kadın sorunlarına daha fazla yer vermeye karar verdiğimiz ve bu sorunların çözümlerinin üretilmesi için çalışmakta olduğumuzu belirtmiştim. Bu çözümlerin üretilmesinin bir yolu da kültür sanat girişimlerine yol açmak, destek vermek ve kurumsallaşmasını sağlamaktır.

Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik sıkıntıların aşılmasında, kadına yönelik politikaların geliştirilmesinde, toplumsal cinsiyet kavramının yerleşmesinde ve demokratikleşme süreci içinde kadınlara büyük görevler düşmektedir. İşte bu görevlerinin bilincindeki bir kuruluş olan Uçan Süpürge, kadınların her konudaki etkinliklerinin ve öykülerinin yolunu açmak, ortak bir dil oluşturmak amacıyla yola çıkarak gerçekleştirmeye başladığı Kadın Filmleri Festivali'nin dördüncüsü ile karşımıza çıkıyor... Ankara'nın kalıcı zenginliğini oluşturmak, ancak kültürel bir çoğalma ile, demokratikleştirme sürecinde atılacak adımlar ise kültürlerarası alışverişle mümkündür. Bu konuda oluşturdukları program ve etkinlikler zinciriyle Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali her türlü övgüyü hak ediyor.

Bakanlık olarak, bu festivalin varolmasında ve kurumsallaşma sürecinde devam eden desteğimizin, bu etkinliğin kadınlara yaraşan bir girişim olması sebebiyle sürekli olacağına inanıyor, Uçan Süpürge ve festival ekibini kutluyor, başarılar diliyorum.

M. İstemihan TALAY
Kültür Bakanı

Last year, when I addressed you again in this catalogue, I stated that, as part of an activity started by the government at the end of the last millennium but which could not be completed then, we had decided to pay more attention to women's problems and we were working to develop solutions to these problems. One of the ways of developing such solutions is to prepare the ground for cultural and artistic initiatives, to support them and to ensure that they become institutionalized.

Women have great duties to fulfill in overcoming the current economic difficulties faced by our country, in developing policies for women, in the process of gender and democratization. Flying Broom, an organization conscious of these duties, is coming before us with the fourth of the Women's Film Festival which it started to organize with the aim of clearing the way for women's activities and stories in every area and creating a common language.

Ankara's permanent richness is possible only through cultural growth, and steps in the process of democratization are possible only through intercultural exchange. With the series of programmes and events it features, the Flying Broom Women's Film Festival deserves every praise in this regard. I believe that the support given by our ministry to the organization and institutionalization of this festival will continue as it is an initiative that befits women. I congratulate Flying Broom and its festival team and wish them success.

M. İstemihan TALAY
Minister of Culture

Ülkemizde kamu yayıncılığı sorumluluğunu üstlenme bilinciyle hareket eden TRT, bu anlayışın gereklerinden biri olan, kültürler arası paylaşımı sağlayan sanat festivallerini desteklemeyi bu gerekliliğin bir parçası olarak değerlendirmektedir.

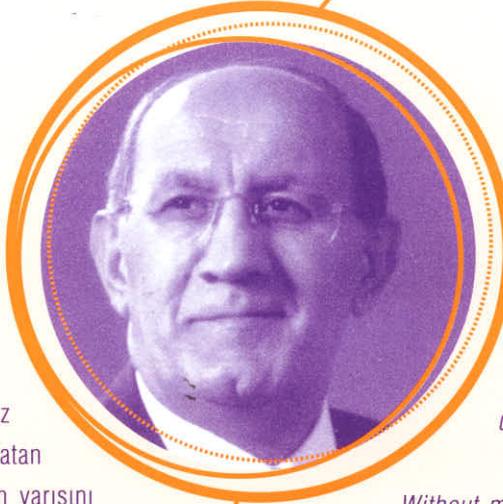
Kamu yayıncılığındaki temel ilkelere taviz vermeyerek bir değişim sürecini başlatan kurumumuz, bu süreçte, nüfusumuzun yarısını oluşturan kadınların beğenilerinden ve desteklerinden ayrı düşülemeyeceğinin de bilincindedir.

Bu bağlamda dördüncüsü gerçekleştirilecek olan Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'ni daha önceki yıllarda olduğu gibi kurumumuz bu yıl da desteklemektedir. Biliyoruz ki bu festival, kadının kültürel, ekonomik ve siyasal düzeyinin yükseltilmesi, hak ettiği yere gelmesi konusunda başlayan harekete ivme kazandırıcı bir rol oynamaktadır. Dünyanın her köşesinden gelen ve festival süresince konuk edilecek tüm sinema kadınlarının birbirleriyle etkileşimlerini, kültürler arası paylaşımını sağlamanın, çağdaş ve aydın kadının bundan sonraki adımlarını daha güvenli atmasını sağlayacağından eminiz.

Sinemamıza emek veren ilk kadın yönetmen, yapımcı ve senaristleri ortaya çıkarmak için Türk Sinema Tarihi'nin eksik kalan yönünün tamamlanmasına öncülük eden Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nin bu girişimini hazırladığımız bir belgeselle desteklemek, kamu yayıncılığı anlayışımızın bir gereği olmaktan öte kurumumuz için bir onur vesilesidir.

Bütün festival dostlarının ve sinema severlerin Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'ne ilgi göstereceğinden emin olarak bu aydınlık yolda ilerleyen her kadının izini sürmek bizleri mutlu edecektir. Kurumum ve şahsım adına bu yolu aydınlatan kadınları kutlarım.

Yücel YENER
TRT Genel Müdür

TRT (Turkish Radio and Television Association) actions for undertaking the responsibility of public broadcasting in Turkey. With this respect, it considers supporting artistic festival that provides cultural integration as the vital part of this understanding.

Without making a concession from the basic principles of public broadcasting, our foundation started an alteration, and within this period, it is aware of not being able to away from the half of the population of Turkey; women and their taste and support.

In this juncture, this year, like the past years, TRT again supports 4th Women's Film Festival of Flying Broom. We are well aware that this festival gives a catalyst role in the movement, which aims to enhance cultural, economic and political level of women and put them a point where they deserve. We are sure that providing the cultural integration of women coming all around the world as the festival guest makes contemporary and enlighten women take the forthcoming steps more confidently.

Advocating by producing a documentary for the attempts of Women's Film Festival of Flying Broom for completing the missing part of Turkish Cinema History to make the first women directors, producers and script writers visible is not only the necessity of the public broadcasting but also honor for us.

Being certain about all the friends of festival and cinema lovers will show interest to Women's Film Festival of Flying Broom, keeping on the women's footprints on the way of this lightened road will make us happy. On behalf of my foundation and personally, I have congratulated women who light this way.

Yücel YENER
General Director of TRT

Uçan Süpürge tarafından düzenlenen 2001 Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'ne hoşgeldin demekten mutluluk duyuyorum. Bu yıl, Avrupa Komisyonu'nun ardarda üçüncü kez destekleme şansına sahip olduğu bu festivalin, artık Ankara'nın yıllık takviminde düzenli olarak yer alan ve kendi gücüyle ayakta durabilen bir etkinlik olmasını umuyoruz.

Uçan Süpürge'nin bu yıl, komedi'yi öne alıp "Biz Kadınlar Gülümsemesini de Biliriz" in altını çizmesinden de büyük memnuniyet duyuyorum.

Komedi, bu yılki festivalde kadın yönetmenlerin o çok özel yeteneklerini gösterebilecekleri bir sanat dalı. Mizah, özellikle de sıkıntılı zamanlarda, hem bir yetenek hem de bir gerekliliktir.

İzleyicilerinizin, mevcut ekonomik zorlukları aşma yolunda çalışırken ve AB'ne katılım hazırlıklarında Türkiye'nin programına destek olmak için birleşirken, filmlerinizden alacakları moral ve cesaretle ilerlemelerini diliyoruz.

Karen Fogg
Büyükelçi
Avrupa Komisyonu Türkiye Temsilcisi

I am very pleased to welcome the 2001 International Women Film Festival organised by Flying Broom. This would be the 3rd year in succession that the European Commission has been able to support this festival and we hope that it can now become a regular and self-sustaining event in the annual Ankara calendar.

I am very glad that, this year, Flying Bloom is putting comedy in the forefront, and insisting that "we women also know how to smile".

Comedy is an art where I am sure that women film directors will be able to show their very particular talents, this year in the Festival. A sense of humour is both a talent and a necessity, particularly in times of adversity.

We hope that your audiences this year will take cheer from your films and that good humour will accompany them in working through the current economic difficulties and joining together in supporting Turkey's new program to prepare for EU accession.

Karen FOGG
Ambassador
Representation of the European Commission to Turkey

Ankara Üniversitesi
İletişim Fakültesi Mezunları Vakfı

1996

The Fund of Graduates of Ankara University, Faculty of Communications

Kadının toplumsal savaşımında, tüm demokratik savaşımelerde olduğu gibi kitle iletişim araçlarının yeri yadsınamaz. Kadının toplumsal kimlik tanımlaması, imgeleri, kendini ifade etmesi, kadınla ilgili mesajlar ve kadına yönelik mesajlar en çok ve en etkili biçimde bu araçlar aracılığıyla kötüye kullanılmıştır. İşte o yüzden tüm iletişimciler duyarlı, sorumlu, onun da ötesinde konuya katılımcı olmak zorundadırlar. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi bu bilinçle yetiştirdiği öğrencilerinin dört bine yakını otuziki yıl içinde mezun etmiştir. Mezunlar Vakfı niteliğini ve gücünü bu kaynaktan beslerken hep demokrasiden, barıştan, haklı mücadeleden ve bu amacı taşıyan bilim, kültür, sanat etkinliklerinden yana olmuştur. Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nin 4. yılına ulaşması da mutluluk veriyor bize, işbirliğimiz gururlandırıyor.

Hep birlikte nice yıllara. Teşekkürler Uçan Süpürge.

Selma ÖZİNANIR

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi
Mezunları Vakfı
Yönetim Kurulu Üyesi

The importance of mass communication devices in all social struggles and that of the social struggle of women cannot be denied. The definition of a woman in society, the expression of herself, her images, messages related to women have been misused most widely by these devices. This is why all executives have to be sensitive, responsible and above all willing to participate. The Ankara University has educated four thousand graduates in 32 years with this thought in mind. The Alumni Association which derives its strength and quality from this source has always been supportive of democracy, peace, righteous causes and scientific, cultural and art organizations which have these purposes. The fact that Flying Broom celebrates the fourth year of its' Annual Film Festival gives us great pleasure. Our cooperation makes us proud.

Hopefully we shall be together for a good many years yet.

Thank you Flying Broom.

Selma ÖZİNANIR

Member of the Executive Board of the Fund
of Graduates of Ankara University,
Faculty of Communications

atv

CNBC-e

KANAL D

NTV

S

tv8

Cumhuriyet

Hürriyet

Milliyet

Radikal

SABAH

radio dtü

INTERNATIONAL
AJANS PRESS

4.kadın filmleri festivali
4.women's film festival

Sheraton Ankara
HOTEL & TOWERS

Uçan Süpürge,
4. Kadın Filmleri Festivali'nin
gerçekleştirilmesinde destek sağlayan
SHERATON Hotel'e teşekkür eder.

Flying Broom thanks

Hotel SHERATON

for its support to realize the

4th Women's Film Festival.

YEŞİLÇAM'IN GÖRÜNMEYEN KADINLARI

INVISIBLE WOMEN OF YEŞİLÇAM

"Yeşilçam'ın Görünmeyen Kadınları" Uçan Süpürge'nin kuruluş ilkeleri doğrultusunda gerçekleştirdiği projelerinden biri. Aslında "ilk"lerden biri daha. Çünkü bu proje ile tarihçilerin her nedense dikkate almadığı kadınların kendi tarihlerini oluşturması yolunda bir adım da biz atıyoruz. Ve bu adıma Sinema Tarihi'mizde hakettiği yeri alamamış Yeşilçam'ın Görünmeyen Kadınları'nı görünür kılacak bir belgesel film yaparak başlamak istedik.

İlk aşama belgeselin araştırması ve senaryosunun uzman kişilerce yapılmasıydı. Bu konuda Ankara Üniversitesi, İletişim Fakültesi'nden Yr.Doç.Dr. S.Ruken Öztürk ve Eğitim Fakültesi'nden Prof.Dr. Sabri Büyükdüvenci ile çalıştık. Bizim için çalışmayı kabul ettikleri ve bizleri bu değerli araştırma ve senaryo ile buluşturdıkları için her ikisine de sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Senaryoyu elimize aldıktan sonra bizim için belki de daha zor olan son aşama başladı, belgeselin çekim aşaması. Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik darboğaz herkes gibi bizim de nefesimizi kesti. Böyle bir ortamda tarihçilerin bile ilgisini çekmemiş bir konuda yapılacak bir belgesele yapımçı bulmak hiç de kolay değildi, ama kadın dayanışması bu noktada yine imdadımıza yetişti. TRT (Türkiye Radyo Televizyon Kurumu) ve KSSGM (Başbakanlık Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü) projemizden en az bizim kadar heyecan duydu ve "Yeşilçam'ın Görünmeyen Kadınları"nın belgesel filmi "Ötekinin Sesi" bu iki değerli kurumun ortaklaşa yapımı ile bizlerle buluşuyor. Bu projenin hayata geçirilmesinde Uçan Süpürge'ye destek veren iki kuruma, TRT ve KSSGM ile TRT Gap Yayınları Müdürü Canan Tarancı'ya, Yönetmen Nuran Bayer ve ekibine sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

"Invisible Women of Yeşilçam" is another project of Flying Broom, which is realized with respect to its foundation principles. In fact, this will be also the another first. Since, with this project, we are taking a step to create the history women, who have been, for some reason or another, not taken into consideration. And we feel like to take this step by producing a documentary to make Invisible Women of Yeşilçam, who are not put the place that they deserve in our Cinema History, visible.

The first step was the conduction of research and writing of the script by specialist people. We worked this aspect of the project with Assistant Prof. S. Ruken Öztürk, at the Faculty of Communications of Ankara University, and Prof. Dr. Sabri Büyükdüvenci, at the Faculty of Educational Science of the same university. We give endless thanks to each of them for their acceptance to work for us and their providing this valuable research and the script for us.

After receiving the script, the last step, would be the more difficult one to begin, which is the step of shooting the documentary. The economic difficulty of our country cuts our breath, too. In such a situation, it was not easy to find a production company to documentary about the theme that has not even compelled to historians. However, the solidarity among women has rescued us in this point. TRT (Turkish Radio and Television Association) and KSSGM (The General Directorate for the Status and Problems of Women) found our project quite exciting at least like us. And the documentary film of Invisible Women of Yeşilçam, "Voice of The Other" is going to meet with us with the collectivity of these two valuable foundations. We give endless thanks to TRT and KSSGM for the supports of fulfilling the project of Flying Broom, as well as to Canan Tarancı, the Head of TRT Gap TV, director Nuran Bayer and her staff.

BİR ARAŞTIRMANIN ÖYKÜSÜ: ÖTEKİNİN SESİ

*"Varoluşun anlamını öteki örer.
Varlığımız ötekinin varlığı ile olasıdır.
Ötekini yadsımak, kendimizi yadsımadır.
Yeşilçam'ın unuttuğu Öteki'lere saygıyla..."*

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali kapsamında şimdiye dek Bilge Olgaç'ı ve Türkan Şoray'ı anlatan belgeseller gerçekleştirilmiş, bizim de bulunduğumuz bazı festival toplantılarında Yeşilçam'ın ilk kadınları üzerine bir araştırma yapma gereği belirtildiği halde henüz böyle bir işe girilmemişti. Yeşilçam'da kameranın arkasına geçmiş, bilinmeyen, tanınmayan bu kadınlar kimdi? Yönetmen yardımcısı, görüntü yönetmeni yardımcısı, senarist, yapımcı ve yönetmen olan (Bilge Olgaç'ı ve Türkan Şoray'ı dışarda bırakırsak) bu kadınların 'görünür kılınma' zamanı gelmişti. Daha başlarken Yeşilçam'ın Görünmeyen İlk Kadınlar' dedik onlara. İlk başta, çeşitli kaynaklardan bulunmuş 5 kadının adları verildi elimize: Cahide Sonku, Ayten İrkmez Kuyululu, Feyturiye Esen, Lale Oraloğlu ve Birsen Kaya. İçlerinden en tanıdığımız Cahide idi. Lale'nin adı da biliniyordu. Ama ya diğerleri? Ve varsa eksikler, onlar kimdi?... Aralık ayında kütüphane taramasıyla başlayan araştırma sonucunda adı geçen yönetmenlere Nuran Şener'in adını da sevinçle ekledik. Aralık 2000-Ocak 2001 tarihleri arasında üç kez olmak üzere İstanbul'da araştırmalar yapıldı. Klasik deyimiyse zamana karşı yarışuyorduk.

Kısa bir zamanda özenli bir çalışma çıkarmalıydık. Bizim bir farkımız olmalıydı. O farkı da 'akademik duyarlılık' ve 'titizlik' olarak belirledik. Yazılı kaynaklardan yararlanırken onların da hatalı olabileceğini hiç unutmadık. Sürekli kuşkuyla, bilgileri doğrulamaya çalışarak olgulara yaklaştık. Görüşmelere başlayabilmek için bize yardımcı olacak ilk kaynağı doğru seçmeliydik. Bizi ilk anda yönlendirecek, ilgili kişilerle iletişimimizi sağlayacak, ilk görüşme yapacağımız kişi Agah Özgüç olmalıydı, öyle de oldu. Agah Beyle Aralık ayında Beyoğlu'nda önce Sesam'da başlayan, bir cafe-barda süren yolculuğumuz Ocak ayında evinde noktalandı. İlk İstanbul yolculuğumuzda MS'nün kütüphanesinden yararlandık ve Doç. Asiye Korkmaz ile MS'nün film arşivini taradık. En verimli geçeni kuşkusuz Ocak 2001 içinde daha donanımlı gittiğimiz ikinci ve üçüncü İstanbul yolculuğuydu. Deyim yerindeyse iki Ankaralı akademisyen, kendini birdenbire İstanbul'daki film dünyasının içinde buldu. Yüz yüze görüşme fırsatı bulduğumuz kişiler şunlardı: Sinema tarihçileri Burçak Evren, Giovanni Scognamillo ve Erman Şener; yönetmenler Atif Yılmaz, Ülkü Erakalın, Memduh Ün, Seyfi Havaeri; yönetmen-görüntü yönetmeni İlhan Arakon; Sesam başkanı Kadri Yurdatap

THE STORY OF AN INVESTIGATION: VOICE OF THE OTHER

*"The other weaves the meaning of existence.
Our presence is possible with the presence of the other.
To deny the other is to deny ourselves.
With respect to others that Yeşilçam has forgotten."*

It has already been made documentary films concerning Bilge Olgaç and Türkan Şoray in the context of Flying Broom Women's Film Festival. Though in a few festival meetings in which we had participated it had been expressed that a research on the first women of Yeşilçam behind the camera should have been made, it hasn't been realised so far. Who were those unknown women? It was high time "to have them seen" as assistant of director, assistant of cinematographer, writer, producer and director. At the beginning we called them "the First Invisible Women of Yeşilçam". We had five women's name in our hands to begin with: Cahide Sonku, Ayten Ürkmez Kuyululu, Feyturiye Esen, Lale Oraloğlu and Birsen Kaya. The most well-known of them was Cahide and Lale. But what about the others? Who were they?... After a hard work in the library in December we joyfully added another name to the above list: Nuran Şener. Then we continued our investigation in İstanbul between December 2000 and January 2001. In classical terms we were racing against the time.

ve YK üyesi Turgay Aksoy; yapımcı Ümüt Utku; yönetmen Nisan Akman'ın eşi Eriş Akman; oyuncu Suphi Tekniker; tiyatro ve sinema sanatçısı (yönetmen, oyuncu, yapımcı, senarist, çevirmen) Lale Oraloğlu ile bir dönemin ünlü oyuncusu Evrim Fer. ÇASOD, SODER ve Yönetmenler Derneğinden bilgi alındı (daha doğrusu bu konuda hiçbir kayda rastlanmadığı için bilgilere ulaşamadı, herkes doğal olarak ve sözbirliği etmişçesine bizi Agah Bey'e gönderiyordu, oysa onunla çoktan görüşmüştük). Film-San çalışanlarıyla ve o tarihte henüz açılmamış olan TIRVAK Sinema Müzesi yetkilileriyle görüşüldü. Bir de yüz yüze görüşmediğimiz halde telefonla iletişim kurduğumuz kişiler oldu. Yılın belli zamanlarında Avustralya'ya giden ama Bodrum'da da yaşayan tiyatro ve sinema sanatçısı (yönetmen, senarist, oyuncu) Ayten Kuyululu ve Antalya'da yaşayan oyuncu ve yönetmen yardımcısı Zühal Üstüntaş ile konuştuk. 'Öteki' yönetmen kadınlar hakkında bilgi edinebilmek için yapımcı Mehmet Karahafız (İzmir) ve Feridun Kete, yazar-yönetmen Tarık Dursun K. (İzmir), yönetmen Yılmaz Atadeniz, Halit Refiğ ve Rahmi Kafadar, oyuncu Aytekin Akkaya ve Yılmaz Şerif'le (Mersin), bir de Muzaffer Hiçdurmaz'la telefon görüşmelerimiz oldu.

Okuyucuyu ne kadar ilgilendirir bilmiyoruz ama bazı ufak anekdotlar anlatmadan geçemeyeceğiz. Hiçbir umudumuz olmadan gittiğimiz Atif Yılmaz (yanlış anlaşılmasın, izine hiçbir yerde rastlayamadığımız Birsen'in, Feyturiye'nin ve Ayten'in nerede olduğunu bilebileceğini sanmadığımız için umudumuz yoktu) bize "a.. geçen gün bir genç geldi Bodrum'dan, onların tiyatro grubunu Ayten çalıştırıyormuş" deyince dünyalar bizim oldu. Avustralya'da aradığımız Ayten Hanım'ın Bodrum'da olduğunu öğrenince bize de bilinmeyen numaralar servisini aramak düştü ve gerçekten Ayten Kuyululu'ya ulaştık. Evrim Fer'in yolunu açan kuşkusuz Ülkü Erakalın'dı. Doğrudan verdiği numarada Evrim Hanım çıkmayınca tiyatro sanatçısı Tomris Oğuzalp'in telefonunu verdi. Tomris Hanım da Evrim Fer'in arkadaşı Birsen Tür'ün telefonunu verince Karamürsel'de yaşayan Evrim'e ulaşmış olduk. İstanbul'da Birsen Hanım'ın evinde Evrim'le yaptığımız uzun görüşmeyi unutamayacağız. Nisan Akman'la ilgili bilgi alabilmek için görüşmeye gittiğimiz eşi Eriş Akman'ın bürosunda gördüğümüz Suphi Tekniker'den Lale ve Alev Oraloğlu'nun telefonlarını aldık. Lale'yle evinde uzun bir görüşme yaptık. 4 dil bilen, mükemmel bir eğitimden geçen, 1950'lerin sporda pek çok dalda (yüzme, kürek...) Türkiye Şampiyonu, tiyatrodaki ve sinemadaki sayısız ödül sahibi Lale Hanım'ı nasıl oluyor da sinemada yönetmen olarak (aynı zamanda yapımcı ve senarist) küçük bir çevre dışında kimsenin tanımadığına doğrusu şaşırmadık. Günümüzde sanat alanında ufkumuzu açan değerli kişileri TV'de ya da gazetelerde görmek elbette olanaksız. Ne de olsa medyatik 'projelerde' yer almıyor, soyunmuyor ya da milyonların izlediği filmlerde-dizilerde oynamıyorlardı. Lale'yi tanıdığımız için çok mutlu olduk. Belgesel metninde yazdığımız gibi

We had to realise a detailed work in a short time. We were supposed to be different. We determined that difference as "academic sensibility" and "exactingness". We always took into consideration that the written documents could also be mistaken. We evaluated the facts and the knowledge with doubt. To be able to begin our interviews, it was necessary to choose the right person carefully who would be helpful for making connections. We decided on Agâh Özgüç. The first interview with him was in a cafe-bar in Beyoğlu and the second one was at his home. Meanwhile we made use of the library of Mimar Sinan University and had a talk with Asiye Korkmaz who is responsible of the film archive. The most productive one of İstanbul trips was the second and the third one in January 2001. We suddenly found ourselves in the cinema world of İstanbul; Burçak Evren, Giovanni Scognamiglio, Agâh Özgüç and Erman Şener as cinema historians; Atif Yılmaz, Ülkü Erakalın, Memduh Ün, Seyfi Havaeri as directors; İlhan Arakon as cinematographer; Kadri Yurdatap, Ümit Utku as producers; Eriş Akman and Suphi Tekniker as actors; Lale Oraloğlu as producer, actress, director and writer; Evrim Fer as actress and producer. Various cinema associations were visited. We had a phone call with Ayten Kuyululu (director, writer, actress) and Zühal Üstüntaş (actress and assistant of director). We also had a phone call with Mehmet Karahafız, Feridun Kete (producers), Tarık Dursun K. (author and director), Yılmaz Atadeniz, Halit Refiğ, Rahmi Kafadar, Muzaffer Hiçdurmaz (directors), Aytekin Akkaya, Yılmaz Şerif (actors) to get information about "the Other" Women Filmmakers.

Lale, "Bir oyunu müstehcen bulunduğu için 16 gün su dışında hiçbir şey almadan açlık grevi yapabilecek kadar güçlü, Ağrı'da tiyatro oyunu için aldığı fincan takımları nedeniyle 6 ay suçsuz yere hapse girdiğinde, affa dahil olmak için mazeret belirtmeyecek kadar onurlu bir kadın..." Reşat Nuri onun için boşuna "Çok güçlü bir kaynaksın, fakat ne yazık ki çölede fişkıyorsun" dememiş. Ülkemiz Lale gibi, Ayten gibi değerli sanatçılara gereken önemi verebilse, onlara destek olabilse, Evrim gibi oyuncuların arkasında durabilse, o kadar çok şey değişecek ki...

İstanbul yolculuğumuzdan, sinema tarihi kitaplarına geçmemiş iki bilgiyle Ankara'ya döndük. İkisi de Cahide ile ilgili; ikisi de yaşayan iki kişinin yeterince değerlendirilememesi yüzünden kaydedilmemiş: İlhan Arakon'dan 1956 tarihli Büyük Sır filminde Cahide'nin de yönetmenlik yaptığını öğrendik. Arakon, o filmin görüntü yönetmeniydi. Böylece Cahide'nin erkek meslektaşlarıyla birlikte yönettiği film sayısı 3'e çıktı. Herkes Cahide'nin yapımcılığa Sonku film ile başladığını sanır, çünkü kitaplar böyle yazar. Oysa o, 1949'da Seyfi Havaeri'nin yönettiği Fedakar Ana filminin Sırrı Talpar ile birlikte (Güneş Film) yapımcısıdır. Bu bilgiyi de filmin yönetmeni Havaeri'nden aldık. Bu arada kaynaklarda yer alan en çok bilgi yanlış, eksikliği ya da çelişkinin Cahide için, söz konusu olduğunu gördük. Dolayısıyla yaşayan 'tarihlerden' yeterince yararlanamadığımız ve üniversitelerde bu konularda yeterli araştırmalar yapamadığımız için Türkiye'de Sinema Tarihi'nin de henüz tam anlamıyla yazılmamış olduğunu anladık. Bir ülke ki, film kayıtları resmi kuruluşlar tarafından değil, zamanında tamamen özel merakları nedeniyle, tamamen kişisel çabalarla (ve doğal olarak eksiklerle, ufak tefek bilgi yanlışlarıyla) değerli insanlar tarafından tutuluyor. Yeşilçam üzerine araştırmalar yapan ya da çalışan değerli akademisyenlerimizin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Müthiş bir boşluk konusu ve her şeyden önce hala yaşayan sinemaçılardan yararlanıp ciddi bir 'sözlü tarih' çalışması yapmamamız için hiçbir neden yok.

Bu çalışma boyunca araştırma kapsamımıza yönetmen olarak Bilge ve Türkan dışında 1970'lerin sonuna kadar ülkemizde yönetmenlik yapmış 5 kadın (Cahide, Nuran, Feyturiye, Birsen ve Lale) ve yurt dışında yönetmen ve senarist olarak kayıtlara geçmiş 1 kadın (Ayten) girdi. Kuşkusuz bu kadınların bazıları aynı zamanda senarist (Cahide, Nuran, Birsen ve Lale), bazıları da yapımcıydı (Cahide, Feyturiye, Birsen ve Lale). Bu dönemde Suzan Yakar, Mualla Özbek ve Fahriye Tamkan gibi önemli yapımcılar (ki 2000 yılında ünlü bir sinema eleştirmeni tarafından yayımlanan kitapta Fahriye'nin adı yapımcı-yönetmen olarak geçti!) aramızdan ayrıldığı için, annesi Fahriye Tamkan ile birlikte yapımcılık serüvenine atılan ve kısa bir süre sonra yapımcılığı ve oyunculuğu bırakan Evrim Fer de çalışma alanımıza girdi. En görünmez alanlardan biri olan yönetmen 'yardımcılığı' konusunda yılların emekçisi Zühal Üstüntaş'ı da unutmadık.

We can not help telling about some trivial anecdotes. When we were having an interview with Atif Yılmaz it was unbelievable and shocking for us to learn that Ayten Kuyululu (whom we were looking for in Australia) lives in Bodrum. (She made films in Australia and Sweden). Thanks to Ülkü Erakalın who gave us the telephone number of Evrim Fer who lives outside Istanbul. We accomplished to have an interview with Evrim Fer in her friend's house in Istanbul. When we visited Eriş Akman in his office to get information as to his wife (director Nisan) who currently lives in London, we encountered Suphi Tekniker. It was a nice coincidence for us to see that he was a friend of Alev Oraloğlu. We just dialed the number and Lale Oraloğlu was on the other side of the phone. Our second interview with Lale was at her home. She was well-known in theatre and cinema as actress. But unfortunately she was not recognized much as director and writer. We were very happy to have seen her.

We came back to Ankara with two significant knowledge that hadn't taken place in cinema books at all; they were both concerned with Cahide. Firstly we learned from İlhan Arakon that Cahide had been a director in the Great Secret / Büyük Sır in 1956. Arakon was the cinematographer of that film. Everybody thinks that Cahide began the production with Sonku Film Company in 1950 or 51 and it was written so in all the books. In fact she was the producer of Mother the Sacrificing / Fedakar Ana together with Sırrı Talpar in 1949 and Seyfi Havaeri was the director of that film. It made us unhappy to see that there was much to be done in Turkish her/history of cinema.

We also included Suzan Yakar, Mualla Özbek and Fahriye Tamkan as significant producers in the content of our investigation.

Our two women directors (Birsen and Feyturiye) are lost. We have not been able to make a connection with them or anybody who knows whether they are still alive or where they live. This fact teaches us that "lack of memory" and "unfaithfulness" go hand in hand in Yeşilçam. It will be a great surprise for us if they appear during the festival.

Bir de bütün bunların dışında bizi üzen, iki kadın yönetmenin (Birsen ve Feyturiye) doğrudan kendilerine ya da yakınlarına ulaşamamış olmamızdır. Bütün çabalarımıza karşın dönüp dolaşip aynı yere geldik. "Birsen'in nerede olduğunu en iyi ... bilir" dediklerinde heyecanla o kaynağa ulaşıyorduk; o kaynak bizi aynı gerekçeyle ('en iyi o bilir') başka birine gönderiyordu. Başlarda Birsen'in İzmir'den Mersin'e taşındığını öğrenmiştik, Mersin'de oyuncu Yılmaz Şerif aracılığıyla bir araştırmayı da başlattık ama sonuç alamadık; sonra o bilgi nasıl olduysa Adana'ya dönüştü. Dönüp dolaşip aynı 'sağlıksız' ve 'doğrulanamayan' bilgilere ve aynı kişilere ulaşıyorduk. Tam bir kısır döngü yaşandı. İşin acı yönü bu yönetmenlerin bugünkü durumları hakkında (Birsen ve Feyturiye) ne yapımcıları, ne de oyuncularını bir şey biliyordu. "Ben onu çok iyi tanırım, çok severim" deseler de doğal olarak (!) ortak işleri bittikten sonra iletişimlerini tamamen koparmışlardı. Bir sürü güzel ve olumlu değer yanında öyle sanıyoruz ki 'belleksizlik' ve 'vefasızlık' Yeşilçam'ın ikiz kardeşi. O kadınları bulamamak bizi acıttığı gibi onları da incitiyor. Örneğin 1960'larda Feyturiye'nin yapımcısı olduğu bir filmi yöneten Rahmi Kafadar, bizim için küçük bir araştırma yaptığında çok sevdiği Feyturiye'nin öldüğünü (ki bu bilgi büyük olasılıkla doğrudur, fakat doğrulanamadı; kızı Hilal de bulunamadı) öğreniyor ve bu acıyla elinden fazla bir şey de gelmiyordu. Feyturiye'nin bir ara İzmir'de, bir dönem de Almanya'da yaşadığı ulaştığımız diğer bilgiler arasındaydı.

Sinema tarihimizde başlangıcından 2000 yılına değin binlerle ölçülen film sayısı içinde yalnızca 90 film kadınlar tarafından yapıldıysa ve bu filmleri çeken kadın sayısı da 20'yi geçmiyorsa burada bir 'sorun' var demektir. Kapılarını henüz ötekilere açamamış bir ülkede, yeni yolculuklara açılırken yapılması gereken o kadar çok şey var ki!

"Cahide, Nuran, Feyturiye, Birsen, Ayten ve Lale...Onlar hep ordaydı, ama ısrarla görülmediler ya da kabul edilmediler. Sinemaya arkalarına bir erkeği almadan özgürce ve cesurca girdiler. Kabul edildiklerinde ise bilerek ya da bilmeyerek anımsanmadılar. Onlar, sinema tarihimizin gizli kalmış bir parçası ve Türkiye'de sinemanın öteki yüzü. Onlar ötekinin sesi aynı zamanda. Geç de olsa duyulmayı bekleyen..."

Semire Ruken Öztürk & Sabri Büyükdüvenci

In the her/history of our cinema thousands of films have been made so far. Only 90 of them belong to women. And the number of those women are 20. Don't you think there is a problem here? There is much to be done in this country where the doors are not still open for "the Other".

Cahide, Nuran, Feyturiye, Birsen, Ayten, Lale and so on... were always there, free and brave, waiting to be seen and known. They are the hidden parts and the other face of our cinema... "Voice of the Other"...

Semire Ruken Öztürk & Sabri Büyükdüvenci

ÖTEKİNİN SESİ VOICE OF THE OTHER

TÜRKİYE / TURKEY, 2001, 35mm, 30', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Nuran Bayer

SENARYO / SCRIPT: S. Ruken Öztürk, Sabri Büyükdüvenci

YÖNETMEN YARDIMCILARI: Hilal Yumuk, Tuvana Berkay, Ümit Harata

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Egemen Baykal, Çetin Altunsoy

YAPIM / PRODUCTION: TRT (Turkish Radio and Television Association),

Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü

(KSSGM-The General Directorate for the Status and Problems of Women)

YEŞİLÇAM'IN GÖRÜNMEYEN KADINLARI
INVISIBLE WOMEN OF YEŞİLÇAM

ÖTEKİNİN SESİ VOICE OF THE OTHER

Ötekinin Sesi... Zaman zaman susturulan bazen de duyulmayan bu sesin peşinde kadınca bir serüven yaşamaktı bu belgesel. Bir serüvendi, çünkü sanki yokmuş da var gibi kabul ettiğimiz değil, orada duran ama duyulmayı bekleyen bir gerçeği hırsızlık yapar gibi ortaya çıkarmaktı. Ve elinizdeki tek anahtar çoğu kez yadığanan "kadış bakışı"ydı...

Bu belgesel yirmi yıllık TRT yapıcılığında önemli bir nokta oldu. Çünkü yaptığım kadın bakışlı bir çok programımda gözlemediğim, aslında bütün çalışma alanlarında var olan ama kadınlar tarafından bile yokmuş gibi içselleştirilen "kadınlara karşı ayrımcılığın", sinema sektöründe de ne kadar var olduğunu gözler önüne serilmesi. Sinema tarihinin öteki yüzünde kadınların varlığını yadığayan bir çarkın belgelenmesi.

Kameranın saptadığı her görüntü ya da sözün kadınların yazılmayan tarihi için ne kadar önemli olduğu bilinciyle üstlendiğim sorumlulukta cadıların motivasyonu, çekim ekibinin ve TRT yöneticilerinin güven ve desteği için teşekkürler...

Voice of the other... It was pursuing an adventure behind this voice that had been sometimes made be silenced sometimes not hearted. It was an adventure, because it was, as if by committing theft, digging out the fact that lying around expecting to be found rather than we accept though it does not exist. And the only key you have in your hands was "women's perspective", which generally not accepted.

This documentary was important point for my twenty-year television career. Since, what I deed was revealing the discrimination of women in cinema industry; if anything, with my observations through several programs with women perspective, this exists in all fields of working life and is internalized even by women. Namely, it was documenting a wheel in the other side of the history of cinema, which finds the existence of women odd.

In my responsibility I have undertook being aware of the importance of all the images or expression of women that the camera captures, I thank the witches for their motivation, and my crew and the administrators of TRT for their trusts and supports.

Nuran BAYER

1954 yılında doğdu. İletişim Fakültesi'nden 1976 yılında mezun olduktan sonra 1990 yılına kadar radyo programcısı olarak çalıştı. Akademik çalışmalarını Kadın Araştırmaları'nda devam ettirdi. Alternatif Medya-Kadın Televizyonları konulu tez çalışmasını sürdürüyor. 1992 yılından beri TRT'de yapımcı, yönetmen olarak bir çok program gerçekleştirdi. En son "Aynanın İki Yüzü" adlı 13 dizilik bir forum programında "toplumsal cinsiyet ve eşitlik" kavramlarını tartıştı.

Born in 1954. After graduating form the Communications Faculty in 1976, she made radio programmes until 1990. She has completed her master degree in Women's Studies and still working on her project, Alternative Media- Women's Televisions. Since 1992 she made several TV programmes. Recently, she has completed a forum programme called "Two Faces Of The Mirror" through which the concept of "gender and equality" is discussed.

Adınızı geçiyor

Kendinizi tüm medyada takip etmek,
adınızın geçtiği tüm materyalleri
araştırmak, edinmek, raporlamak
istiyorsunuz!..

1000 ulusal ve yerel basın organı,

41 televizyon kanalı,

14 radyo istasyonu

24 saat elektronik ortamda satır satır
saniye saniye sizin için takip ediliyor,
derlenip size ulaştırılıyor...

AJANS PRESS®

"Medyadaki Gözünüz"

www.ajanspress.com.tr

ANISINA SAYGI

TRIBUTE

Dorothy Arzner Sineması hakkında değerli bilgilerini bizlerle paylaşmak üzere Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen konuğumuz Rosemary C. Hanes'e teşekkür ederiz.

Rosemary C. HANES

Rosemary C. Hanes Amerikan Kadın Tarihi ve Kültürü üzerine Kongre Kütüphanesi Arşivi için hazırlanan bir kitap çalışması için oluşturulan, Kadın Tarihi Araştırmaları Kurulu üyesidir. Hanes, uzmanlık alanına uygun olarak, bu kitabın sinemada kadın temsili bölümünün araştırmasını yapmakta ve yazmaktadır. Bu bölüm ayrıca kameranın arkasındaki kadınların kısa bir tarihini de içermektedir.

Hanes, Kongre Kütüphanesi arşivinde Dorothy Arzner'in yönetmen, senarist ya da editor olarak yaptığı en önemli çalışmalarına ve bu çalışmalarla ilgili makale, röportaj, kitap ve belgeye ulaşmıştır. Bu nedenle Hanes, Dorothy Arzner'in sinema kariyeri ve Amerikan Toplumunda kadına bakış konusunda bir uzmandır.

Thanks to our guest Rosemary C. Hanes who comes from the U.S.A to share her valuable knowledge on the Dorothy Arzner's Cinema.

Rosemary C. HANES

Rosemary C. Hanes has been a member of the Women's History of Resource Guide Committee formed to publish a book publicizing and facilitating access to Library of Congress collections relating to the study of American Women's history and culture. As a subject specialist, she researched and wrote the chapter of this book that includes onscreen representation of women in cinema as well as brief history of the role of women behind the camera.

In this respect, Hanes has reached quite very information about Dorothy Arzner by means of the Library's reference prints of several of her major works as a director, writer/adaptor and editors as well as articles, interviews, books and documentation on her films. As a result, she is also specialist of Dorothy Arzner's career and her treatment of women in American Society.

Teşekkür ederiz / Thanks to

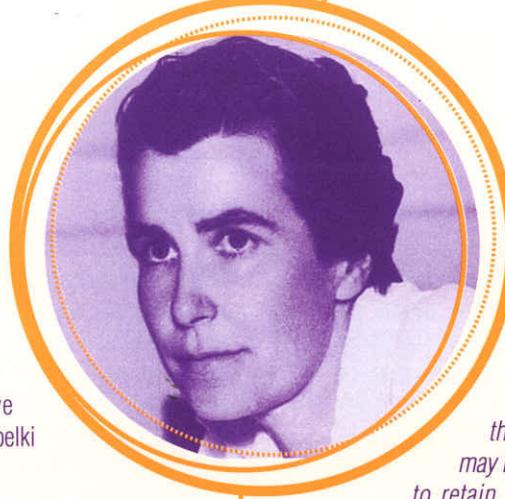
- Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği / Embassy of the United States of America*
- Eğitim ve Kültürel İlişkiler Bölümü / The Department of States, Bureau of Educational and Cultural Affairs*
- Amerika Birleşik Devletleri Kongre Kütüphanesi / The Library of Congress of the U.S.A*
- Warner Bros./Turner Entertainment Company*

SİSTEMİ DELMİŞ BİR KADIN

Dorothy Arzner kendisinden önce hiçbir kadın sinemacının yapamadığı bir şeyi gerçekleştirdi. Hem yirmi beş yıl boyunca düzenli olarak sinema sistemi içinde çalıştı, hem de hep kendi istediklerini yaptı. Kendisinden öncekileri, sonrakileri ve şimdikilerin hepsiyle mukayese edilebilecek biriydi Arzner. İstikrar ve yaratıcılığı bir arada götürme açısından ise, belki de eşsizdi.

Star kadın oyuncularına bile hala erkeklerden az para veren sinema endüstrisi, kadın yönetici ve yapımcıların varlığına rağmen, şimdi de erkeklerin egemenliği altındaki bir endüstri. Sinemanın ilk döneminde ise, çalışan kadın sayısının çokluğuna rağmen, yapmalarına izin verilen işler sınırlıydı. Sesli sinemanın ortaya çıkmasından önce sanayinin uçlarında gezinen kadın yönetmenler, maliyetlerin yükselmesiyle hem bu boş alanı bir daha yaratamadı, hem de yerleşip pekişen stüdyo yapısında yönetmen olarak tutunamadı. Dorothy Arzner ise, sessiz sinemadan sesli sinemaya (Clara Bow'un oynadığı "The Wild Party" ile) sağlam bir geçiş yaparak, yeni koşullar altında da varlığını sürdüren tek kadın yönetmen oldu.

California'da doğan Arzner, çocukluğundan beri sinema dünyasının yabancıları değildi, babasının restoranına sinemanın starları gidip gelirdi. Doktor olma niyetiyle yola çıktı ama sinema onun aklını çeldi. Birinci Dünya Savaşı'nda ambulans sürücülüğü yapan genç tıp öğrencisi, Cecil Be De Mille'in yönetmen kardeşi William C. De Mille'in yanında senaryoları temize çekerek işe başladı. Hızlı adımlarla ilerledi, önce kurgu asistanı, sonra kurgucu oldu. Hem de piyasanın en iyi kurgucularından biri. Rudolph Valentino'nun "Blood and Sand / Kan ve Kum"undaki boğa güreşi sahnelerini, birkaç ek yakın çekim ve gerçek boğa güreşi sahneleriyle harmanlayarak, şirketini masraftan kurtardı. Yönetmeni James Cruze ondan öyle etkilenmişti ki hemen "The Covered Wagon" için anlaşma yaptı ve onu "sağ kolu" ilan etti. Arzner ilk senaryosunu da onun filmi "Old Ironsides" (1926) için yazdı. Cecille Be De Mille'i iş başında izledikten sonra, sinemada yapılacak tek işin yönetmenlik olduğuna karar vermişti. Columbia'dan bir teklif de almıştı ama yedi yıldır çalıştığı Paramount onu bırakmadı. Arzner bir yıl sonra, 1927'de ilk filmi "Fashions for Women"ı yönetti. İki yıl sonra da, sessiz dönemin başka hiçbir kadın yönetmenin üstesinden gelemediği bir şeyi başardı ve Clara Bow'un başrolünde oynadığı "The Wild Party" (1929) ile sesli filmlere parlak bir geçiş yaptı. 1943'te Hollywood'dan ayrılıp ordudaki kadınlar için eğitim filmleri yönetti. Savaştan sonra da hastalığını (ağır bir zatürree)

A WOMAN WHO HAS BEATEN SYSTEM

Dorothy Arzner achieved something that no other woman in cinema did. Not only did she work within the cinema system for twenty-five years she also did what she wanted to do. Arzner may be compared with her predecessors, her contemporaries and those following in her steps today. She may be deemed unique in terms of her ability to retain stability and creativity side by side.

The cinema industry which still pays its' female stars less than its' male stars, is still a male dominant industry in spite of the presence of female directors and producers. In the beginnings of cinema, though there were a lot of women in the industry, the work they were allowed to undertake was limited. Women directors who were few in number even before the talking pictures were displaced with the rise in costs, and they were not retained as directors in the growing studio environments. Dorothy Arzner in her rise from silent pictures to sound pictures made a great start with "The Wild Party" starring Clara Bow, and she remained the sole women director who was able to continue to work.

Arzner who was born in California was no outsider in terms of cinema, and many stars frequented her father's restaurant. She started out wanting to be a doctor, but cinema allured her away from this. The young medical student started her career rewriting scripts in a legible hand as assistant to Cecil BeDeMille's director brother William C. De Mille. She rose rapidly to assistant editor and from there to editor. She was one of the best editors in the business. In adding a few close up scenes from a real bullfight to the bull-fighting sequence of in Rudolph Valentino's "Blood and Sand" she saved her studio a lot of expense. Her director James Cruze was so impressed with her that he made an immediate deal for "The Covered Wagon" and declared her his right hand man. Arzner wrote her first screenplay for his film "Old Ironsides" (1926) After watching Cecille Be De Mille in action she had decided that the only work to be done in cinema was directing. She had an offer from Columbia but her company Paramount would not release her. Arzner directed her first film "Fashion for Women" a year later in 1927. Two years later she achieved something no other female director of the silent film era was able to do, she entered into the world of talking pictures with "The Wild Party" (1929) starring Clara Bow. In 1943 she left Hollywood to direct educational pictures for women in the army. After the war she retired from active work in the cinema before completing her final film "First Comes Courage" (1943) stating that she was ill with pneumonia. Thanks to her friend Joan Crawford who sat on the Pepsi Cola directors board she directed 50 advertisements for Pepsi. Then she gave lessons in

neden gösterip, son filmi "First Comes Courage"ı (1943) tamamlamadan kendini aktif sinemacıktan emekli etti. Pepsi Cola yönetim kurulunda yer alan arkadaşı Joan Crawford'un aracılığıyla Pepsi'ye 50 reklam filmi çekti. Sonra da California Üniversitesi'nde dört yıl süreyle yönetmenlik dersleri verdi. 1979'da California'da öldü.

Dorothy Arzner'in sadece başarılı bir kadın yönetmen değil, başarılı bir yönetmen olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Stüdyosu için, tanrının bir nimetiydi. Hemen hemen hepsi iyi gişe yapan filmlerini son bitim tarihinden önce, bazen bütçesinin altında bir maliyetle bitirirdi. Oyuncularla da arası iyiydi. Birçok star oyuncuya, ilk şansını o vermişti. Daha doğrusu, stüdyonun başına sardığı bu acemilerden birer yıldız yaratmasını bilmişti: Katharine Hepburn, Fredric March, Ruth Chatterton, Anna Sten. Tam bir profesyoneldi, sabrını asla yitirip ona buna bağırılmazdı. Sette ciddiye, hemen hemen hiç sesini çıkarmaz, konuşunca da alçak sesle konuşurdu. Aktörlerine ve teknik ekibine verdiği talimatı, o başını sallayınca ya da eliyle işaret edince, yardımcılarından biri bağırarak iletirdi. Buna karşılık, başaramadığı anda, bir erkek dayanışmasının lüksüne sahip olmayacağını bilincindeydi. Kimsenin ona harika senaryolar verdiği yoktu, oyuncularını genellikle tecrübesizdi ve filmleri başarılı olmazsa, ayağının daha ilk sürçmesinde kellesinin gideceğini düşünürdü.

1930'larda, şöhretinin doruğundayken "erkeksi" giysiler giymeye başladı, saçını kısa kestirdi. Büyük bir ihtimalle şovenizme karşı bir savunma mekanizmasıydı ama, bu tercihiyle lezbiyenlik iddialarının da ortaya atılmasına meydan vermiş oldu. Arzner, "çocuklardan biri" olmak, erkeklerin arasına karışmak için samimi bir çaba gösterse de, güçlü kadın karakterlerin yaratıcısı oldu. Gencecik Hepburn'un oynadığı "Christopher Strong" (1933) ile Lucille Ball'lu "Dance Girl Dance" (1940) birer feminizm habercisi sayılabilir. Hatta, tiyatro oyunu uyarlaması "Craig's Wife"daki karakter için bile aynı şey söylenebilir. Belki Mrs. Craig'e şimdi kadınlığın alınının akı gözüyle bakmayız ama, o sıralar oyunun yazarı George Kelly, bir şıfırtıdan bir kahraman yarattığı için Dorothy'ye ateş püskürmüştü. Arzner aynı zamanda, döneminin bütün kadın yıldızlarıyla çalışmış olan tek Hollywood stüdyo yönetmeniydi: Clara Bow, Rosalind Russell, Lucille Ball, Merle Oberon, Claudette Colbert, Sylvia Sydney, Joan Crawford, Katharine Hepburn.

Gerçi erkek film eleştirmenleri ve tarihçileri onlarca yıl boyunca onu gözardı etti ama, Dorothy Arzner bugün layık olduğu yere oturmuş durumda: Sinemanın ilk yılları ve altın döneminin en güvenilir yönetmenlerinden biri ve ses alma aygıtı "boom" mikrofonu dahil, birçok yeniliğe imza atmış bir öncü. Ve belki de ilk "auteur"lardan biri: "Hayatımı kazanmak için film yönetmeye ihtiyacım yoktu, bunun için de kendi düşündüğüm şekilde yapamayacaksam eğer, bir filmi hemen başka bir yönetmene devretmeye hazırdım. İster doğru olsun ister yanlış, meslek hayatımın bu sayede bu kadar uzun sürebildiğine inanıyorum."

Sevin Okyay

Directing at the California University for the following four years. In 1979 she died as she was born in California.

It could be said that Dorothy Arzner was not only a successful women director but that she was a successful director full stop. For her studio she was a godsend. She completed her films, which were nearly all blockbusters, previous to the set date and sometimes under the budget she was allocated. She was always good with actors. She was the first to give a chance to many a star. Or to put it another way she managed to make stars out of the rookies the studio handed her: Katherine Hepburn, Frederic March, Ruth Chatterton, Anna Sten. She was a professional, never one to loose her temper and yell at people. She was serious on set, she rarely talked and when she did it was in a demure voice. Whatever she had to relay to her actors and technical crew was relayed to them by the yelling of one of her assistants when she signaled them to do so with a motion of her head or hand. She was well aware that she was not a member of "the male club" and thus would not be supported in any instant of downfall. No one was giving her wonderful scenarios, the actors were usually inexperienced and she was led to believe that her head would be on the chopping block as soon as she faltered a little.

In the 1930's in the height of her fame she started to wear men's suits and had her hair cut short. This was probably a show against chauvinism, but led to allegations about her sexual preference, there was talk that she was a lesbian. Though Arzner spent an honest effort to be "one of the guys" she was the creator of strong women characters. "Christopher Strong (1933) in which the young Hepburn starred and "Dance Girl Dance" (1940) in which Lucille Ball starred may be considered pioneers of feminism. The same may even be said of the character in "Craig's Wife" which was adapted from the theater into a screenplay. Mrs. Craig may not be viewed as a virtuous representative of womanhood in the present but the writer of the play George Kelly was furious with Dorothy at the time for creating a hero out of a low women Arzner was also the only Hollywood Studio Director who had the chance of working with all the women stars of the period: Clara Bow, Rosalind Russel, Lucille Ball, Merle Oberon, Claudette Colobert, Sylvia Sydney, Joan Crawford, Katherine Hepburn.

Even though Dorothy Arzner was ignored by male film critics and historians for a long time she has at last been placed in a position which is befitting of her merits. She is acclaimed as one of the most dependable of directors in the first years of film and its' golden period and the pioneer which uses devices like the sound recorder "boom" microphone. And maybe she could be said to be one of the first "auteur": "I did not need to direct films to earn a living and I was willing to hand over to any other director a film in which I was not allowed to do as a thought. This may be deemed right or wrong, but I think that it is due to this that my cinema career lasted for so long."

Sevin Okyay

Christopher STRONG

A.B.D / U.S.A, 1933, 35mm, 77', siyah-beyaz / black-white

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dorothy Arzner

ÖYKÜ / STORY: Gilbert Frankau

SENARYO / SCRIPT: Zoe Akins

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bert Glennon

MÜZİK / MUSIC: Max Steiner, Roy Webb

KURGU / EDITING: Arthur Roberts

ÖYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Katharine Hepburn, Colin Clive,

Billie Burke, Helen Chandler, Ralph Forbes, Irene Browne, Jack La Rue

YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: RKO Radio Pictures Inc.

ANISINA SAYGI
TRIBUTE

Christopher STRONG

Hollywood Sineması'nda, bir dönem dikkate alınmayan feminist film tarihinin gün ışığına çıkarılması için yapılan ilk filmler bazen bu konu ile ilgisinin anlaşılabilmesi için derin bir araştırma gerektirirler; ancak Arzner ve Hepburn'ün takım çalışması ile gerçekleştirilmiş bu film, şüphesiz kadınların klasik Hollywood anlayışı içindeki konumlarını tam olarak yansıtıyor. Hepburn filmde, Christopher Strong'un kendisi ile evlenmek istediği, havacılık alanında öncü bir kadını, Cynthia Darrington'u canlandırıyor; aslında filme neden filmin ana karakteri olan Darrington'un değil de Strong'un adının verilmiş olduğu hala gizemini koruyor. Darrington her ne kadar Strong'la birlikte, onun aşığı olarak yaşıyor olsa da, sevgilisine "yapmak isteği hiçbir şey konusunda durdurulmayı istemediğini söyleyerek", özgürce kendi kariyerini devam ettirmektedir; ta ki kendini Hollywood'un karakteristik çıkmazında buluncaya kadar! Evli sevgilisinden hamiledir; ve önerilen tek çözüm, "intihar"dır. Kabul eder; ama intiharı bile bir başkaldırıdır, çünkü "en yüksek irtifada uçma rekoru" denemesinde ölürken bile herşeye rağmen oksijen maskesini değiştirmeye çalışmaktadır. Kadın karakterinin kendi iç çelişkilerini yansıtması; ve ayrıca 20. yüzyılda bile kadınlar için hala sınırlı olarak açık olan havacılık sektörünün ana tema olarak kullanılması ve kadınların erkek egemen bu alanda kendilerini yer edinme çabaları filmi dikkate değer yapan en önemli özellikler olarak karşımıza çıkıyor¹.

Early Hollywood movies (re)claimed for feminist film history sometimes require complex analysis to explain their relevance, but this teaming of Arzner and Hepburn is absolutely central to an understanding of women's place within classical Hollywood. Hepburn plays pioneer aviatrix Cynthia Darrington, courted by Christopher Strong, though why the title should bear his name and not hers is a mystery. She plays him along but independently pursues her career, telling Strong "Don't ever stop me doing what I want" only to fall into typical Hollywood compromise and find herself pregnant by her married lover in the last reel. Suicide is offered as the only way out, but even in her dying moments, a high-altitude record-breaking flight, she rebels against society's required sacrifice and tries to replace her oxygen mask. Fascinating precisely for the vacillation of its central- female- character, and for the way in which aviation that itself a uniquely 20th century activity virtually closed to women is used as a metaphor for film-making and women's attempts to gain a foothold in that male-dominated territory¹.

¹ John Pym (ed.), 1999, *Time Out Film Guide*, sayfa.155, Londra-İngiltere / John Pym (ed.), 1999, *Time Out Film Guide*, pp.155, London-England

DANŞI KIZLAR DANS EDER DANCE, GIRL, DANCE

A.B.D / U.S.A., 1940, 35mm, 90', siyah-beyaz / black-white

YÖNETMEN / DIRECTOR: Dorothy Arzner

ÖYKÜ / STORY: Vicki Baum

SENARYO / SCRIPT: Frank Davis, Tess Slesinger

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER:

Joseph H. August, Russell Metty

MÜZİK / MUSIC: Chet Forrest, Edward Ward, Bob Wright

KURGU / EDITING: Robert Wise

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Maureen O'Hara, Louis Hayward,
Lucille Ball, Virginia Field, Ralph Bellamy, Mary Carlisle, Katharine Alexander
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: RKO Radio Pictures Inc.

ANISINA SAYGI
TRIBUTE

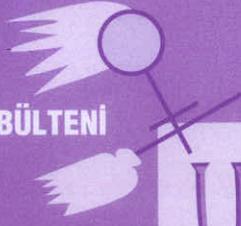
DANŞI KIZLAR DANS EDER DANCE, GIRL, DANCE

"Arzner'den Hollywood ideolojisi içinde 'kadınların erkeklerin gözlemlerinde ya da incelemelerinde sessiz birer obje olarak kullanılması' üzerine içsel bir eleştiri örneği... Dramatik komedi tarzında bir vodvil etrafında gelişen filmde, Ball ve O'Hara'nın canlandığı iki dansçı kadın üzerinden yola çıkılarak 'vamp kadın-masum genç kız' arasındaki farklılık söylemi konu ediliyor¹". Bir dans topluluğunda çalışan, Judy O'Brien hırslı gözü yükseklerde olan bir dansçıdır. Bubbles ise striptiz topluluklarında kariyerini sürdürmeye çalışan tecrübeli bir dansçıdır. Judy'nin dans ettiği topluluk dağılınca, bu iki dansçı kadının yolları kesişir. Bubbles, bu zor döneminde Judy'e çok iş yapmayan striptiz showlarından birinde rol verir. Judy rolüne ısınıp, kendini güvende ve özgür hissetmeye başlar; ve bir gün striptiz showlarına, sözde sadece dalga geçmek için gelen bir grup erkeğe ağız sulandıran, unutulmaz bir gösteri yapar. Bu arada iki kadın arasında aynı erkeğe açık olmaları nedeni ile gittikçe gerginleşen bir ilişki söz konusudur.

"Arzner's internal critique of Hollywood ideology, woman as silent object of male scrutiny. It works within the confines of a stock vaudevillian gold diggers comedy-drama, tagging along with the old vamp-virgin dichotomy between dancers Ball and O'Hara¹". Judy O'Brien is an aspiring ballerina in a dance troupe. Bubbles, on the other hand, is an experienced dancer, who leaves the struggling troupe for a career in burlesque. These two women's lives intersect, when the Judy's dance company disbands. Because Bubbles gives Judy a thankless job in a burlesque show, where after developing confidence and independence, Judy perform memorable onstage tongue-lashing to the men who have come allegedly for only the strip tease. Meantime, when the times pass, two women clash when both of them fall in love with the same man.

¹ John Pym (ed.), 1999, Time Out Film Guide, sayfa.199, Londra-İngiltere / John Pym (ed.), 1999, Time Out Film Guide, pp.199, London-England

UÇAN SÜPÜRGE KADIN İLETİŞİM BÜLTENİ

SAYI:11 - Şubat 2001

1.000.000 TL

UÇAN HABER

Kadın Sağlığı Konusuna Yeni Yaklaşım

Menopoz, Kürtaj, Somatizasyon

Kadının Ruh Sağlığı

Cinsellik Eğitimi

Seks İşçileri

Haberler

Duyurular

Anne Ölümleri

Feminist Tıp Etiği

İlk Sağaltıcı Kadınlar

Kadınlar ve Sağlık Yardımları

ANISINA SAYGI

TRIBUTE

Teşekkür ederiz / Thanks to

- *Arjantin Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Argentina*

María Luisa Bemberg (1922-1995)

Çocukları büyüdükten sonra, 46 yaşında ilk filmini çeviren, yaşamı boyunca da altı tane film yapan Arjantin'li yönetmen, kendi sözleriyle "boğucu ve olaysız" bir yaşamdan sonra sinemaya atılmış. Gene kendi sözleriyle film yapımının erkeklere özgü bir iş olduğu inancının yaygın olduğu bir ülkede bir kadının da film yapabileceğini göstermiş. Hem de ilk filmlerini kendi mali olanaklarıyla yapmış. Başka bir konuşmasında da "film alanına ideolojik nedenlerle girdim" diyor: "Çocuklukta beri bir engellenme duyardım, erkek kardeşlerimle bana çifte standart uygulanırdı"

Zengin bir aileden gelen, özel eğitim dışında fazla bir eğitimi olmayan Bemberg'in film yapımından önce tiyatro deneyimi vardı. 1971'de ilk senaryosunu yazmış, daha sonra New York'ta Strasberg Enstitüsü'nde çalışmış, Arjantin'e döndükten sonra ilk filmi olan Momentos'u (Anlar) çevirmişti. Arjantin'li ünlü kadın yazar Villa Ocampo'nun yeğeni olan Bemberg daha önce de iki belgesel (1972, 1974) çekmişti. Bunların birinde oyuncakların pek de masum olmadığını, kamyon ya da bebek gibi oyuncaklar yüzünden oğlanların itfaiyeci ya da yönetici, kızların da öğretmen, hastabakıcı ya da ev kadını olmayı seçtiklerini söylüyordu.

Bemberg'in bütün filmleri kadınları anlatır. Kadın kahramanları da bağımsız, cesur, dayanıklı, saygılı kişilerdir. "Bana anlatılmayan şeyleri anlatmayı kararlaştırmıştım. Kadın bakış açısını kadın kahramanlarla anlatacaktım; kendi cinsime verdiğim bir söz gibiydi bu" diyor. Bu yüzden filmlerinde gerçekçi bir anlatımı seçmiş.

Güney Amerika'nın büyümlü gerçekçiliği çekici gelmiş ama birtakım deneylere kalkarak öyküyü sulandırmak istememiş.

İlk filminde kocası başka bir kadınla ilişkiye giren bir kadının toplumda içine düştüğü utancı anlatmıştı. Bir eşcinselle boşanmış bir kadının dostluğunu konu alan ikinci filmin de (Senora de Nadie- Hiç kimsenin Karısı, 1982) bir kadının ailesiyle ilişkisini neden-nasıl kopardığını işlemiş, evlilik, kilise, aile gibi kutsal kurumlara kafa tutmuştu. Kadın izleyiciler tarafından çok sevilen bu film Taormina'da gösterildikten sonra on kadar köylü kadın, ellerinde topladıkları çiçeklerle gelip, Catania kadınları adına Bemberg'e teşekkür etmişler. O zaman daha fazla film yapması gerektiğini anlamış.

María Luisa Bemberg (1922-1995)

The Argentinean director, who directed her first film at the age of 46, after she had raised her children, has directed a total of six films in her lifetime and entered the world of film after a life that was "asphyxiating and uneventful" according to her own description. As she states in her own words she has proven that women can be directors in a country where it is a widely held belief that film directing is a man's job. She even produced her first films through her own private means. In a speech she stated the following "I entered film for ideological motives. Since childhood I felt a sense of frustration, a double standard between my brothers and I".

Bemberg who came from a well-to-do family, and had no education besides that of a private one, only had experience in theater before film directing. In 1971 she wrote her first script, later on worked at the Strasbourg Institute in New York and directed her first film Momentos (Anlar) on her return to Argentine. Bemberg who is the niece of acclaimed Argentinean women novelist Villa Ocampo had previously directed two documentaries. In one of these she made the statement that toys were not innocent devices, that because of toys like trucks and dolls boys chose to be fireman and executives, girls chose to be teachers, nurses or house-wives.

All of Bemberg's films are about women. Her women heroines are independent, brave, persevering, respectful individuals. She says, "I am going to tell that which to me has not been. I am going to tell it with the point of view of a woman, with female protagonists, a bit like a promise to my own gender". She has preferred her films to be realistic.

The mystical realism of Latin America has always been attractive for her but she has not diluted her tale with certain experimentation's with these.

In her first film she had told the story of the shame felt by a woman who has to face society when her husband is unfaithful to her. In her second film (Senora de Nadie- Hiç kimsenin Karısı 1982) she told the story of the friend ship of a homosexual and a woman, she dwelt with and stood her ground against subjects like strained family relations, marriage, the church, family notions. This film was praised highly by women and after it was shown in Taormina, about ten villagers, all women, came to thank Bemberg for the women of Catania, with flowers. It was then that she concluded she had to make more films.

Her third film was nominated for the Best Foreign Picture Oscar it was Camila (1984). Other directors had wanted to direct this film which was about the illicit affair of a woman and a priest and which was based on a true story, which occurred in 1847.

Üçüncü filmi, en iyi yabancı film Oscar'ına aday gösterilen Camila'dır.(1984) 1847'de geçen gerçek bir olayı, bir kadınla bir rahibin yasak aşkını daha önce başka yönetmenler de filme almak istemiş ama izin verilmemiş. Bolluk içinde büyüyen bir kadın olan Camila, birtakım sorular sorabilen, bağımsız düşünebilen bir insan olarak çizilmiş. Rahiple ilişkisini başlatıp götüren de Camila oluyor. Bu yasak aşk yüzünden ikisi birlikte kaçıyorlar ama kısa bir mutluluktan sonra yakalanıp öldürülüyorlar. Bir açıdan bu öykünün ataerkil sinemanın uzlaşımına uyduğu, toplumun törelerine, kiliseye aykırı davranan bir kadının acı çekip ölmesi gerektiğini, hem bedensel, hem de tinsel bilgi arayan kadının cennetten kovulacağını anlattığı söylenebilir. Ama Bemberg'in öyküyü anlatışı, bütün çirkinliğiyle, ataerkil baskının doğasında var olan anlamsızlığı, saçmalığı, akıl dışı oluşu açıkça izleyiciye aktarıyor. Ayrıca film, çevrildiği yıllarda Arjantin'deki korkunç baskının bir eğretilmesi olarak da görülebilir.

Gene varlıklı bir burjuva ailesi içinde kadın vücudunun, kadın arzusunun kısıtlanmışlığı, din baskısı, erkeklerce tanımlanmış çalışma yaşamı gibi temel izlekleri işlediği Miss Mary'de (Bayan Mary-1986) bu aileye İngiltere'den mürebbiye gelen Miss Mary'nin öyküsü anlatılıyor. Bu filmde de büyüyüp gelişen, her şeyi öğrenmek isteyen genç kızlara (çocuklar durmadan soruyorlar) aile içinde uygulanan bakış var, "zararlı" kitapları okuması, bilgi edinmesi yasaklanan, kendini gerçekleştirmek için telefon defterini kopya eden, sonunda hastalanan bir genç kızla, zorla evlendirilen bir genç kız var, kocası başka bir kadınla ilişkiye geçince aile içindeki konumunu yitirip kendini güneş gözlüklerinin arkasına saklayan bir kadın var.

1990'da çevirdiği Yo, la peor de todas (Ben, En Günahkar) filminde gene ülkesinin tarihine dönen Bemberg, 17. Yüzyılda yaşamış Meksikalı bir şair, yazar olan rahibe Juana çok güzel şiirler, denemeler yazıyor ama engizisyonun kadın düşmanlığına, bağınazlığına yeniliyor.

Bemberg'in son filmi De eso no se habla (Bu Konu Hakkında Konuşmak İstemiyoruz, 1993) yaşlı bir erkekle yaratıcı, kararlı, sakatlığından hiç rahatsızlık duymayan bir cüce kız arasındaki ilişkiyi anlatıyor. Bemberg bu cüce kızın, farklı olan herkes için bir cüce, bir zenci, bir eşcinsel, hatta şişman, çirkin bir kadın, herkes için bir eğretilme olduğunu, bunların da herkes gibi bu dünyada bir yerleri olması gerektiğini söylüyor.

Bemberg'in Camila için söyledikleri bütün filmleri için de geçerli. "Ülkemde katolik kilisesi çok baskıcıdır, bütün üst sınıf da katolik olduğundan kilisenin şu ilkesini destekleme gereği duyar: toplumun dayanakları, hepsi de erkeklerce yönetilen devlet, kilise ve ailedir. Camila bu üç dayanağa da karşı çıkan bir kadındır. Başkaldıran bir insanın yaptıklarının törelere aykırı, "rezilce" olduğunu anlamanın kadınlar için iyi olacağını düşünüyorum. Çünkü böyle başkaldıran bir insanın öyle bir meydan okuyuşu vardır, bu onu özgür kılar, başkalarının ne diyeceğine aldırılmaz, korkmaz."

Oğuz Onaran

In this film Camila who is brought up in a house of plenty, is portrayed as a person who can question and think independently. It is Camila that starts and continues her relationship with the Priest. The couple run away together after their affair and after a short period of happiness they are captured and killed. From a certain point of view it may be stated that the story is compatible with the male dominant characteristics of the cinema, that it is in line with the norms of society, that it tells of a tale in which a woman opposing the church must suffer and die, that a woman searching for physical and ideological realities shall be excommunicated from heaven. But the way in which Bemberg tells the story relays to the audience the insensibility, the illogicality, the perversity of male dominant pressure in all its ugliness. It is also viewed as a metaphorical reflection of the immense pressures in Argentine in the time period portrayed.

In her film Miss Mary (Bayan Mary, 1986) in which she dwells on the limitations imposed upon women's passions and bodies in a bourgeois family, and in the working world which is defined and run by men, Bemberg tells the story of a Miss Mary who comes to serve the family in the capacity of governess. In this film, young girls who are growing and developing and who want to learn everything and the family pressures on them are portrayed. Some of the characters are as follows: a young girl who is banned from reading "unfitting" books, who is not allowed to derive information and thus copies down the telephone book to improve herself, who in the end becomes ill, a young girl who is forced into a marriage she does not desire, a woman who loses her status in her family and hides behind sun-glasses once her husband has an affair with another woman.

Bemberg who returns to the theme of the history of her country in her film Yo, la peor de todas (Ben, En Günahkar, 1990) tells the tale of a Mexican poet-writer a Sister Juana who lived in Mexico in the 17th century who wrote wonderful poems and prose but who is defeated by the hatred of women and the reactionaries of the inquisition.

Bemberg's last film De eso no se habla (Bu Konu Hakkında Konuşmak İstemiyoruz, 1993) is about the relationship between an old male and a girl who is a dwarf but feels no pity for herself and is creative, determined. Bemberg states that this dwarf girl is a metaphorical image of everyone who is different in society like a dwarf, a black, a homosexual, or even a fat, ugly woman. Bemberg states that all these people have to have a place in the world just like everyone else.

What Bemberg has stated for Camila is valid for all her films "The Catholic Church is very oppressive in my country, and since all upper class people are Catholics, they have to support the principle that the Church proposes, namely that the pillars of society are the State, the Church and the Family, all of which are run by men! What we have in Camila is a young woman who dares to oppose all three pillars. I think of it initially as interesting for women to see the workings of an outrageous person becoming outrageous. Because an outrageous person has a kind of defiance that makes them free and unafraid of what others may say."

Oğuz Onaran

ANLAR MOMENTS MOMENTOS

ARJANTİN / ARGENTINA, 1980, 35mm, 97', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: María Luisa Bemberg

SENARYO / SCRIPT: María Luisa Bemberg, Marcel Pichon Riviere

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Miguel Rodriguez

MÜZİK / MUSIC: Luis María Serra

KURGU / EDITING: Miguel Pérez

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:

Graciela Dufau, Miguel Angel Sola, Héctor Bidonde, Cunny Vera, Mario Luciani

YAPIM / PRODUCTION: GEA Cinematografica

ANISINA SAYGI
TRIRIITE

ANLAR MOMENTS MOMENTOS

Doğarız, büyürüz, okuruz, çalışırız, evleniriz, bir eşimiz ve çocuklarımız olur, yaşlanırız, büyükanne ya da büyükbaba oluruz ve ölürüz; kısaca çoğumuzun yaşamının şu ya da bu şekilde bu tanımla kesiştiği bir hayat süreriz. Hayatın bu kısırdöngüsü içinde tatmak istediğimiz başka duygular da olabilir; ama ya sınırlarımız? Neyi, ne kadar yaşayabileceğimizin bize öğretildiği toplumsal baskılarımız? Hayatı ve kendimizi sorgulayarak ya da sorgulamadan, kimimiz sınırlarımızı yıkabilir ve maceralara kolayca atılırız. Kimimiz ise sınırlarımız içinde kalıp sadece düşlerimizle yetiniriz, çünkü elimizde iyi ya da kötü sahip olduğumuz birşeyler vardır, ve biz onları kaybetmeye cesaret edemeyiz. İşte böyle bir macera öyküsü. Evli bir kadından beklenenin aksine, evine ve kocasına sadık kalmayarak, kendinden daha genç yine evli bir erkekle tutkulu bir birliktelik peşinden giderek monoton hayatının sınırlarını yıkmaya çalışan cesur bir kadının öyküsü.

We were born, and then we grow up, get education, work, get married, and have a husband or wife and children. After that we became grandmother or grandfather, and we pass away. To sum up, we are in a kind of vicious circle live that more or less the same for all of us. However, pursuing such a live, we would have also some dreams that are out of our life, but what about our limits? What about the social norms telling us do this or not? In fact, with or without questioning themselves and life, some of us could easily break their limits to do whatever they want, whereas, some would not dare to lose things that they have in our hands. Here such an outstanding adventures to watch! A story of a brave woman, who defies social norms and breaks the cycle of her mundane life to pursue a passionate romance with a younger married man, while she is expected to remain married and devoted to her husband.

CAMILA

ARJANTİN / ARGENTINA, 1984, 35mm, 108', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Maria Luisa Bemberg
SENARYO / SCRIPT: Maria Luisa Bemberg,
Beda Docampo Feijoo, Juan Bautista Stagnaro
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Fernando Rivas
MÜZİK / MUSIC: Luis María Serra
KURGU / EDITING: Luis Cèsar D'Angiolillo
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Susú Pecoraro, İmanol Arias, Héctor Alterio, Elena Tasito,
Carlos Munoz, Héctor Pellegrini, Juan Lyrado
YAPIM / PRODUCTION:
Lita Stantic para GEA Cinemarografica, Impala SA
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Transeuropa FILMS

CAMILA

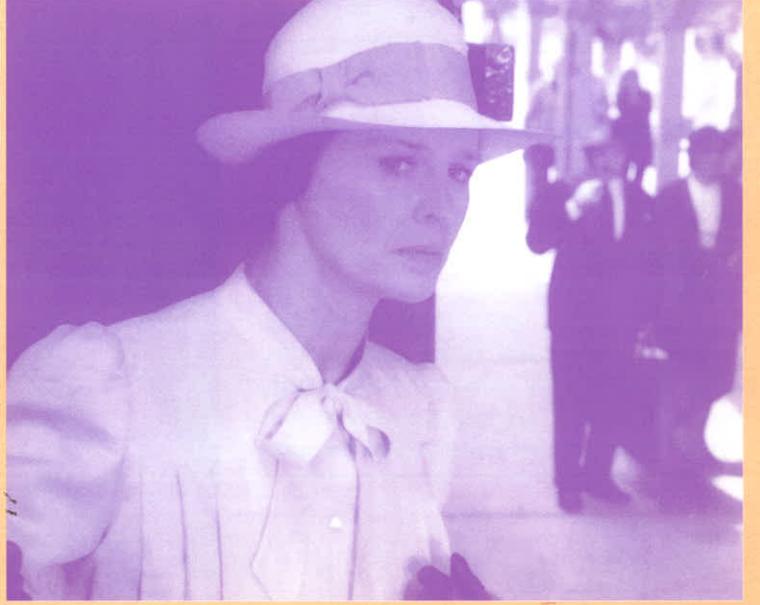
Toplumsal kuralların ve dayatmacılığın insanların hayatını nasıl etkilediğini bir kez daha görmemizi sağlayan unutulmaz bir örnek; "Camila". Bemberg'in 1985 yılında Oscar'a aday gösterilen filmi. Kısaca yine toplumsal doğrular, yine sınıflararası farklılıklar ve yine bir başkaldırı örneği... 1840 yıllarında, Juan Manuel de Rosas'ın baskıcı döneminde Arjantin'in başkenti Buenos Aires'deyiz. Camila O'Gorman etrafında erkeklerin pervane olduğu, seçkin aristokrat bir aileye mensup genç ve güzel bir kadındır; ama aşk onun için zenginlik ve itibardan çok daha önemlidir. Genç kadın Katolik bir rahip olan, Ladislao'ya aşiktir ve sonunda aşkını ona kabul ettirir. Bu genç sevgililer için "mutlu son" olmaktan çok uzak bir başlangıç olacaktır, çünkü bu toplumsal kuralların asla kabullenemeyeceği bir aşktır. Onlar herşeye rağmen bu ilişkiyi yaşamaya kararlı; kendi çevrelerinden uzakta yeni bir hayat kurarlar. Peki ama gerçekte toplumsal baskılardan, insanlardan ve dini kurallardan kaçış var mıdır? Ve onlar tüm bu baskılara ne kadar, nereye kadar direnebileceklerdir?

"Camila", the Oscar nominated Bemberg's film in 1985, is a considerably good illustration of the social norms and its sanctions on people. In general, this film shows us once again that there exist social norms, class differences and conflicts among societies. In the 1840s, when Juan Manuel de Rosas is in power, we are in Buenos Aires, Argentina. Young-beautiful-socialite Camila O'Gorman, a highly attractive woman for men, does not give importance wealth and respect. She falls in love with Ladislao, a Jesuit priest, and make him ultimately succumbs to her. However, this will not a happy onset for the young couple, because their love is considered as an impossible one with respect to social norms. As a result, the two later escape to a far off, secluded village assuming that they will create a new life. Nonetheless, is this possible to escape from society, people or the church? To what extent they would be able to resist?

BAYAN MARY MISS MARY

ARJANTİN / ARGENTINA, 1986, 35mm, 100', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: María Luisa Bemberg
SENARYO / SCRIPT: María Luisa Bemberg, Jorge Goldenberg,
Beda Docampo Feijoo, Juan Bautista Stagnaro
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Miguel Rodríguez
MÜZİK / MUSIC: Jorge Abdres
KURGU / EDITING: Luis César D'Angiolillo
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Julie Christie, Luisina Brando,
Nacha Guevara, Eduardo Pavlovsky, Gerardo Romano, Iris Marga
YAPIM / PRODUCTION: Lita Stantic para GEA Cinematografica

ANISINA SAYGI
TRIBUTE

BAYAN MARY MISS MARY

Arjantin'in başkenti Buenos Aires'deyiz, ama bu defa 1938-1943 yılları arasında, yani Arjantin'de değişim ve devrim rüzgarlarının estiği yıllarda. Yine bir yanı ile buram buram tarih kokan bir öykü; ama bu defa öykümüz Arjantin aristokrasisi içinde yaşayan genç bir İngiliz, Bayan Mary'nin etrafında geliyor. Mary, seçkin aristokrat bir ailenin üç çocuğuna öğretmenlik yapmaktadır. İşine olan sonsuz bağlılığı dışında, İngiltere'ye ve İngiliz halkına da büyük bir tutku ile bağlıdır. Kuralcıdır ve toplumsal kurallara şaşkınlık verecek biçimde değer vermektedir; ve hatta patronlarının ahlak değerlerini ve toplumsal yargılarını sorgulamadan kabul etmekte ve uygulamaktan çekinmemektedir. Çağdaş bir ülke vatandaşı, eğitilmiş ve donanımlı böyle bir genç kadını toplumun kurallarına bu kadar kayıtsız şartsız bağlı kılabilen nedenler nelerdir? Mary'nin hayata bakış açısı ile Arjantin'in bir dönem tarihi arasında kurgulanmış izlenmeye değer bir başka Bemberg filmi.

In Buenos Aires, Argentina in the 1938-1943, when the winds of the revolution blow around. It is another Bemberg's classic that is full of history, but in that case it rounds around a young English woman, Miss Mary, who lives with an eminent aristocrat family. As an instructor, she teaches three children of this family. She is dedicated for her job as well as her homeland and her country people. Moreover, she is so formalistic that she obeys all the social norms and her employers' rules, and fulfills them without any hesitations. Considering the fact that she is well educated and belonged to a civilized country, what would be the reasons behind her to be so formalistic against societies norms and truths? In a nutshell, it is another worth watching Bemberg's film edited between a young woman's understanding of life and a part of the history of Argentina.

BEN, EN GÜNAHKAR I, THE WORST OF ALL YO, LA PEOR DE TODAS

ARJANTİN / ARGENTINA, 1990, 35mm, 105', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Maria Luisa Bemberg

ÖYKÜ / STORY: Octavio Paz

SENARYO / SCRIPT: Maria Luisa Bemberg, Antonio Larreta

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Félix Monti

MÜZİK / MUSIC: Luis María Serra

KURGU / EDITING: Juan Carlos Macias

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Asumpta Serna, Dominique Sanda,

Héctor Alterio, Lautaro Murua, Graciela Araujo, Franklin Caicedo

YAPIM / PRODUCTION: Lita Stantic para GEA Cinematografica

BEN, EN GÜNAHKAR I, THE WORST OF ALL YO, LA PEOR DE TODAS

Octavia Paz'ın "Dinin Tuzakları" adlı denemesinden esinlenerek kurgulanmış bir Bemberg filmi. Film yirmi yıl boyunca Meksika'da bir manastırda yaşamış ünlü bir rahibe Juana Inès de la Cruz'un hayatının son yıllarını ve bu dönemde yazdığı bir şiiri konu alıyor. Bir dönem Meksika'da görev yapan İspanyol Vali ve eşi Rahibe Juana Inès de la Cruz'la tanışma şansını yakalar ve bu zeki kadından çok etkilenir. Aynı dönemde bölgeye yeni bir başpiskopos atanması için girişimde bulunan valinin teşviki ile yazdığı tutkulu bir şiir Rahibe Juana'nın kendini bir anda acımasız bir politika içinde bulmasına neden olur. Vali bu olayda Rahibe Juana'yı savunmakta ve ona destek vermektedir; ama görev süresi bitip, eşi ile birlikte İspanya'ya geri döndüğünde rahibe Juana artık tek başınadır; çünkü hem başpiskopos hem de ona bağlı insanlar rahibeyi yazdığı bu şiirden dolayı dışlamışlardır. Rahibe Juana Inès de la Cruz bu nedenle kendini herşeyden ve herkesten kötü ve günahkar hissetmektedir.

It is another Bemberg's film, which is edited depending on the Octavia Paz's novel called "Las trampas de la fe". This film is about both the last years and the creation of one of her poets of Nun Juana Inès de la Cruz, who lived in a monastery in Mexico for twenty years. A Spanish viceroy, who takes post in Mexico and his wife meet with Nun Juana, and find her brilliant and fascinating. At that time, viceroy engineers the election of a new abbess, severe and ascetic, and makes her to write passionate poetry that the archbishop finds scandalous. Then she finds herself in the middle of harsh politics. Although viceroy protects her in this point, after he is replaced and returns to Spain with his wife, Nun Juana faces envy and retribution. Since the bishop betrays her and her confessor humbles her. That is why she finds and defines herself as the worst of all everything and every people.

**BU KONU HAKKINDA
KONUŞMAK İSTEMİYORUZ**
WE DON'T WANT TO TALK ABOUT IT
DE ESO NO SE HABLA

ARJANTİN / ARGENTINA, 1990, 35mm, 103', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: María Luisa Bemberg

ÖYKÜ / STORY: Julio Llinas

SENARYO / SCRIPT: María Luisa Bemberg, Jorge Goldemberg,

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Félix Monti

MÜZİK / MUSIC: Nicola Piovani

KURGU / EDITING: Juan Carlos Mascias

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:

Marcello Mastroianni, Luisina Brando, Alejandra Podesta,

Betiana Blum, Robert Carnaghi, Alberto Segado

YAPIM / PRODUCTION: MOJAME SA, Oscar Kramer SA, Aura Films

DAĞITIM / DISTRIBUTION: The Sales Co. London

Tel+ 0171 434 9061 • Fax+ 0171 494 3293

ANISINA SAYGI
TRIBUTE

**BU KONU HAKKINDA
KONUŞMAK İSTEMİYORUZ**
WE DON'T WANT TO TALK ABOUT IT
DE ESO NO SE HABLA

Toplum, kural dışı yaşayanları dışladığı gibi, daha iyimser yaklaşırsa bile fiziksel farklılıklar taşıyan insanları da kolay kolay kabullenmez. Bu insanları ya tamamen yok sayar ya da onlar hakkında arkalarından ve genellikle de acıyarak konuşur. İşte böyle bir gerçek üzerine hafızalardan kolay silinmeyecek bir Bemberg klasiği... 1930'lu yıllarda Arjantin'de herkesin birbirini tanıdığı ve özellikle bir konunun asla konuşulmadığı küçük bir kasaba. Zengin ve orta yaşın üstünde güzel bir kadın, Leonor, fiziksel farklılık taşıyan kızı Charlotte ile birlikte bu kasabada yaşamaktadır. Ludovico D'Andrea ise yine bu kasabada yaşayan karizmatik ve kibar bir erkektir; aynı zamanda Leonor ve Charlotte'nin aile dostları. Güçlü bir kadındır Leonor; onun için kızı herşeyden çok daha önemlidir ve onu herkesten, herşeyden ve özellikle bir gerçekten korumak, uzak tutmak istemektedir. Çocukluktan çıkıp genç bir kadın olma dönemindeki Charlotte ise kendinden gizlenen bir gerçek olduğundan habersiz mutlu bir hayat sürmektedir; ta ki kasabaya bir sirk gelinceye kadar.

Just like its exclusion of a person refusing its rules, society would ignore the people who have different in physical shape, although it would approach more optimistically to them. Besides, it does not generally talk openly about them. This Bemberg's unforgettable classic film is a good case in point. In the 1930s, it sets in a small gossip town in Argentina, where there is a thing that talking about it almost forbidden. The rich-older woman Leonor lives in this village with her daughter, Charlotte, who is a dwarf. They have also a friend, the enigmatic and womanizing man, Ludovico D'Andrea. Leonor is a powerful woman, for whom her daughter is everything, and she tries to protect Charlotte from the world as well as a crucial fact of her life. Being unaware of this fact, Charlotte, who is a transforming period from the childhood to adulthood, pursues a happy life until a circus comes to the village.

film radyoodtü' de dinlenir.

Odeon Cineplex'le Bazıları Sinema Sever
Fulya Sakallı
Her Cumartesi 12.00

Arçelik Imax'le Perde Açılıyor
Fulya Sakallı
Haftaiçi Herğün 11.30 ve 18.30

Sinema Yaşadıkça
Dr. Ali Nihat Eken
Her Pazar 15.30

radyoodtü103.1

www.radyoodtu.com.tr

radyoodtü Uçan Süpürge 4. Kadın Filmleri Festivali'nin basın sponsorudur.

USTAYA SAYGI
RETROSPECTIVE

Agnes Varda çok büyük bir şans, değer ve yeteneğe sahipti. Kuşkusuz bir kadın için, kadınların tamamiyle kameranın öteki tarafında olduğu bir ortamda ve son yüzyılın ortalarında bu kadar uzun, zengin ve özgün bir kariyeri yapmak hiç de kolay değildi. 1955'de yaptığı ilk kısa metrajlı filminden sonra -Jacques Demy bir sene sonra ilk eserini verecektir- hiç durmadan film çekti. Filmleri kısa veya uzun, belgesel ya da kurgu, sinema ya da televizyon için özellikle popüler olarak adlandırılan büyük sinema ailesinde yer almıştır. Eserleriyle ticari sinemanın büyük markaları tarafından yapılan filmlerin imdadına yetişen karma kalabalıktan kendini çekmediğini kimse söyleyemez. Kuşkusuz Venedik Film Festivali'nin Sans Toit Ni Loi (Çatısız Kuralsız) filmi için 1985 senesinde verdiği Altın Arslan ödülü, ona resmi hatta popüler bir değer sağlamıştır. Başrol, Fransız Sineması'nın bir yıldızı tarafından oynanmıştır: Sandrine Bonnaire. Buna rağmen Agnes Varda daha çok sessiz, kuşkusuz sadık bir seyirci kitlesi tarafından izlenmiş; kendisini hep izlediklerini gösteren eleştirilerle yüreklendirilmiştir. Gösterdiği inadı, sıradışılığı ve bir nevi deha biçimin dışında, Agnes Varda'nın ticari başarısızlığı film üretmenin veya çevirmenin geçici veya kesin imkansızlık anlamına gelmeyen bir ülkede çalışmak şansına sahip olduğu söylenebilir. Orson Wells ve Hollywood'u düşünmemek mümkün değildir. Bunun içindir ki Agnes Varda başkalarının önce merak ve sonra tutkuyla izleyebildikleri etkileyici ve güzel bir eseri yaratmıştır.

Michel Barbat
Fransız Kültür Merkezi Müdürü

Agnes Varda used to have very big chance, value and talent. For a woman, without doubt, in the middle of the last century, it was not easy to pursue such a long, affluent and distinguished career in a situation that women are on the side of the camera. After making first short film in 1955- in fact Jacques Demy will make his first film after one year later- she continually shot films. Her films either long feature, short, documentary, fiction or television programs took the place of especially popular named big cinema family. Nobody could say she took herself from the mix crowd coming to rescue for the films made by popular trade cinema industry. Undoubtedly, the Golden Lion Awards given Sans Toit Ni Loi (Vagabond) in 1985 in Venice Film Festival brought her official even popular value. The laeding rol of this film was acted by Sandrine Bonnaire. In spite of this, Agnes Varda was in general watched by a silenced but undoubtedly devoted audience group and she courage herself with the critics of them. Along with her determinism, unusual and genius character, the trade failure of Agnes Varda could depend on the fact that she had a chance to make films in a country where producing or shooting the films does not mean temporary or certainly impossible. It is not possible to think Orson Wells and Hollywood. Therefore, Agnes Varda made a film that at first, people watch it with curiosity, then with passion.

Micheal Barbat
Director of the French Cultural Centre

Teşekkür ederiz / Thanks to

- *Fransız Kültür Merkezi / French Cultural Center*
- *Fransa Dışişleri Bakanlığı Film Bürosu / The Film Bureau of Ministry of Foreign Affairs of France*

AGNES VARDA, YENİ DALGANIN BÜYÜKANNESİ

İkinci Dünya Savaşından sonra genç yönetmenler İtalya'da savaşın getirdiği yıkımı, yoksulluğu, ahlak çöküntüsünü anlatan, sonra da daha genel toplumsal, iktisadi sorunları ele alan filmler yapmışlardı. Buna karşılık Fransa'da 50'li yılların sonuna yani Yeni Dalga'nın çıkışına kadar gençler film yapımına girememişti. O yıllarda film sanayisinde bir sıradüzen vardı, film yapmak isteyen bir gencin önce büyüklerin yanında uzunca bir süre yardımcılık yapması gerekiyordu, büyüklerin yaptığı filmler de edebi yönü ağır basan, söz ağırlıklı, biraz eskimiş filmlerdi. Devlet yardımı (avance sur recettes) 1959'da uygulanmaya başladı, ondan önce kısa filmlerle belgesellere verilen bir (prime a la qualite) yardımı vardı. Dolayısıyla Resnais, Marker, Varda gibi yönetmenler 50'li yıllarda belgeseller çektiler.

Ancak Godard, Truffaut, Resnais, Chabrol gibi yönetmenlerin ilk filmlerinin ticari başarısı üzerine bir yığın genç de ilk filmlerini yapabildi. Ama bu filmlerin hemen hepsi çok kişisel filmlerdi. Belki savaşın sonra Fransa'da İtalya'da olduğu gibi yeni bir toplum kurma gereksinimi duyulmadı, belki Gaullist rejimin denetimi ağırdı, belki varoluşçuluğun etkisiyle insanın varoluş sorunları üstünde daha çok duruldu. Çin Hindi'ndeki, Cezayir'deki olayları dolaylı olarak ele alan filmler yapıldı, ama bunlar daha çok karamsar, gizli bir suçluluk duygusu taşıyan filmlerdi.

Yalnız bu durumun 68'den sonra değişmeye başladığını da belirtmek gerekir. Burada Godard'ın 68 olaylarını haber veren La Chinoise filmiyle, ortak bir çalışma olan Loin du Vietnam filmi alalım. Bu film, içlerinde Varda'nın da bulunduğu altı yönetmenin bir bölümünü çevirdiği ama yönetmenlerin adlarının geçmediği, uzaktaki bir olay Fransa'da yaşayan kişilerin yaşamına bağlayan, ortak sorumluluktan herkesin nasibini alması gerektiğini ileri süren, sinemanın, bağımsızlıkları için savaşan Vietnamlılara yardımcı olabileceğini söyleyen bir film. Chris Marker'in kurduğu bir kooperatif tarafından yapılmıştı. Kurgusu da Marker'e aitti. Yeni Dalga'nın sinemaya en büyük katkısı, o zamana kadar film anlatısında geçerli olan uzlaşımları kırması, her yönetmenin kendi kurallarını getirmesi, kendi deyişini yaratmasıydı. Çoğunda varolan deyiş özellikleri arasında doğal ortamda çekim, atlayıp zıplayan bir montaj, sürekliliğin kesilmesi, eksilteler, öznellikle nesnelliliğin içiç girmesi, şiirsel bir üst ses sayılabilir. Bunların hepsine Agnes Varda'nın filmlerinde de rastlanabilir. Zaten bunun için 1954'te 25 yaşındayken yaptığı La Pointe Courte filmiyle kendisine 'Yeni Dalganın Büyükannesi' denmişti. Varda bu filmi yapmadan önce bir sinema eğitimi görmediği gibi bir filmde de çalışmamıştı. Edebiyat, psikoloji, sanat tarihi eğitimi görmüştü ve Theatre National Populaire'in fotoğrafçısı olarak çalışıyordu. Yani fotoğrafçılık dışında sinemayla

AGNES VARDA, THE GRANDMOTHER OF THE NEW WAVE

Following the Second World War young directors in Italy made films about the devastation, poverty, ethical decline brought on by war, followed by films about general social and economic problems. Contrary to this until the rise of the New Wave in the 50's young people were not able to enter the world of films. There was a hierarchy in the cinema world of the time and a young participant had to work as assistant to older directors who usually made films that were of a literary turn, dialogue ridden and antiquated. The government subsidies (avance sur recettes) was implemented in 1959, before this there was a subsidy entitled "prime a la qualite" given to short films and documentaries. Thus directors like Resnais, Marler and Varda directed documentaries in the 50's.

Only after the financial success of the films of directors like Godard, Truffaut, Resnais, Chabrol were many young generation directors able to direct films. But most of these films were individualistic. Maybe the French did not feel the need to construct a new society like the Italians did, maybe the censor of the Gaullist regime was harsh, maybe they dwelt more about the problems of existence with the influence of existentialism. Films that referred to the incidents in Indo-China and Algeria in a roundabout manner were made, and these were pessimistic films in which there was a hidden quality of guilt.

It must be stated that the situation started to change after 1968. At this point Godard's film "La Chinoise" which anticipated the 1968 incidents and a co-production "Loin du Vietnam" must be considered. This last film was directed by Varda and five other directors, but the name of the directors were not listed, it tied the events of far away to the lives of persons living in France, it stated that everyone should share responsibility and further stated that cinema could be of help to the Vietnamese who were fighting for their independence. This film was produced by a cooperation founded by Chris Marker. The editing was also Marker's work. The most important contribution of the New Wave to the cinema was a breaking away from the conciliatory tone of films, the fact that every director brought his own rules into play and created his own style. Some stylistic characteristics of the time may be noted as; natural settings, a montage that was full of motion, a break in continuity, deletions, the interweaving of objectivity and subjectivity, a poetic meta-sound. All these may be cited in Agnes Varda's films. This is one of the reasons she is deemed the Grandmother of the New Wave in reference to her film "La Pointe Courte" which she directed at the age of 25 in 1954. Varda had never before worked on a film or had any education in the field, before she directed this film. She had been educated in literature, psychology, art history and was a photographer for the Theater National Populaire. So she had not dealt with cinema, except for photographs. The fact

ilgilenmemişti. Aslında sinema eğitimi ya da çıraklığı olmaması serbest anlatımına yol açmıştı. Varda, o zaman ki durumunu şöyle anlatıyor: "İlk filmime başladığımda bir kadın olarak tek başıyaydım ama kendimi bir kadın, cesur bir kadın olarak değil, cesur bir sanatçı, bir filmci olarak görüyordum, çünkü o yaşta kadın ya da erkek film yapan yoktu... Fransa'da o zaman yıllarca, önce üçüncü, sonra ikinci, sonra da birinci yardımcı olarak çalışmalıydınız, 45 yaşından sonra yönetmenlik fırsatı doğabilirdi." (Quart, 1986-87,6)

İlk filmi için Varda köydeki balıkçılarla sevgililerin, başka bir deyişle kolektif yaşamla özel yaşamın birleştirilemeyecek iki ayrı şey olduğunu söylüyor. Ama her filminde böyle uyumsuzluklar olduğunu, hatta yarattığı bütün kişilerde iç çelişkiler bulunduğunu belirtiyor. Cleo'da bu karşıtlık nesnel zamanla algılanan-öznel zaman arasında; Sans toit'da, kahramanın izleyicinin bildiği iç yaşamıyla yaşanan gerçek yaşam arasında. Bu filmi için Varda şunu da ekliyor: "İçeride, sıcakta güzelce yerleşmiş olan insanlar vardır, dışarıda, soğukta, nerede uyuyacaklarını bilmeyen insanlar da vardır" (Hayward, 1990). Ayrıca Varda'ya göre bu filmde "toplumumuzun çelişkileri açıkça ortaya çıkıyor. Başkalarına yardım için sığınma yerleri, Salvation Army, refah devleti, hayır işleri gibi şeyler yapmak gereğine inanırız, ama insanlar yardım edilmek istemezlerse ne yapacağımızı bilemeyiz. Aynı anda duyduğumuz kayıtsızlıkla ilgide bir çelişki vardır" (Quart, 1986-87,9)

Bu karşıtlık Varda'ya göre filmleri arasında da olabilir. Amerika'da Los Angeles üstüne yaptığı Murs Murs (1982) belgeselinde sokakta, palmiye ağaçlarıyla güneşin altında herkesin kendini ifade edebildiği bir şehir anlatılır. Ama sonra yaptığı, Los Angeles'ta yeni bir kimlik arayan bir kadınla çocuğunun anlatıldığı Documenteur (1982) belgeseli, Los Angeles'ta göremeyeceğimiz birşeyi gösteren, birincinin gölgesi gibi bir filmidir. "Karşıtlıkları aynı anda algılayabilme becerisi, bu sinemasal beceri, yapıtımın temel özgedir diyebilirim."

Feministler Varda'yı tutucu bulup feminist saymazlar. Filmleri pek kadın filmi sayılmaz. Gerçekten de Fransız kadın yönetmenlerin feminist hareketle çok da yakın bağları yoktur. Bilindiği gibi feministler, özetle sinemanın geleneği gereği izleyiciye bir erkek bakışı sunduğunu, dolayısıyla kadın yönetmenlerin daha değişik bir anlatı, daha değişik görsel stratejiler uygulaması gerektiğini ileri sürerler. "Kültürümüzde çok yaygın olan, kadının bakılacak bir gösterisel vücut, bir arzu nesnesi, cinselliğin toplandığı bir yer olarak sunumu en karmaşık ifadesini, en yaygın uygulamasını kurmaca sinemada bulur." (de Lauretis, 1984,4). Fransız Kadın Yönetmenler için kadın vücudunun sunumu önemliydi elbette, ama onlar daha çok kendi sorunlarını, ilgilerini anlattılar, kuramlara fazla aldırılmadan kendi dünyalarını aktardılar. Aslında Varda kendisini 19 yaşından beri feminist saydığını, o günden bugüne kadınların eşit ücret alması, doğum kontrolü gibi hakları için savaştığını, gerçek yaşamdaki önyargıların kaldırılması için uğraştığını söylüyor.

Varda genellikle filmlerinde kadını bir arzu nesnesi, cinsellik çağrıştıran bir nesne olarak göstermiyor elbet, kadını daha çok bir belgeselcinin incelediği bir nesne olarak algılıyor. Varda'nın bütün filmlerini kadınları konu alan

that she had no education and experience in the field led to a free recitation style. Varda explains her situation at the time as follows: "When I started my first film I was alone for sure as a woman. But I didn't see myself as a courageous woman, I saw myself as a courageous artist, a film-maker, because nobody was making films at my age at the time-men or women...in France at the time you had to be third assistant, then second assistant, then first assistant for years, then you would have a chance to direct after age 45." (Quart, 1986-87,6)

In her first film Varda states that the fishermen and the lovers in the villages, in other words the collective life and the individualistic are two separate things that may not be intermixed. But she further states that in all her films such incompatibilities exist, and that the characters she creates all full of internal conflicts. In Cleo this contradiction is between objective time and the perceived subjective time, in Sans toit it is between the internal life of the heroine, of which the audience is aware, the real life outside of this. Varda adds the following thoughts about the film: "there are people inside who are all snug and comfortable, whereas there are people outside who don't know where they are going to sleep in the cold." (Hayward, 1990). Also according to Varda in reference to the same film: "...our society's contradictions that come out very clearly. We have all these social ideas that we should have night shelters, Salvation Army, welfare, charity, to help out other people, but we don't know what to do when people do not want to be helped. There is a contradiction in out indifference and caring at the same time," (Quartz, 1986-87, 9)

This contradiction may also be valid for all her films according to Varda. In Murs Murs (1982) filmed in America, she tell the documentary tale of the city of Los Angeles in which everyone can express themselves in the sun, under the palm streets lining the streets. But her later film Documenteur (1982) is about a woman and a child searching for a new identity in Los Angeles and it refers to something we do not see in this city, it is like the shadow of the first film. "the ability to perceive contradictions at the same time, this cinematic ability is the basic element of my film."

The feminists find Varda conservative and do not accept her as a feminist. Her films are not exactly women's films. In reality the French female directors do not have extremely close ties with feminism. As is widely known the feminists support the view that in the tradition of cinema, films are made with the point of view of men, and thus claim that women directors should embrace a different recitation and visual strategy. "The representation of women as spectacle- body to be looked at, place of sexuality, and object to desire- so pervasive in our culture, find in narrative cinema its most complex expression and widest circulation." (de Lauretis, 1984, 4). The presentation of the female body was of importance for the French directors but they were more interested in portraying their own problems, interests, instead of caring about theory, they chose to relay their own worlds. Actually Varda says that since age 19 she has considered herself a feminist, and she has been fighting for issues like equal pay, rights of birth control and the eradication of the preconceptions in real life.

Generally in her films Varda does not portray a woman as an object of lust, or an object with sexual connotations, but chooses to portray a woman as an object studied by a person making a documentary. All of Varda's films may be considered to be

belgeseller olarak düşünebiliriz. Kadın kahramanlarını, Cleo'yu da, Sans toit'daki Mona'yı da dışarıdan gözlemliyor, psikolojik çözümlemelere girmiyor, yalnızca davranışlarını gözlemliyor. Bu konuda iyi bir örnek, geç 19. Yüzyıl yapılarının önündeki kadın vücudu biçimindeki sütunları ele aldığı Les Dites Caryatides (1984) belgeselidir. Varda'ya göre bunlar 19. Yüzyılın kadın imgesini çok iyi temsil ediyorlardı. Varda, yalnız taştan kadınları değil, Lions Love'da (1970) Viva'yı, Jane B. par Agnes Varda (1987) filminde de Jane Birkin'i aynı belgesel bakışla çekmişti. Bu iki kadın da filmlerde çıplak görünmüştü. (Viva, Andy Warhol'un filminde, Birkin de Blowup'ta) 60'lı yılların ikonu olmuştu ikisi de. Varda bunları çok bilinen pozlarda (örneğin Birkin'i playboy'vari bir pozda) çekerek cinsel anlamlarını çözmüş, izleyicinin yargılarını da sarsmıştı. (Forbes, 1989)

Varda, Godard, Karmitz gibi meslektaşlarının yaptığı gibi kadın savaşımını genel işçi savaşımının bir parçası olarak görmüyor. Onun feminizmi, günlük yaşamda hemen yararı görülecek kazançlar için bir savaşımı içeriyor. Bunun en iyi örneği 1977'de yaptığı L'Une Chante L'autre Pas filmidir. Varda'ya bu filmde neden 68 olaylarına hiç değinmediği sorulduğunda, "filmimde bir savaşım anlatılmışsa" diyor, "bu doğum kontrolü için, cinsel özgürlük için, kadınların vücutlarını denetleyebilmeleri için bir savaşımdır. Bu savaşım da Bobigny, '68'ten daha önemlidir." (Forbes, 1992, 89). (Bobigny, 1972'deki çocuk düşürme davasıdır. Bir anne, ırzına geçilen kızının çocuğunu aldırtmıştı. Yasak olduğu için dava açılmıştı.) Gerçekten de Varda'nın da katıldığı bu savaşım sonunda yasalarda değişiklik yapılarak çocuk aldırtmak suç olmaktan çıkmış, doğum kontrolü serbest olmuştu.

Kadının kendi sesi olmaması, ataerkil toplumda kadının susturulması, dilin babanın, dolayısıyla erkeğin alanına giren bir olgu olması, feminist yazında üstünde çok durulan bir konudur. Varda'nın kadın kahramanları da çoğunlukla suskundur. Cleo konuşur, şarkı söyler ama yakında sesi yok olacaktır. Les Creatures'de genç evli bir kadın olan kahraman bir kazadan sonra konuşma yeteneğini yitirmiştir. Bu da Varda'nın gördüğü bir düşten kaynaklanmıştır: "...dilsizdim, konuşamıyordum artık. Tuhaf, çünkü konuşmayı seven bir kadını. Bir karabasan değildi. Düşümde yalnızca konuşmak istemiyordum. Çok iyi anımsıyorum, çünkü üç kez gördüm, hem de uzun bir düştü. Jacques vardı, kızımız vardı, çocuğumuz doğduğunda başvurduğumuz doktor vardı, konuşmam gerektiğini anlatıyordum ama ben istemiyordum" (Cow, 1970, 8). Sans Toit'de Mona da suskun kalıyor hep, kendini ya da başkalarını açıklamaya, anlatmaya kalkışmıyor hiç.

Aşağıdaki sözler Varda'nın feminizme ilişkin görüşünü iyi özetliyor: "Kurumlarla, erkle uğraştığı ölçüde, kadınların bu kurumlara gereksinimleri olmadığını, bu çeşit erki istemediklerini gösterdiği ölçüde feminizm siyasaldır. Aile ruhu, sevgi, iletişim kötü değildir, birbirlerini koruyan bir erkekle ve çocuklarla yaşamaktan, birlikte yemek yemekten, birlikte gülmekten hoşlanıyorum - kötü olan, devletin bizi hizaya getirmek için kullandığı evlilik, aile kurumlarıdır. (McCormick, 1977-78, 31).

Varda, sinemanın yüzüncü yılı için, sinemaseverlerin anlayacağı şakalarla dolu Les Cents et Une Nuit (1994) filminden sonra, 72 yaşında da Les Glaneurs et la Glaneuse (2000) filmini yaptı. Kurmaca

documentaries in which women are the subjects. She view her heroines like Cleo and Mona in Sans toit externally, and does not go into in-depth psychological analysis, just watches their actions. A good example of this is her documentary Les Dites Caryatides (1984) in which she deals with the columns which are in the shape of women's bodies in front of the 19th century buildings. According to Varda these are great representations of the way in which women were viewed in the 19th century. Varda not only includes women's statues but also actual women in her quest and takes the same point of view of a person making a documentary in filming Viva, in Lions Love (1970) and Jane Birkin in Jane B. par Agnes Varda (1987). These two women appeared naked in the films, (Viva in Andy Warhol's film and Birkin in Blow-up) and were icons of the 60's. Varda in filming them in their renown poses (for example Birkin in a playboy like pose) has solved their sexual meanings and jolts the preconceptions of the audience (Forbes, 1989)

Varda does not view the women's struggle as a part of the general workers struggle like her colleges Godard and Kamitz, her feminism entails a struggle for direct objectives the benefits of which may be seen instantly in daily life. The best example for this is her film L'une chante l'autre pas (1977). When Varda was asked why she did not refer to the events of '68 in her film she answered as follows: "If there is a struggle in this film it is a struggle for contraception, for sexual freedom and for women to control their bodies. Bobigny is more important in this struggle than '68," (Forbes, 1992, 89). (Bobigny is the case of child abortion which occurred in 1968. A mother, had the child of her daughter who was a victim of rape, aborted. The case was tried since the action was illegal). This struggle of which Varda was a part led to a change in the law and abortion was no longer illegal, contraception was legitimized.

The issue that women do not have their own voices, the fact that women's voices are suppressed in society, and that the verbal attributes are given to the father, thus the male, is a thought that has been dealt with widely in feminist literature. Varda women heroines are mostly quite. Cleo talks and sings but she is to loose her voice soon. In Les Creatures the heroine, who is a young married woman, looses her ability to speak after an accident. This is a reflection of a dream that Varda saw: "...I was mute and couldn't speak, any more. And it was strange, because I'm a woman who likes to speak. But it was a nightmare. In the dream I simply didn't want to speak. I remember it clearly, because I had its three times and it was a very long dream. Jacques was in it, and so was our daughter and the old lady we'd engaged as pediatrician when our child was born. She was in the dream explaining to me that I should bring myself to speak-but I didn't want to." (Cow, 1970, 8). Mona in Sans Toit remains silent all the time, she doesn't try to explain or tell about herself or others.

The following is a good summary of Varda's feminism "Feminism is political insofar as it is dealing with institutions and power, and showing how women don't need these institutions and don't want that kind of power. The spirit of the family, love and communication is not bad- I enjoy living with a man and children, having dinner together, laughing together, protecting one another-but it is the institutions of marriage, of the family, which the state uses to keep us down." (McCormick, 1977-78, 31)

Varda after filming Les cents et une nuits (1994) full of humor understandable to the cinema-lovers, for the hundredth

filmler arasında yaptığı ama burada saymadığımız bir yığın film gibi bu son filmi de bir belgesel. Glaneurs, hasattan ya da bağ bozumundan sonra kalanları toplayanlara değiniyor. Bu filminde de Varda, önceki filmde olduğu gibi toplumun kıyısında yaşayanları araştırıyor. Ama filmin adından da anlaşılacağı gibi, filmin malzemesini arayıp bulup toplamaya çalıştığı için kendisi de bir glaneuse-toplayıcı oluyor. Dolayısıyla bu film, daha önce de değinildiği gibi Varda'nın toplama işlemini de anlatıyor. Bütün belgesellerinde olduğu gibi burada da, gerçeklik Varda'nın süzgecinden geçirilip yorumlanıyor, film de bunu saklamıyor zaten.

Filmin alttan alta Sans Toit'daki izleğe benzer bir izleği olduğunu Varda'da kabul ediyor: topluma ayak uyduramayıp onun kıyısında yaşayanlar. "New York'ta ki basın toplantısında biri çok haklı olarak filmin, önceden şekillendirilemeyen, süpermarket rafları için uygun büyüklükte olmayan patateslerin, insan eşdeğerleri yapılamayan insanlara da ilişkin olduğunu belirtti. Bunu her kesimden insanın büyük ölçüde marjinalleşmesi izler." (Darke, 00, 31.)

İlk filmi yaptığı zaman Varda'ya "Yeni Dalganın Büyükannesi" demişlerdi, son filmiyle herhalde "Fransız Sinemasının Büyükannesi" olmayı hak ediyor.

Oğuz Onaran

Cow, Gordon (1970) "The Underground River," Films and Filming March, 6-10.
Darke, Chris (2000) "Refuseniks," Sight and Sound, January, 30-33
Forbes, Jill (1989) "Agnes Varda: The Gaze of the Medusa?" Sight and Sound, Spring, 58 (2), 122-124.
Forbes, Jill (1992) The Cinema in France. After the new wave, Macmillan.
Hayward, Susan (1990) "Beyond the gaze and into femme-filmecriture: Agnes Varda's Sans toit ni loi," S.Hayward, G.Vincendeau French Film. Texts and Contexts, Routledge, 285-296.
McCormick, Ruth (1977-78) "One sings, thje other doesn't: An interview with Agnes Varda," Cineaste, Winter, VIII (3) 28-31.
Quart, Barbara (1986-87) "Agnes Varda: A conversation," Film Quarterly, Winter xL(2), 3-10.

anniversary of cinema, at age 72 filmed *Les Glaneurs et la Glaneuse* (2000). This film is also a documentary like many that have not been cited here which she filmed in between her other films. *Glaneurs* is used to refer to those who collect the remains after a harvest or a vintage. In this film as in others Varda investigates those that live on the edge of society. But as can be deduced from the title since she goes out to collect and find the material for the film, she herself is a glaneus-a gatherer. Thus this film also tells of Varda's gathering functions which were previously referred to. Like all documentaries in this one reality is interpreted as it is viewed by Varda, the film does not hide this fact.

Varda admits that this film has the same themes as *Sans toit: those who cannot adapt to society and live at the edge of it.* "I did a press conference in New York where someone very correctly observed that the film is also about the people who aren't pre-formatted, the human equivalents of the potatoes that aren't the right size for the supermarket shelves. What follows is the full-scale marginalization of all manner of people." (Darke, 00,31)

When she made her first film Varda was deemed "the grandmother of the new wave", with her last film she probably deserves to be the "grandmother of the French cinema".

Oğuz Onaran

Cow, Gordon (1970) "The Underground River," Films and Filming March, 6-10.
Darke, Chris (2000) "Refuseniks," Sight and Sound, January, 30-33
Forbes, Jill (1989) "Agnes Varda: The Gaze of the Medusa?" Sight and Sound, Spring, 58 (2), 122-124.
Forbes, Jill (1992) The Cinema in France. After the new wave, Macmillan.
Hayward, Susan (1990) "Beyond the gaze and into femme-filmecriture: Agnes Varda's Sans toit ni loi," S.Hayward, G.Vincendeau French Film. Texts and Contexts, Routledge, 285-296.
McCormick, Ruth (1977-78) "One sings, thje other doesn't: An interview with Agnes Varda," Cineaste, Winter, VIII (3) 28-31.
Quart, Barbara (1986-87) "Agnes Varda: A conversation," Film Quarterly, Winter xL(2), 3-10.

BEŞTEN YEDİYE CLEO
CLEO 5 TO 7
CLEO DE 5 A 7

FRANSA / FRANCE, 1961, 35mm, 90',
siyah-beyaz & renkli / black-white & color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Agnes Varda
SENARYO / SCRIPT: Agnes Varda
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jean Rabier
MÜZİK / MUSIC: Michel Legrand, Agnes Varda
KURGU / EDITING: Janine Verneau
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Corinne Marchand, Antoine Bourseiller, Dorothee Blank,
Michel Legrand, Dominique Davray, Jose-Luis de Vilalonga
YAPIM / PRODUCTION: Athos Films
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Cine-Tamaris 88, Rue Daguerre 75014 Paris /France
Tel+ 00 33 1 4322 6600 • Fax+ 00 33 1 4321 7500
e-mail CINE-TAMARIS@WANADOO.FR
ÖDÜLLER / AWARDS: 1962 Méliès Ödülü / Méliès Award

USTAYA SAYGI

BEŞTEN YEDİYE CLEO
CLEO 5 TO 7
CLEO DE 5 A 7

Varda'nın yönetmen olarak tanınmasına neden olan ilk filmi; sıradışı, etkileyici ve duygusal... Zamansız ve beklenmedik bir gerçeğe, kanser olabileceği gerçeği ile yüzleşmeye hazırlanan genç ve güzel Fransız pop şarkıcısı Cléo'nun öyküsü. Başlangıçta belirsiz bir zamanda genç kadının apartman dairesindeyiz. Ve aşırı baskı altındaki Cléo'nun, doktor raporunu beklediği zaman dilimi içinde, geriye dönüşlerle hayatını irdelediği çok özel bir doksan dakikasına tanıklık ediyoruz. "Böyle bir zamanda neler mi yapılabilir?" ya da "Ne yapılabilir ki?", cevapları şüphesiz değişkenlik gösterebilecek sorular. Peki Cléo ne mi yapıyor? Aslında zaman zaman hayatında hergün rutin olarak yaptığı şeyleri, örneğin şarkı provası yapmaya çalışıyor; zaman zaman ise yüzleştiği gerçeğin doğru ya da yanlış olduğunu gösteren ipuçları arıyor. Bu arada hayatında uzun süredir var olan ve hayatına yeni giren insanlarla, herbiri farklı bir anlayış taşıyan ilişkilerini sorguluyor. Bu çerçevede, film ilerledikçe Paris'de belirli bir zamana dönüyoruz; ve tüm bu irdelemeler sonucunda Cléo'ya kalanlara...

This unusual, affecting and emotional film made Varda famous as a filmmaker. It is the story of young, beautiful French pop singer Cléo, who is about to face an unexpected and untimely diagnosed of being cancer. At the beginning of the film, in indefinite time, we are in her apartment and witness the very special ninety minutes of Cléo. Re-examining her whole life, she awaits the results of a doctor's report that may indicate cancer. In such a situation, the questions of "What would a person do?" or "What could be done?" are open to debate, but here we see what Cléo is doing? In fact, she sometimes tries to keep to her daily routine, such as song rehearsal, but sometimes she looks for evidence of her future. She also questions her relationships with her old-fashioned and new friends. As the film proceeds, it reveals Paris of a certain time, and we see Cléo's inferences.

MUTLULUK
HAPPINESS
LE BONHEUR

FRANSA / FRANCE, 1964, 35mm, 84', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Agnes Varda

SENARYO / SCRIPT: Agnes Varda

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Claude Beausoleil, Jean Rabier

MÜZİK / MUSIC: Jean-Michel Defaye

KURGU / EDITING: Janine Verneau, Danielle Grimberg, Maria Lourdes

ÖYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Jean-Claude Drouot, Marie-France Boyer,

Marcelle Favre-Bertin, Manon Lacroix, Sylvie Saurel,

Marc Eyraud, Christian Riehl, Paul Vecchiali

YAPIM / PRODUCTION: Parc Films Mag Bodard

ÖDÜLLER / AWARDS: 1965 Louis Delluc Ödülü / Louis Delluc Award

1965 Berlin Film Festivali, Altın Ayı Ödülü / Berlin Film Festival,

Golden Bear Awards, 1966 David O'Selznick Ödülü / David O'Selznick Award

MUTLULUK
HAPPINESS
LE BONHEUR

Bir kalbe iki farklı kişiye duyulan aşk ve bu iki aşkın sevgisi sığar mı? Peki böyle bir durumda ahlak ve mutluluğun anlamı ya da yeri nedir? Üç yetişkin insanın mutluluk, üzüntü ve acı veren ilişkisi. Francois kalbine hem karısı Therese'nin hem de sevgilisi Emilie'nin aşklarını ya da sevgilerini sığırabilmiş bir erkek ve kendisini her ikisinden de mahrum bırakmak istemiyor. Özünde Francois ve Therese'nin mutlu bir evlilikleri ve iki küçük çocukları var; ama bütün bunlar Francois'in Emilie'ye aşık olmasına engel olmamış, olamamış. Ve Francois Emilie ile öylesine mutludur ki, bu mutluluğunu çok sevdiği ve şüphesiz sevmeye devam edeceği karısı ile de paylaşmak ister, çünkü ona karşı duygularında hiçbir farklılaşma ya da yabancılaşma hissetmemektedir. Sonunda paylaşır da... İşte bu noktadan itibaren üç insan arasında başlayan karmaşık ilişkiler; kabullenmeler, reddetmeler, mutluluk, vicdan azabı ve ahlak anlayışı üzerine değişkenlik gösteren duygular, sorgulamalar...

Could a heart have two different loves towards two different people? If so, what would be the understanding of morality and happiness? This film deals with such a relationship that includes full of happiness, disappointment and pain among three adults, Therese, Emilie and Francois, who, in his heart, are able to carry both women' love, as well as, does not want to lose none of them. If anything, Francois and Therese are married with two small children and have a happy marriage. However, this does not or is not able to prevent him from falling in love with Emilie. Furthermore, he is so happy that wants to share his feelings with his wife from whom he feels no alienation, just the contrary he continues to love. Beginning with his expression to her, we watch the relationships of trio, in which acceptance, refusal, happiness, conscience and the understanding of morality unfold.

YARATIKLAR THE CREATURES LES CREATURES

FRANSA / FRANCE, 1965, 35mm, 105', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Agnes Varda

SENARYO / SCRIPT: Agnes Varda

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Willy Kurant, William Lubtchansky

MÜZİK / MUSIC: Pierre Barbaud

KURGU / EDITING: Janine Verneau, Maria de Lourdes Osorio

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:

Catherine Deneuve, Michel Piccoli, Eva Dahlbeck, Marie-France Mignal,
Britta Pettersson, Ursula Kubler, Jeanne Allard, Joelle Gozzi

YAPIM / PRODUCTION:

Mag Bodard, Franco Suedoise Parc Films, Madeleine Film, Sandrew

USTAYA SAYGI
RETROSPECTIVE

YARATIKLAR THE CREATURES LES CREATURES

Birbirlerini seven ve birlikte çok güzel susabilen bir çiftin hikayesi; ve bu hikayenin tam da içinden şekillenen bir romanın doğuş öyküsü. Bir yazar olan Edgar ve hayat arkadaşı Milene, bir adada tek çocukları ile birlikte toplumdan soyutlanarak yaşamayı seçmiş mutlu bir çifttir. Edgar romanına gebe olarak adada dolaşırken, ada halkından bazı sıradan, basit insanlarla tanışır. Bu insanlar aslında onlardan uzak yaşamak istediği, hatta onları birer yaratık gibi algıladığı canlılardır. Zamanla romanının birer kahramanı haline gelen bu insanlarla derinlemesine ilişkiye girmez, zaten bunu istemez de; ama onları kendi bakış açısı ile santraç oyununun taşları gibi adlandırır, şekillendirir, ilişkilendirir ve konumlandırır. Aslında belki de tüm yapmak istediği ne kendi hayatından ve beklentilerinden taviz vermek ne de onlarından bunu istemektir. Peki hepimizin istediği ya da hakettiği bu değil mi, hani Nazım Hikmet'in dediği gibi "yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür; ve bir orman gibi kardeşçesine..."

This is the story of a couple loving each other and being able to remain silent together, as well as of the creation of a novel. Preferring to live away from the society, this strangely happy couple, Edgar, a novelist, and his companion Milene live with their child on an island. Edgar, who is on the verge of beginning a novel, meets some ordinary, simple people living on the island. In fact, for him, like any other ones, they are the kind of "creatures" from whom he wants to stay away. Hence, he does not make deep contact with them, but in his mind, he names and forms them by involving them in relationships with each other. Perhaps he does this to avoid conceding his principles or to demand this of other people. If anything, would this, through the words of Nazım Hikmet, a well-known Turkish poet, "living like a tree that is alone and independent; but living friendly like a forest" be the most important human right of all of us?

ÇATISIZ-KURALSIZ VAGABOND SANS TOIT NI LOI

FRANSA / FRANCE, 1985, 35mm, 105', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Agnes Varda
ÖYKÜ / STORY: Nathalie Sarraute
SENARYO / SCRIPT: Agnes Varda
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Patrick Blossier
MÜZİK / MUSIC: Joanna Bruzdowicz
KURGU / EDITING: Agnes Varda, Patricia Mauzy
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Sandrine Bonnaire,
Macha Meril, Stephane Treiss, Yolanda Moreau,
Patrick Lepczynski, Yahiaoui Assouna, Joel Fosse
YAPIM / PRODUCTION: Cine-Tamaris
Tel+ 00 33 1 4322 6600 • Fax+ 00 33 1 4321 7500

ÖDÜLLER / AWARDS: 1985 Venedik Film Festivali, Altın Aslan Ödülü / Venice Film Festival, Golden Lion Award, 1985 Uluslararası Fipresci Ödülü / International Award of Fipresci Critics, 1985 George Mellès Ödülü / George Meliès Award 1985 Katolik Sinema Kuruluşu Ödülü / Catholic Cinema Foundation Award, 1985 En İyi Kadın Oyuncu Cesar Ödülü / Cesar Award for the Best Actresses, 1986 Los Angeles Amerikalı Eleştirmenler Derneği, En İyi Yabancı Film Ödülü / Los Angeles American Critics Society Award for the Best Foreign Film, 1986 Brüksel Film Festivali / Brussels Film Festival, - En İyi Film Ödülü / Best Film, Award, - En İyi Yönetmen Ödülü / Best Director Award, 1987 Kuzey Afrika, Durban Uluslararası Film Festivali, En İyi Film Ödülü / Northern Africa, International, Film Festival of Durban, Best Film Award

ÇATISIZ-KURALSIZ VAGABOND SANS TOIT NI LOI

Bir başkaldırı ve farklı tercihlerle şekillenen bir hayatın görselleştirilmesi... Her toplumun genel geçer kuralları vardır; ve toplum kuraldışı olanları genellikle kabul etmez, onları dışlar, yok farzeder; aslında kendisinin de dışlanıyor olabileceğini hiç ama hiç düşünmeden! İşte böyle bir karşı çıkış; genç bir kadının topluma yabancılaşması üzerine etkileyici bir film. Mona Bergeron, iyi bir aileye, geçmişe, kolaylıkla iş bulabilecek eğitim ve yeteneğe sahip, ama bunların hepsinden vazgeçip, özgür ve sorumsuz-sorunsuz yaşamayı tercih etmiş genç bir kadın. Mona'yı sokaklarda tek başına yaşamaya hatta belki de ölmeye iten nedenler nedir? Mona'nın hayata bakış açısı, beklentileri ve umutları diğer insanlardan ne denli farklıdır? Böyle bir yaşam nasıl tanımlanabilir, bir yoldan çıkış mı, yoksa yeni bir yol arayışı mı? Gelin hep beraber izleyip, kendi kararlarımızı verelim.

It is a visualization of a young woman's life, which is a kind of rebellion and shaped by different preferences. The common norms of society exclude a person pursuing live that is inappropriate with them from society, in fact, by ignoring a probable fact that this person could refuse the rules. This affecting film is just a good example in this point. It is about Mona Bergeron, who has a good family, background and education that should enable her to find a good job. But she gives them up to live independently, without responsibility and problems. Then what does propel her to live and even die as a homeless person? Are there any differences between ours and her hopes, expectations and understanding? How such a life would be defined, as losing the direction or exploring the new life or direction? Lets watch it together to find our own responses.

ARTIKÇILAR ve BEN
THE GLEANERS AND I
LES GLANEURS ET LA GLANEUSE

FRANSA / FRANCE, 2000, 35mm, 82', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Agnes Varda
SENARYO / SCRIPT: Agnes Varda
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Stephanie Krausz
MÜZİK / MUSIC: Joanna Brudowicz
KURGU / EDITING: Agnes Varda, Laurent Pineau
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Cine Tamaris
86-88, Rue Daguerre 75014 Paris / France
Tel+ 00 33 1 4322 6600 • Fax+ 00 33 1 4321 7500
e-mail CINE-TAMARIS@WANADOO.FR

USTAYA SAYGI
RETROSPECTIVE

ARTIKÇILAR ve BEN
THE GLEANERS AND I
LES GLANEURS ET LA GLANEUSE

Toplayıcılık: genel olarak çöplüklerden, insanların kullanılmaz, işe yaramaz ya da yenmez diye atıkları kullanılabilen atıkları toplayarak hayatta kalmaya çalışmak. Kısaca açlık ve yoksulluğun bir çeşit yansıması. Açlık ve yoksulluk dünyamızın genel bir sorunu olduğuna göre, toplayıcılara dünyanın her köşesinde rastlamak da olası. İşte Fransa da bu ülkelerden biri; ve Varda bize ülkesindeki toplayıcılık gerçeğini ya da kültürünü ve bu kültürün geçirdiği evrimi belgesel bir dille sunuyor. Tarlalarda, bağlarda hasattan sonra kalan artıkları toplamaktan, günümüzdeki "modern toplayıcılara" kadar uzanan geniş bir yelpaze içinde. Evet, artık toplayıcılık yoksulların, sadece hayatta kalabilmek için yaptıkları bir iş olmaktan çıkmış; entelektüel kesimin yeni arayışlarına bulunmaz bir hazine halini almış. Kimi artık bu işi New York'un en gözde galerilerinde bir sanat performansı sergilemek; kimi Paris podyumlarında bir elbise sunmak için kullanıyor. Bu anlamda bakıldığında aslında artık herkesin nasıl birer toplayıcıya dönüştüğünü vurgulayan dikkat çekici bir film.

Gleaning can mean picking material or food from the garbage. In other words, it is a reflection of hunger and poverty. Now that the hunger and the poverty are the common facts of the world, we can come across gleaners in everywhere, and France is a case in point. In this documentary like film, beginning with its history, Varda introduces this custom in France from old-fashioned gleaners, who do this for survival, to modern gleaners. It seems that gleaning is not only for poor people anymore. Nowadays, intellectuals also glean for other purposes. For example, some use it to do art performance in a well-known art gallery in New York or some use it to a high-fashion show in Paris. In this sense, this is an outstanding film through which we understood that nowadays, all people have been turned out to be a kind of gleaners.

Sheraton Ankara

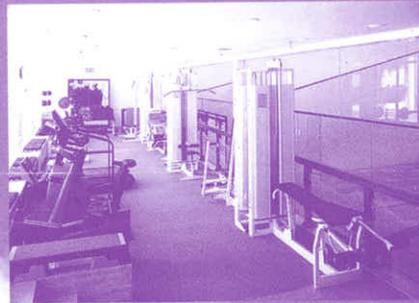
HOTEL & TOWERS

LE JARDIN

CLUBHOUSE
BAR

Vienna Cafe

L'Angoletto

Noktalı Sokak Kavaklıdere Ankara 06700 Türkiye
Tel: 90. 312. 468 54 54 Fax: 90. 312. 467 11 36 <http://www.sheraton.com>

HER BİRİ AYRI BİR RENK

EACH HAS A DIFFERENT COLOR

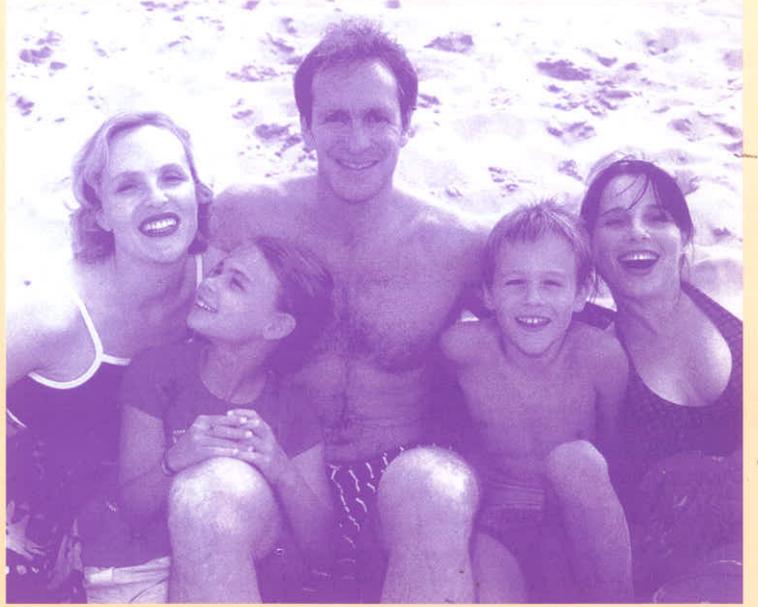
Teşekkür ederiz / Thanks to

- Alman Kültür Merkezi / Germany Cultural Center*
- Goethe Institute*
- Çek Cumhuriyeti Büyükelçiliği / Embassy of the Czech Republic*
- Cineart Productions*
- İran Büyükelçiliği / Embassy of the Islamic Republic of Iran*
- Farabi Cinema Foundation*
- İsviçre Konfederasyonu Büyükelçiliği / Embassy of Switzerland*
- İtalyan Kültür Merkezi / Italian Cultural Center*
- Icelandic Film Foundation*
- Magyar Filmunio*
- Polonya Cumhuriyeti Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Poland*
- Studio Filmowe Indeks*

ANNALUISE VE ANTON ANNALUISE AND ANTON PÜNKTSCHEIN UND ANTON

ALMANYA / GERMANY, 1999, 35mm, 107', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Caroline Link
ÖYKÜ-SENARYO / STORY-SCRIPT: Erich Kastner
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Torsten Breuer
MÜZİK / MUSIC: Niki Reiser
KURGU / EDITING: Patricia Rommel
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Elea Geissler, Max Felder, Meret Becker, Juliane Köhler, August Zirner
YAPIM / PRODUCTION: Bavaria Film GMBH

HER BİRİ AYRI BİR RENK

Caroline LINK

Caroline Link 1964 yılında Bad Nauheim'da doğdu. Liseden mezun olduktan sonra au pair olarak çalışmak üzere Kaliforniya'ya gitti. 1986-1991 yıllarında Münih Bavaria Stüdyosu'na devam etti ve aynı zamanda asistan ve yönetmen olarak çalıştı.

Caroline Link was born in 1964 in Bad Nauheim. After graduating from high school, she went to California to work as an au pair in . From 1986 to 1991, she attended Munich's Bavaria Studios, meantime she worked as assistant and director.

■
1988 Bunte Blumen, 1989 Glück zum Anfassen, 1990 Sommertage, 1992 Kalle der Traumer (TV), 1996 Beyond Silence (uzun/feature), 1999 Annaluise and Anton (uzun/feature), 2001 Nirgendwo in Africa

ANNALUISE VE ANTON ANNALUISE AND ANTON PÜNKTSCHEIN UND ANTON

Erich Kastner'in bir kitabından, genç izleyiciler için, öykünün aslına sadık kalınarak uyarlanmış, gençlik sorunlarını gündeme getiren hareketli ve eğlenceli bir film. Annaluise ile Anton'un ilişkisi bizi arkadaşlık, dayanışma ve paylaşma üzerine yine.yeniden düşünmeye yönlendiriyor. Film kahramanlarımızdan Annaluise ile Anton farklı sosyal sınıflardan gelen iki gençtir. Annaluise varlıklı bir ailenin kızıdır, babası kalp cerrahıdır ve bu nedenle maddi problemleri yoktur. Anton ise ailesinin geçimini sağlamak zorundadır. Birbirinden çok farklı sınıflar arasındaki ilişkilerin kabul edilmez, hatta imkansız olarak tanımlandığı bir toplumsal anlayış içinde iki arkadaşın ilişkisi nasıl gelişmektedir ya da gelişebilir? Ve bu ilişkiden biz, izleyiciler kendi adımıza neler öğrenebiliriz?

Bounding to the original story, this fast and funny film updated Erich Kastner's book for a contemporary youth audience, which mainly shows the problems of young people. Besides, it urges us to think over the friendships and solidarity through the relationships between Annaluise and Anton, who are comes from different social classes. Annaluise is a rich girl whose father is a heart surgeon, whereas, Anton must support his family. How would the friendships of these two young people develop within a mainstream understanding in which the relationships between such an differentiated social classes is considered generally as unacceptable or even impossible? And what kind of inferences would we get from their friendship?

YOLCULUK
THE PILGRIMAGE OF STUDENTS
PETER AND JACOB
ZPRAVA O PUTOVANI
STUDENTU PETRA A JAKUBA

ÇEK CUMHURİYETİ-SLOVAKYA-FRANSA / CZECH REPUBLIC-SLOVAKIA-
FRANCE, 2000, 35mm, 94', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Drahomira Vihanova
SENARYO / SCRIPT: Drahomira Vihanova, Vladimír Vondra
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Juraj Sajmovic
MÜZİK / MUSIC: Emil Viklický, Ida Kellarova
KURGU / EDITING: Josef Valusiak
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Gustav Reznicek, Adrian Jastraban, Marian Balož,
Zuzana Stívínova, Zuzana Sulajova, Milan Bahul, Lucie Roznetínska, Ludek Elias, Theodora
Remundova, Vaclav Chalupa
YAPIM / PRODUCTION: Cineart TV Prague
Vzdusna 1017/2, 142 00 Praha 4 Lhotka / Czech Republic
Tel+ 4202 6171 1044 • Fax+ 4202 6171 1108 • e-mail cineart@praha.czcom.cz
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Filmexport Prague
M.Cibulkove 35, 140 00 Praha 4, Czech Republic
Tel+ 4202 4401 4216 • Fax+ 4202 2440 14218

Drahomira VIHANOVA

Drahomira Vihanova 1930'da doğdu. Prag J.E.Purkyn Üniversitesi'nde müzik ve estetik; Brno Konservatuvarı'nda piyano ve FAMU'da yönetmenlik ve kurgu okudu. 1969'da çektiği ve yirmi yıl yasaklı kalan ilk uzun metrajlı filmi "Dead Sunday" yüzünden uzun metrajlı film yapması yasaklandı. 1994'e kadar sadece belgesel film çekti ve bu alanda sayılı yönetmenler arasına girdi.

Drahomira Vihanova was born in 1930. She studied music and esthetics at the Philosophy Faculty at the J.E.Purkyn University in Brno; piano at the Brno Conservatory and directing-editing at FAMU in Prague. After her feature film, Dead Sunday (1969) banned during normalization period, she was not allowed to pursue a career in feature films. Then she becomes one of the best directors in documentary field.

1964 Cernych Klavesach (orta/medium), 1966 Romance pro kridlovku (orta/medium) co-director, 1969 Dead Sunday (uzun/length), 1977 The Last of the Kind (belgesel/documentary), 1979 In the Sign of the Eagle (belgesel/documentary), 1979 Searching (belgesel/documentary), 1981 The Day of the Main Engineer (belgesel/documentary), 1982 Garden Full of Nappies (belgesel/documentary), 1983 Conversations (belgesel/documentary), 1984 Questions for Two Women (belgesel/documentary), 1985 Obsession (belgesel/documentary), 1986 Variation of the Theme, the Seeking of Form (belgesel/documentary), 1987 Dukovany- A Boiler Heats Up (belgesel/documentary), 1989 Beyond the Windows (belgesel/documentary), 1990 The Metamorphosis of My Friend Eva (belgesel/documentary), 1990 Rafael Kubelik June 9 (belgesel/documentary), 1992 Daily I Appear Before Your Face (belgesel/documentary), 1994 The Fortress (uzun/feature), 2000 The Pilgrimage of Students Peter and Jacob (uzun/feature)

YOLCULUK
THE PILGRIMAGE OF STUDENTS
PETER AND JACOB
ZPRAVA O PUTOVANI
STUDENTU PETRA A JAKUBA

"Suç" insanlık tarihi boyunca var olan ve var olacak toplumsal bir gerçek. Peki suçlu bu eylemi yapan mıdır, yoksa bu eylemin arkasındaki gerçekler mi? Bir başka deyişle suçlu, toplumun bir bireyi midir, yoksa toplumsal baskılar mı? İşte bu tartışma üzerine bir film. Prag Üniversitesi'nde hukuk okuyan Peter ile felsefe okuyan Slovak Jacob çok iyi arkadaşlardır; ta ki Slovakya'ya yaptıkları seyahat güzergahında konakladıkları bir çingene yerleşiminde, Imro adında bir gencin talihsiz kaderine tanık oluncaya kadar... Imro'nun işlediği bir cinayet ve Peter ile Jacob'un bu cinayetten yola çıkarak adalet anlayışları üzerine felsefi tartışmaları. Peter'a göre Imro katildir, çünkü cinayet silahını elinde tutan odur ve bu nedenle cezalandırılması gerekmektedir. Jacob ise Imro'nun suçsuz olduğunu savunmaktadır, çünkü o da, tıpkı ölen genç kadın gibi toplumsal bir kurbandır. Acaba kimin adalet anlayışı doğrudur? Ve hayata dair gerçeklere rağmen, Peter ve Jacob tutku ile savundukları fikirlerinin arkasında nereye kadar durabileceklerdir?

"Guilt", a social fact that has been and/or would be existing within the history of human beings. This film is about the debate on who the guilty is, a person who commits the crime or the reasons that force that person to do so? Peter studying law in Prague and Jacob, a Slovak, studying philosophy at the same university, are the best of friends until the moment, when they meet a young Romany, Imro and witness his unfortunate destiny on the vacation path of their trip to Slovakia. Because the murder by Imro will show to two friends how different their understanding of justice is, and the two guys began to an academic polemics on guilt and punishment. Peter claims that Imro is guilty, because it is the man who realized the murder, whereas, Jacob asserts that he is not guilty, and that just the opposite; just like the woman killed by him, he is also the victim of society's law. On whose side is justice? To some extent they will advocate their views, despite of the realities of life?

GÜNEŞİN KIZLARI DAUGHTERS OF SUN

İRAN / IRAN, 2000, 35mm, 90', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Maryam Shahriar
SENARYO / SCRIPT: Maryam Shahriar
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Homayoun Payvar
MÜZİK / MUSIC: Hossein Alizadeh
KURGU / EDITING: Shahrzad Pouya
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Altınay Ghelich Taghani,
Soghra Karimi, Zahra Mohammadi, Habib Haddad
DAĞITIM / DISTRIBUTION:
Farabi Cinema Foundation 55, Sie Tir Ave, Tehran 11358, Iran
Tel+ 98 21 670 1010 & 670 8156 • Fax+ 98 21 670 81 55 • e-mail FCF1@dpi.net.ir
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Kanada 24. Montreal Dünya Filmleri Festivali Birincilik
Ödülü/ Canada, 24th Montreal World Film Festival, Winner of the First Film Prize

Maryam SHAHRIAR

Maryam Shahriar 1966'da Tahran'da doğdu. Kaliforniya Üniversitesi'nde sinema eğitimi aldıktan sonra, 1991 yılında Roma'daki Amerikan Üniversitesi, İtalyan Kültürü ve Tarihi Bölümü'nden mezun oldu. Mezuniyetinden sonra İtalya Film Endüstrisi'nde asistan ve editör olarak çalıştı.

Maryam Shahriar was born in 1966 in Tehran. She studied cinema in California State University and graduated from Liberal Arts on Italian Culture & History from American University of Rome in 1991. After finishing college, she worked as an assistant and editor in Italian Film Industry.

■
1986 All My Dream Come True (kısa/short), 1986 In Search of a Lost Dream1 (kısa/short), 1990 Lost, Love and Vicious (kısa/short), 1997 Mammy Don't Cry (kısa/short), 1997 Angelica E Una Brava Ragazza (kısa/short), 2000 Daughters of Sun (uzun/feature)

GÜNEŞİN KIZLARI DAUGHTERS OF SUN

Yoksulluk...Ve bu yüzden hem ailesinden hem de biyolojik kimliğinden uzaklaşmak zorunda bırakılan Aman adında genç bir kadın... Babası Aman'ın saçlarını kesip onu erkek kılığına soktuğunda, sıcak bir aile vedalaşmasından bile yoksun bırakılan genç kadının kaderini değiştirmek için yapabileceği hiç birşey yoktur. Artık tek başınadır; endişeli ve sonu belirsiz bir hayata doğru yol almaktadır. Halı dokumacısı olarak çalışacağı kasabaya geldiğinde kendi yaşlarında üç genç kadınla birlikte çalışmaya başlar; ancak bu atölye adeta bir hapisane gibidir. Çünkü genç kadın burada kilit altındadır ve düşündüğü gibi ailesine maddi destek verememektedir. Burada çalışan diğer üç genç kadından biri olan, Belgheis, erkek kimliğindeki Aman'a aşık olunca bu tecrübesiz hayatlar daha da karmaşık hale gelir. Sevgiden, mutluluktan, şefkatten çok uzak yaşamak zorunda kalan bu kadınların yaşamında aslında gittikçe yabancılaştıkları dokuma tezgahlarındaki ipliklerden başka hiçbir renk yoktur; ve belki de sadece bu nedenle onlar için yaşamdan ölüme geçiş arasındaki karar hiç de düşündürücü değildir.

Poverty, and a young woman, Aman, who has to deprive herself of both her biological sex and her family. When her father shaves her head and dresses her as a boy to send her to work in a distant carpet workshop without family hug, there is nothing but obeying her father for Aman. It would be the onset of her lonely and unknown life experience. She begins to work with three peers in workshop hoping that her salary will be sent to her poor family. However, it turns out to be a prison life for her. When one of her colleagues, Belgheis, believing that Aman is a man falls in love with her, this influences and changes their fate. The only colorful thing these women, who live without love, happiness and affection, have is the threads they used to weave. That is most probably why these women do not hesitate to end up their lives.

BIRAK BENİ SET ME FREE EMPORTE-MOI

İSVİÇRE-KANADA-FRANSA /
SWITZERLAND-CANADA-FRANCE, 1999, 35mm, 95', renkli / color

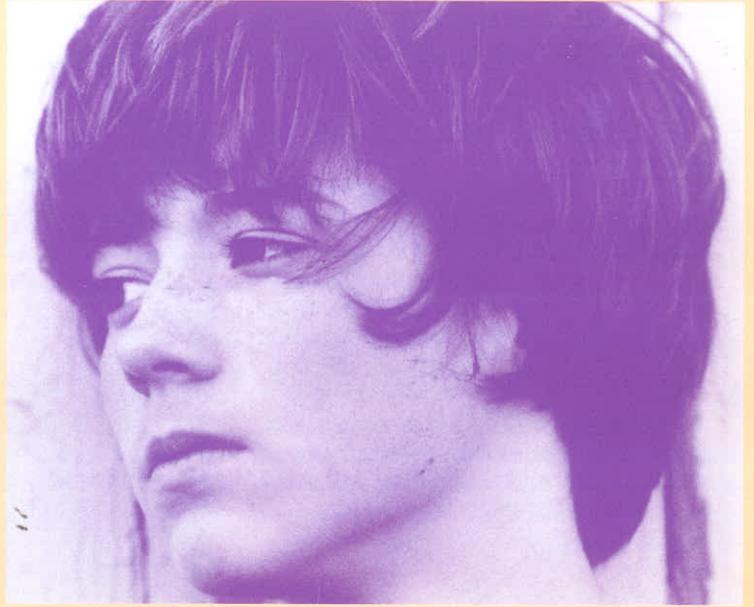
YÖNETMEN / DIRECTOR: Lèa Pool
SENARYO / SCRIPT: Lèa Pool, Nancy Houston, Monique Messier
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Jeanne La Poirie
MÜZİK / MUSIC: Kjetil Bjørnstad, David Darling, Jan Garbarek
KURGU / EDITING: Michel Arcand
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Karine Vanasse, Pascale Bussières, Miki Manojlovic,
Alexandre Mèrineau, Anne-Marie Cadieux, Monique Mercure
YAPIM / PRODUCTION: Catpics Coproductions-Zürich,
Cité-AmÈrique-Montréal, Haut et Court-Paris, SF DRS
DAĞITIM / DISTRIBUTION: TF1 International 1,
quai du Point du Jour F-92656 Boulogne Cedex
Tel+ 33 1 4141 2572 • Fax+ 33 1 4141 3144
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 35.Solothurner Film Festivali,
1999'un En İyi Filmi İsviçre Film Ödülü / 35.Solothurner Film Festival,
Swiss Film Price 1999 for the Best Feature Film

Lèa POOL

Lèa Pool 1950'de Cenevre'de doğdu. 1975 yılında ailesi ile Kanada Quèbèc'e göç etti. 1978 yılında Montreal'deki Quèbèc Üniversitesi, İletişim Bölümü'nden mezun oldu. Sinema kariyerinde pek çok televizyon-video programı ile uzun, kısa ve belgesel film yönetmenliği yaptı.

Lèa Pool was born in 1950 in Genève with her family. She immigrated to Quèbèc in Canada. In 1978, she graduated from the Communication Department of University of Quèbèc in Montreal. During her cinema career, she has directed several television-video programs, as well as feature, short and documentary films.

1978 Laurent Lamerre, portier, 1980 Strass Café, 1984 Women in Transit (uzun/feature), 1986 Anne Trister (uzun/feature), 1988 Straight for the Heart (uzun/feature), 1991 Montreal Sextet, 1991 La Demoiselle Sauvage (uzun/feature), 1992 Rispondetemi, 1994 Desire in Motion (uzun/feature), 1994-95 Femmes (belgesel/documentary), 1996 Lettre a ma fille (kısa/short), 1997 Gabrielle Roy (belgesel/documentary), 1999 Empor-te-moi (uzun/feature), 2001 Lost and Delirious

BIRAK BENİ SET ME FREE EMPORTE-MOI

Aile içi problemler ve çocukluktan yetişkinliğe geçişin zorlukları arasında kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan genç bir kadının izlemeye değer öyküsü. 1963 yılında Kanada Montreal'deyiz. Onüç yaşındaki Hanna, birbirlerine aşık ve birbirlerinden nefret eden, hırçın, şahsi problemlerini çözememiş, Yahudi asıllı şair babası ve tamamen zıt karakterdeki Katolik annesi ile birlikte yaşamaktadır. Ve ayrıca hayranlık duyduğu bir ağabeyi vardır. Hanna anne ve babası arasındaki bu inişli çıkışlı ilişkiye bir anlam verememektedir; ve bu genç kadın için içinden çıkılmaz bir durum almaktadır. Bir kadın aşk için, sadece aşk için, nelere, niçin ve ne kadar katlanabilir? Ya da bir erkek için ailesine kol-kanat germek böyle mi olmalıdır? Bu arada, Hanna'nın kendini bu karmaşadan uzaklaştırabildiği yegane yer sinemadır; ve içinde büyüdü hayatların yaşandığı beyaz perde ve özellikle bir kadın oyuncu Hanna'nın yaşamına yön vermektedir. Hanna'yı etkileyen bir başka kişi ise çok sevdiği bir öğretmenidir. Genç kadının küçük omuzlarına binen bunca ağır yükü başa çıkma çabası bizce gerçekten izlenmeye değer...

It is a worth watching story of a young woman struggling to overcome her problems that emerge from family relationships and the transformation from childhood to adulthood. In 1963 in Montreal, Hanna lives with her tormented-Jewish father, a poet, who does not solve his personal problems, and her Catholic Quebecois mother, who is the opposite of Hanna's father. They love and hate one another. Hanna has a brother she admires. If anything, Hanna has quite difficulty in understanding the relationship between her parents. Therefore, she wonders how a woman could be able to put up with such a relationship for only love? Does a man has to take care of his family in such a way? The only place for Hanna to forget all is the cinema and she is especially fascinated by an actress whom Hanna compares one of her teachers with whom she hopes to develop a special relationship.

ARMUT AĞACI SHOOTING THE MOON L'ALBERO DELLE PERE

İTALYA / ITALY, 1998, 35mm, 98', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Francesca Archibugi
SENARYO / SCRIPT: Francesca Archibugi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Luca Bigazzi
MÜZİK / MUSIC: Battista Lena
KURGU / EDITING: Esmeralda Calabria
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Valeria Golino, Niccolò Senni,
Francesca Di Giovanni, Sergio Rubini, Stefano Dionisi, Chiara Noschese
YAPIM / PRODUCTION: 3 Emme Cinematografica
Via Poerio, 114 00152 Roma
Tel+ 39 6 581 6 711 • Fax+ 39 6 581 2407
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Istituto Luce,
Rai Cinemafiction Raitrade Via Novaro 18 00195 Roma
Tel+ 39 6 374 981 • Fax+ 39 6 372 3492

Francesca Archibugi

Francesca Archibugi 1960'da Roma'da doğdu. Archibugi'nin sinema kariyeri genç yaşta oyunculukla başladı. 1980 yılında Deneysel Film Merkezi'ne katıldı ve ilk kısa film denemelerini burada yaptı. Daha sonra pek çok kısa, uzun ve belgesel film çalışmalarına imza attı.

Francesca Archibugi was born in 1960 in Rome. Her cinema career started as an actress at a very young age. She entered the Experimental Film Center, where she produced her first short films. Since then she has produced several short, feature and documentary films.

1988 *Mignon è partite* (uzun/feature), 1991 *Towards Evening* (uzun/feature), 1993 *The Great Pumpkin*, 1994 *L'Unico paese al mondo*, 1994 *With Closed Eyes*, 1997 *La Strana storia di Banda Sonoro* (belgesel/documentary), 1998 *Shooting the Moon* (uzun/feature), 2001 *Tomorrow*

ARMUT AĞACI SHOOTING THE MOON L'ALBERO DELLE PERE

Bir aile öyküsü: bir kadın, Silvia; iki eski koca, Massimo ve Roberto; ve her ikisinden birer çocuk; iki kardeş, ondört yaşındaki Siddharta ve beş yaşındaki Domitilla. Ve aralarındaki etkileyici ilişkiler: birlikteyken yaşanan yabancılaşmalar, ayrılıklara rağmen yaşanabilen yakınlaşmalar... Siddharta annesi Silvia ile Domitilla ise babası Roberto ile yaşamaktadır; ve iki kardeş ancak bazı tatillerde birlikte olabilmektedirler. Film işte kısa ama verimli bu zamanlarda iki kardeş arasında kurulan sevgi dolu güzel bir ilişkinin görselleştirilmesi. Yine bir Noel tatilinde, Roberto Domitilla'yu tatilini annesi ve kardeşi ile geçirmesi için Roma'ya getirir. İşte iki kardeş için güzel bir tatil daha başlamıştır; ancak beklenmedik gelişmeler bu tatili bir karmaşaya dönüştürecektir. İki çocuk, Siddharta ve Domitilla, üç ebeveynleri olmasına rağmen bu karmaşa içinde problemleri ve çözümleri ile başbaşa kalırlar.

It is a family kind story in which there is a woman, Silvia, as well as, there are her two ex-husbands, Massimo and Roberto; and her two children from them, fourteen-year-old Siddharta and five-year-old Domitilla. It includes interesting relationships among them: alienation and closeness. Siddharta lives with her mother, Silvia, whereas, Domitilla lives with her own father, Roberto; and these two guys get together only some holidays. Here a film visualizing the love originated relationships that they have achieved to create within these short time periods. A Christmas holiday, after Roberto leaves Domitilla at her mother's home to spend her holiday with them, a good holiday started for two. However the unexpected developments will turn it into a turmoil. And the two, Siddharta and Domitilla, in spite of having three parents, face some problems and have to overcome them by means of their own efforts.

EVİN NAMUSU

HONOUR OF THE HOUSE

UNGFUIN GODA OG HUSID

İZLANDA / ICELAND, 1999, 35mm, 100', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Gudny Halldorsdottir
ÖYKÜ / STORY: Laureate Halldor Laxness
SENARYO / SCRIPT: Gudny Halldorsdottir
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Per Kallberg
MÜZİK / MUSIC: Hilmar Örn Hilmarsson
KURGU / EDITING: Larus Ymir Oskarsson
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Ragnhildur Gísladóttir,
Tinna Gunnlaugsdóttir, Björn Floberg, Egill Ólafsson,
Rurik Haraldsson, Agneta Ekmanner, Reine Brynolfsson, Għíta Norby
YAPIM / PRODUCTION: Umbifilm Inc. & Pegasus Ltd.
P.O.Box 334, 270 Mostellsbaer, Iceland
Tel +354 566 6874 • Fax +354 566 8002 • e-mail dori@centrum.is
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Nordisk Film Int. Sales
Halmtorvet 29, DK-1700 Copenhagen V,
Tel +45 3326 6880 • Fax +45 3326 6889 • e-mail nris@tvd.egmont.com
ÖDÜLLER / AWARDS: 1999 Sochi Uluslararası Film Festivali,
En İyi Kadın Oyuncu Ödülü / Sochi International Film Festival,
Best Female Performance Award

Gudny HALLDORSDDOTTIR

Gudny Halldorsdottir 1954'de Reykjavik, İzlanda'da doğdu. 1976 yılında sinema alanında çalışmaya başlayan yönetmen, 1981-1983 yılları arasında Londra Uluslararası Film Okulu'nda okudu. Mezun olduktan sonra kendi film şirketi, Umbifilm'i kurdu. O tarihten bugüne senaryo yazarı ve yönetmen olarak çalışmaktadır.

Gudny Halldorsdottir was born in 1954 in Reykjavik in Iceland. After working in the field of cinema since 1976, she studied London International Film School from 1981-1983. Since her graduation, she has run her production company, Umbifilm, and has been working mainly on screenwriting and producing.

1989 *Under the Glacier* (uzun/feature), 1993 *Hekla, The Men's Choir* (uzun/feature), 1993-94 *New Years Eve* (TV), 1995 *Children's Christmas Special* (TV), 1996 *The Eagle has Landed* (TV), 1997 *No Christmas without Bassi* (TV), 1999 *Honour of the House* (uzun/feature)

EVİN NAMUSU

HONOUR OF THE HOUSE

UNGFUIN GODA OG HUSID

Gudny Halldorsdottir bu filmde, babası, Nobel Ödüllü İzlanda'lı yazar Halldor Laxness'in bir hikayesini görselleştirmiş. Ailenin toplumsal saygınlığının ve dolayısıyla onurunun nasıl her şeyden daha fazla önemsenebileceğini, bu uğurda nelerin göze alınabileceğini ya da nelerden vazgeçilebileceğini, köklü aristokrat bir aile örneğinden hareketle gösteren etkili bir hikaye. Filmin ana karakterleri bu aile üyelerinden iki kız kardeş, kasabadaki sıradan tüm insanların sevgisine sahip Rannveig ile zıt karakterli, evli ve iki çocuğu olan Thurid... Küçük kız kardeş Rannveig, bir süre Kopenhag'da yaşadıkten sonra İzlanda'ya, ailesinin yaşadığı kasabaya dönmüştür; ancak, evlilik dışı bir ilişkidten dolayı hamiledir. Aile meclisi saygın statülerini korumak için bu durumuna en uygun çözümü bulacak ve bebeğin bir babaya sahip olarak dünyaya gelmesini sağlayacaktır. Ancak büyük kızkardeş Thurid, çok özel bir nedenden dolayı, aile üyelerinden farklı olarak kardeşinin bu bebeğe sahip olmasını kabullenememektedir ve ona tüm aile ile birlikte kendisinin hayatını da değiştirecek acı bir oyun tasarlamaktadır.

Gudny Halldorsdottir visualizes a story of her father, the Icelandic Nobel Laureate Halldor Laxness. Basing upon an aristocrat family's live, this influencing story reveals how the family's pride and honor would be important more than anything else; and what people would do to maintain this. Two sisters of this family are the main characters of the film: and while the younger sister, Rannveig has friendly and affectionate relationship with the all-ordinary people of the town, the older one, Thurid, who is married with two daughters, has just the opposite character. After living in Copenhagen for a while, Rannveig returns to her village in Iceland as pregnant with an illegitimate child, she learns how far her family is willing to go to protect its honour, since they even created a way to find a father for the baby. However, due to the very special reason, Thurid will not able to accept this baby. She, therefore, envisages a plan that ironically, ends up in the same situation herself.

SON GÜNCE

LITTLE VILMA - THE LAST DIARY

KISVILMA-AZ UTOLSO NAPLO

MACARİSTAN / HUNGARY, 1999, 35mm, 115', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Marta Mészáros
SENARYO / SCRIPT: Marta Mészáros, Eva Pataki
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Nyika Jancsó
KURGU / EDITING: Grzesiuk Cezary
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Barbara Hegyi,
Jan Nowicki, Keri Kitty, Lukas Nowiczki, Cleo Ladanyi, Monori Lili
YAPIM / PRODUCTION: Cio Magyar Filmunio
Varosligeti Faszor 38 H-1068
Budapest / Hungary • Tel+ 361 351 77 60 • Fax+ 361 352 67 34
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Moker,
Bazcsy-Zsilinszky UT 7-1065
Budapest / Hungary • Tel+ 361 266 4689 • Fax+ 361 266 4694

HER BİRİ AYRI BİR RENK
EACH HAS A DIFFERENT COLOR

Marta MESZAROS

Marta Mészáros 1935-1946 yılları arasında heykeltıraş babası Laszlo Mészáros'un buraya göç etmek zorunda kalması nedeni ile Sovyetler Birliği'nde yaşadı. 1956 yılında Moskova'daki Film Okulu'ndan mezun oldu. 1968 yılına kadar Alexandru Sahia Stüdyoları ve Macaristan Film Şirketi'nde kısa film yönetmeni olarak çalıştı. O tarihten bu yana uzun film yönetmenliği yapmaktadır.

Marta Mészáros lived in the Soviet Union between 1935 and 1946, where her father, Laszlo Mészáros, a sculptor, who had immigrated there. She graduated from All Union State Film School in Moscow in 1956. She respectively worked at Bucharest Alexandru Sahia Studio for two years and for the Hungarian Film Production Company as a short-film director until 1968. Since then she has been making feature films.

1956 Behind Calvin Square, 1956 Road Roving, 1960 Salesmanship, 1960 It depends on us, as well, 1960 Peach Growing, 1960 A Leader of a Co-operative Farm, 1961 Danulan Production, 1961 Heart-beat, 1961 The Colours of Vasarhely, 1962 The Adolescent Town, 1962 Children and Books, 1962 Large-Scale Egg Production, 1962 The Magic Ball, 1963 Saturday, 1963 Care and Affection, 1964 Topknot, 1964 Szentendre and Its Painter, 1964 Callers, 1965 Fifteen Minutes about Fifteen Years, 1966 The City of Bells, 1966 Miklos Borsos, 1968 The Girl, 1968 Binding Sentiments, 1969 In Commemoration, 1970 Don't Cry, Pretty Girls, 1971 In the Lorinc Spinnery, 1973 Riddance, 1975 Adoption, 1976 Nine Months, 1977 The Two of Them, 1978 Just Like at Home, 1979 On the Move, 1980 The Heiresses, 1981 Mother and Daughter, 1982 Diary for My Children, 1983 The Land of Mirages, 1987 Diary for My Loves, 1988 Bye-Bye Red Riding Hood, 1990 Diary for My Father and Mother, 1992 Edith and Marlane, 1993 Fetus, 1995 The Seventh Room, 1998 Daughters of Luck, 1999 Little Vilma-the Last Diary

SON GÜNCE

LITTLE VILMA - THE LAST DIARY

KISVILMA-AZ UTOLSO NAPLO

"Son Günce" Marta Mészáros'un "Çocuklarım İçin Günce", "Sevgililerim İçin Günce" ve "Babam ve Annem İçin Günce" üçlemesi üzerine yazdığı ve yönettiği son günce filmi. Filmin bizce en önemli yanı, bir kadının, bu örnekte Marta Mészáros'un, kendi geçmişini, dolayısıyla tarihini, kendisi yazıp, bunu görselleştirmeyi başarabilmesi. Çünkü bu ve benzeri örnekler sayesinde geleneksel tarih yazımlarında önemsizmiş kişiler, ilişkiler ve ayrıntılar hakkında da bilgi sahibi olabiliyoruz. Filmde Mészáros çocukluğuna geri dönüşler yapıyor: 1930'lu yıllar, yer Sovyet-Çin Sınırı'ndaki Kırgızistan; ve Avrupa'nın pek çok ülkesinden buraya yerleşmek zorunda bırakılmış sol görüşlü entellektüel bir toplumun insanları; kadınlar, erkekler ve çocuklar... Ana vatanından uzak yaşamak zorunda bırakılma duygusu, savaş ve siyaset yüzünden evlerinden uzaklaştırılan erkekler; ve böyle bir konumda kendileri ile beraber çocuklarını da hayatta tutma çabası içindeki kadınlar; bu kadınların kendi aralarındaki ve çocukları ile olan ilişkileri... Ve tüm bu karmaşa ve trajedi içinde çocuklar, onların hepimize umut dağıtabilen büyüklü düşlerle çevrili kocaman dünyaları... "Neden?" soruları...

"Little Vilma-The Last Diary" is the last of Marta Mészáros's diaries her Diary-Trilogy: the "Diary for my Children", "Diary for my Loves" and the "Diary for my Father and Mother". A woman's, in this case Mészáros's success to write and visualize her own history is the most important aspect of this film. Because, thanks to such documents, we could be able to learn about people, relationships and/or details that have been ignored in mainstream history making. During this film, Mészáros flashes back to her childhood: in the 1930s, the place is Kirghizia on the Soviet-Chinese border; and a group of left-wing intellectuals from Europe forced immigrate there. Living away from a motherland, men arrested because of war and politics, women struggling to keep themselves and their children alive are the center of the film. Despite the bleak setting, the children with their magical huge world, which give us great hope. And their "why" questions.

KAVŞAK THE JUNCTION TOROWISKO

POLONYA / POLAND, 1999, 35mm, 82', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Urszula Urbaniak

SENARYO / SCRIPT: Urszula Urbaniak

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bartosz Prokopowicz

MÜZİK / MUSIC: Wojciech Lemanski

KURGU / EDITING: Jaroslaw Kaminski

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Karolina Dryzner, Ewa Lorska, Adam

Woronowicz, Michal Litwiniec, Ewa Dalkowska, Marek Kalita

YAPIM / PRODUCTION: Studio Filmowe "Indeks", 90-554 todz.ul.Targowa 29

Tel+ 4822 853 01 83 • Fax+ 4842 636 21 91

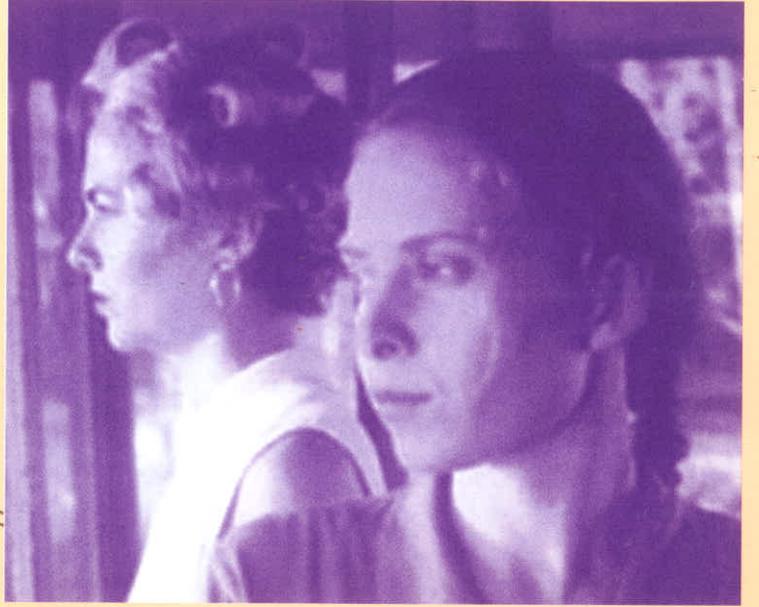
ÖDÜLLER / AWARDS: 1999 Polonya Koszalin Film ve Gençlik Festivali / Koszalin Film and Youth Festival, Poland - Polonya Televizyonu En İyi Yönetmen Ödülü / Polish TV Award for Best Director - En İyi Görüntü Ödülü / Best Photography Award - Umut Veren Kadın Oyuncu Ödülü / Most Promising Actresses Award - En İyi Sanat Yönetmeni Ödülü / Best Set Design Award, 1999 Montreal Dünya Filmleri Festivali, En İyi Film Mansiyonu / Montreal World Film Festival, Best First Fiction Feature Film, Special Mention, 1999 Gdynia Leh Film Festivali / Gdynia Polish Film Festival - En İyi Film Ödülü / Best First Feature Film Festival - Umut Veren Kadın Oyuncu Ödülü / Most Promising Actresses Award, 1999 Almanya Genç Batı Avrupa Sineması Cottbus Festivali, Destek Ödülü / Cottbus Festival of Young East European Cinema, Germany, Promotion Prize, 1999 İtalya Torina Film Festivali, Seyirci Ödülü / Torino Film Festival, Italy, Audience Award 2000 Saraybosna Film Festivali, Bölgesel Ödül / Sarajevo Film Festival, Bosna, Regional Award

Urszula URBANIAK

Urszula Urbaniak 1991'de Polonya Lodz'daki Film Okulu, Yönetmenlik Bölümü'nden mezun oldu. Daha sonra İngiltere'de yönetmenlik yüksek lisansı yaptı. Pek çok kısa filmin, belgeselin ve ayrıca Polonya Televizyonu için sayısız dizinin yönetmenliği yaptı. "Kavşak" yönetmenin ilk konulu uzun filmidir.

Urszula Urbaniak graduated in Directing from the Polish Film School in Lodz in 1991. Then she received MA in Directing in the UK. She has directed shorts, documentaries and several dramas for Polish Television. "The Junction" is her first fiction feature.

1990 Coolness (kisa/short), 1990 The Expectation (belgesel/documentary), 1990 Funzig Jahre Danach im Herzen Europas (belgesel/documentary), 1991 Free Man (belgesel/documentary), 1992 Time Stands Still (belgesel/documentary), 1993 Whole (kisa/short), 1994 Nina (TV), 1995 Gorski Hotel (TV), 1996 Trytyk (TV), 1996 The Lost Property Office (TV), 1996 Myra gets married (TV), 1997 Mr. Twardowski (TV), 1999 The Junction (uzun/feature)

KAVŞAK THE JUNCTION TOROWISKO

Kocaman Dünya üzerinde, tren raylarının kesiştiği küçücük bir nokta: hayatın tüm renklerinden uzak bir trenyolu kavşağı. Ve filmin kahramanları, Maria ve Krystyna. Maria kavşaktaki küçücük bir evde kendisine bağımlı annesi ve ilaç bağımlısı ağabeyi ile yaşayan ve kavşağın sinyalizasyonundan sorumlu genç bir kadındır. Kavşakta, farklı ilişkilerin ve kararların arasında sıkışmış kalmış, yalnız bir genç kadın. Maria'nın hayatındaki tek renk, kız arkadaşı Krystyna ise Maria'dan çok farklı karakterde, seksi ve aklına esen herşeyi yapabilen başka bir genç kadın. Ve trenlerde çalışan erkekler: buradaki monoton hayatta Krystyna için küçük kaçamaklar, Maria için ise farklı duygular... Böyle bir ortamda yaşanan ilişkiler, beklentiler, umutlar, düşler; ve iki kadın arasındaki sıkı dostluk, dayanışma, kıskançlık duyguları ile şekillenen şaşkınlık veren gelişmeler ve olayların iki genç kadını sürüklediği durum.

A junction of railway in a very small place within the huge world, which is far away from the colorful life. And there are two main characters of the film, Maria and Krystyna. Maria, who works for organizing the system of signals, lives there with her dependent mother and drug-addicted brother. She is a lonely-young-woman, who is at the junction of different relationships as well as decisions, along with being squeezed at this junction. Sexy Krystyna, who does do whatever she wants, is Maria's best friend and the only color in her life. Besides, there are the railway worker men, who are the main interests of Krystyna, but different feelings for Maria. The relationships include expectations, desires, dreams; and the friendship between the two young women consists of solidarity, jealousy, and bewilderment. Lets see what kind of changes would occur in the lives of these two women.

BİR ÜLKE : FRANSA

A COUNTRY : FRANCE

Uzun süre Fransız Sineması'nı sevdim. Sonra ondan nefret ettim. Şimdi ise birkaç Fransız filmini, birkaç yönetmeni, birkaç oyuncuyu seviyorum. Özellikle de bir oyuncuyu, büyüleyici Isabelle Huppert'i. Sinemaya gitmek için insan; görüntüler, etkiler, heyecanlar, seçimler, alışkanlıklar gibi şeylere bağlı kalıyor. Fransızlar veya sonra Fransız olanlar tarafından üretilmiş sinema, kendisini dev ve güçlü Hollywood Sineması'nın abidesinden bağımsız bir kilise sanıyor. Başkaldıran bir tarikat. Bu canlı ve gururlu kilisenin üyeleri sinemanın başka yerlerde de yapıldığını bazen unutuyorlar. İngiliz, İtalyan, İspanyol, Alman, Sırp, Çin, Avustralya, Afrika, Portekiz - bu ülke bize kısa bir süre önce "SOS Düşler" filmiyle bir başyapıt sundu - Türk Yönetmen Nuri Bilge Ceylan'ın herkesce beğeni gören son filmi "Mayıs Sıkıntısı" gibi filmleri ve daha birçoklarını sevdim. Amerikan Sineması beni hep büyülemiştir. Ve böylece Fransız Sineması'nın da sevilmesi yersiz ve haksız değildir.

Michel Barbat
Fransız Kültür Merkezi Müdürü

I loved French cinema for a long time. Then, I hated it. Now, I appreciate a few French films, a few directors and a few players, especially one player, the fascinating Isabelle Huppert. To go to the films, one depends on such things as pictures, effects, excitements, choices and habits. The cinema produced by the French or by those who have later become French thinks of itself as a church that is independent of the monument of the giant and powerful Hollywood Cinema. Members of this lively and proud church sometimes forget that the art of cinema is practised also in other places- Britain, Italy, Spain, Germany, Serbia, China, Australia, Africa, Portugal. This last country has recently offered us a masterpiece with the film "SOS Dreams". I liked films such as the Turkish director Nuri Bilge Ceylan's "May Distress" which is acclaimed by everyone, and many others. American Cinema has always fascinated me. And thus it is not without reason that French Cinema is also liked.

Michel Barbat
Director of the French Cultural Centre

Tesekkür ederiz / Thanks to

- Fransız Kültür Merkezi / French Cultural Center*
- Fransa Dışişleri Bakanlığı Film Bürosu / The Film Bureau of Ministry of Foreign Affairs of France*

BOŞ ZAMANLARDA EMPTY DAYS RIEN A FAIRE

FRANSA / FRANCE, 1999, 35mm, 105', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Marion Vernoux
SENARYO / SCRIPT: Santiago Amigorena, Marion Vernoux
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Dominique Colin
MÜZİK / MUSIC: Alexandre Desplat
KURGU / EDITING: Jennifer Augé
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Valeria Bruni Tedeschi, Patrick Dell'Isola,
Sergi Lopez, Florence Thomassin, Jérémie Bourgois, Alexandre Carrière
YAPIM / PRODUCTION: ADR Productions
2, rue de la Roquette 75011 Paris
Tel+ 33 1 4314 3434 • Fax+ 33 1 4314 3430 • e-mail ADR.Productions@wanadoo.fr
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Pyramide 5, rue Richepanse 75 008 Paris
Tel+ 33 1 4296 0101 • Fax+ 33 1 4020 0221 • http://www.pyramidefilms.com

BİR ÜLKE: FRANSA

Marion VERNOUX

- 1994 *Nobody Loves Me* (uzun/feature)
- 1996 *Love, etc.* (uzun/feature)
- 1997 *L'Amour est a Reinventer: Dedans* (kısa/short)
- 1999 *Empty Days* (uzun/feature)
- 2000 *Drugstore* (kısa/short)

BOŞ ZAMANLARDA EMPTY DAYS RIEN A FAIRE

Biz insanlar hayatın tekdüzeligi ve karmaşası içinde bazı güzel duygularımızı unutabiliriz, ya da daha iyimser bir bakışla: bazı güzel duygular zamanla görünürlüklerini kaybedebilirler. Ve ne yazık ki çoğu zaman biz onları yeniden, pek de hoş olmayan hatta kötü denilebilecek tecrübelerle hatırlarız, ki bunlar bizim için bazen yeni ve güzel başlangıçlar da olabilir. İşte ikisi de evli bir kadın ve bir erkeğin böyle bir başlangıç hikayesi... Kahramanlarımızın ikisi de işsiz, ve şüphesiz işsiz kalmanın hayatlarını bu şekilde değiştireceğini düşünmemişler. Çalışmadıkları için bir anlamda avare bu iki yetişkinin yapacak birşeyleri de yok; büyük süpermarketlerde alışveriş yapmak dışında. Aslında bu iş her ikisi için de vazgeçilmez bir hobi haline almıştır; ve bu yüzden iki kafadarın yolları bir noktada kesişir. İşte yeni bir başlangıç; yeniden hatırlanan, unutulmaya yüz tutmuş duygular, sürprizlerle dolu bir birliktelik öyküsü.

While the monotonous life continues, we, human beings would forget the some good feelings or, to be more optimistic, such feelings would became imperceptible. Besides, unfortunately with the help of unpleasant or bad experiences, we resume to recognize them. In fact, this would be the new onset for us. This film is just a good case in point, because it is about the new beginnings of both a man and a woman, married, but not to each other. They are both unemployed and never think that this could influence their life such a way. To the point, they are idly, and neither has anything to do all day shopping at the supermarket, which is, indeed, a kind of hobby for them. And this leads them to meet as well as become friends. Here it comes a new onset, recognition of the forgotten feelings and the relationship that is full of surprise.

HERŞEY BİR YANA BATTLE CRIES HAUT LES COEURS!

FRANSA / FRANCE, 1999, 35mm, 110', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Solveig Anspach
SENARYO / SCRIPT: Solveig Anspach
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Isabelle Razavet
MÜZİK / MUSIC: Olivier Manoury
KURGU / EDITING: Anne Riegel
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Karin Viard,
Laurent Lucas, Claire Wauthion, Julien Cottereau
YAPIM / PRODUCTION: Agat Films & CIE
DAĞITIM: Diaphana

Solveig ANSPACH

Solveig Anspach İzlanda'da doğdu. Paris'de felsefe ve psikoloji eğitimi aldıktan sonra, FEMIS Film Okulu'na girdi. Mezuniyetinden sonra pek çok kısa film ve belgesel çekti. "Herşey Bir Yana" yönetmenin ilk uzun metrajlı filmidir.

Solveig Anspach was born in Iceland. She studied philosophy and psychology in Paris, and then entered the FEMIS film school. After her graduation, she has made several short films and documentaries. "Haut les coeurs!" is her first feature film.

1992 *Sandrine a Paris* (kısa/short), 1993 *Vizir et Vizirette* (kısa/short), 1994 *Bonjour c'est un sondage*, 1995 *Sarajevo, paroles de casques blues* (belgesel/documentary), 1995 *Bistrick, Sarajevo* (belgesel/documentary), 1999 *Haut Les Coeurs!* (uzun/feature)

HERŞEY BİR YANA BATTLE CRIES HAUT LES COEURS!

Bazen hayatımızda hiç beklemediğimiz bir anda hiç ummadığımız gelişmeler olur. Bunlar iyi şeylerse çok sorgulanmadan, kolayca hayatımızın bir parçası oluverirler; ama eğer kötülerse, bu defa hem onları hem de kendimizi sorgulamaya başlarız. "Neden ben?", "Neden bana?", "Neden böyle birşey?" ve "Neden şimdi?" soruları beynimizi kurcalar durur; ve onlar artık biz istesek de istemesek de hayatımızın bir parçasıdır. Zamanla, birlikte yaşamaya alışılan ya da çabalarımızla bir şekilde üstesinden gelinebilen gerçeklerimiz... Film kahramanımız Emma ilk çocuğuna hamiledir ve birdenbire beklenmedik acı bir gerçekle karşılaşır: göğüs kanseridir. Genç kadın bu kabullenilmesi çok zor gerçekle yüzyüzedir ve aynı sorgulamaları yaşar; ama ayrıca bu çok, evet, çok zamansız bir sürprizdir, çünkü içinde bir canlı taşımaktadır ve dolayısı ile ortada verilmesi gereken çok önemli bir karar vardır. Herşeye rağmen çocuğunu dünyaya getirmek ya da...

Sometimes some things happen in our lives, which are unexpected. In fact, if these are good things, they welcome and became parts of our life easily or without any hesitations. However, if these are bad ones, we start to interrogate both them and ourselves. In other words, we would ask ourselves as "Why me?", "Why/how do happen to me?" and "Why now?", while they are becoming the parts our lives without our will. Anyway, when time passes, we start to familiar and live with them, our facts. The main characters of the film, Emma, who is several months' pregnant with her first child, also faces with an unexpected-painful-fact, she is diagnosed as having breast cancer. Shattered by the news, Emma questions how such a thing could happen to her. For, more important than all, it is untimely and she has to make a crucial decision, whether sacrifice her child.

iyi iş GOOD WORK BEAU TRAVAIL

FRANSA / FRANCE, 1999, 35mm, 90', reakti / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Claire Denis

ÖYKÜ / STORY: Herman Melville

SENARYO / SCRIPT: Claire Denis, Jean-Paul Fargeau,

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Agnès Godard

MÜZİK / MUSIC: Charles Henri de Pierrefeu, Éran Zur

KURGU / EDITING: Nelly Quettier

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:

Denis Lavant, Michel Subor, Grégoire Colin, Richard Courcet,

Nicolas Duvauchelle, Adiatou Massoudi

YAPIM / PRODUCTION: La Sept-Arte & SM Films & Pathé Télévision

DAĞITIM / DISTRIBUTION: Pyramide, 5, rue Richepanse 75 008 Paris

Tel+ 33 1 4296 0101 • Fax+ 33 1 4020 0221 • <http://www.pyramidefilms.com>

ÖDÜLLER / AWARDS: 1999 Cenevre Film Festivali, Özel Jüri Ödülü /

Special Jury Prize in Geneva Film Festival

1999 Montreal Film Festivali Altın Louve Ödülü /

Golden Louve Award at Montreal Film Festival

BİR ÜLKE: FRANSA
A COUNTRY: FRANCE

Claire DENIS

Claire Denis 1948'de Paris'de doğdu. Sinema kariyeri boyunca yönetmen ve senaryo yazarı olarak çalıştı; ayrıca bir kısa ve bir uzun filmde oyuncu olarak rol aldı.

Claire Denis was born in 1948 in Paris. During her tenure in the field of cinema, she has worked as director and scriptwriter. Besides, she acted as actress in a short and a feature film.

1988 *Chocolat* (uzun/feature), 1989 *Man No Run* (belgesel/documentary), 1990 *No Fear, No Die* (uzun/feature), 1991 *Keep it for yourself* (orta/medium), 1991 *Against Oblivion*, 1994 *Jacques Rivette, le veilleur* (uzun/feature), 1994 *I Can't Sleep* (uzun/feature), 1994 *Boom-Boom*, 1994 *US Go Home*, 1995 *Nice, Very Nice* (uzun/feature), 1997 *Nenette and Boni* (uzun/feature), 1999 *Good Work* (uzun/feature), 2000 *Trouble Everyday*

iyi iş GOOD WORK BEAU TRAVAIL

Kadınlar arasındaki ilişkiler üzerine yapılan her konuşmada ya da bu konu ile ilgili genel söylemlerde kadınlararası "rekabet ve kıskançlık" en çok gündeme gelen konuların başında gelir. Bu tür ilişkilerin çok yıkıcı ve hatta vahşi boyutlarda olabildiği görüşü toplumda geniş bir kabule sahiptir. Aslında böyle bir ilişki özel alanda ortaya çıktığında genellikle normal görülürken, kamusal alanda, örneğin iş hayatında geliştiğinde yanlış veya yakışsız kabul edilir. Erkekler arasındaki "rekabet ve kıskançlık" ilişkisi üzerinde ise çok konuşulmaz, konuşulsa bile genellikle sadece kamusal alanda gelişen yönü ile ele alınır ve doğal karşılanır. İşte erkekler arasındaki "rekabet ve kıskançlık" üzerine, Fransız Lejyonu'nda geçen bir film... İki subay, tecrübeli Galoup ile genç, dinamik ve etkileyici Sentain. Sentain'in Lejyona katılması ile Galoup'un "rekabet ve kıskançlık"la şekillenen duyguları. Savaş koşullarıyla zorlaşmış böyle bir atmosferde alınan ve sadece ikisinin değil tüm bir lejyonunun kaderini de etkileyebilecek kararlar.

Whenever a conversation occurs about the women and the relationships among them, "the rivalry and the jealousy" among women are put on the agenda as the main peculiarities of it. Besides, it is overwhelmingly believed that such relationships would be so brutal as well as devastating. In fact, if such a relationship happens in the private realm, it is most likely accepted as normal, whereas, if it is in the public realm, it is considered as wrong or inappropriate for women. As for the men, due a to the fact that such relations usually occur in the public realm, they are deemed normal. Here comes a film on "the rivalry and the jealousy" between two men who are in a French Foreign Legion. Galoup is an experienced officer and Sentain is young, energetic and admiring. Within the atmosphere of war, Galoup's feelings towards Sentain, which are full of "the rivalry and the jealousy", as well as has badly effect on the destiny of Legion.

NOEL'DE ORADA KAR VAR MIYDI?
WILL IT SNOW FOR CHRISTMAS?
Y AURA-T-IL DE LA NEIGE A NOEL?

FRANSA / FRANCE, 1996, 35mm, 91', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sandrine Veysset
SENARYO / SCRIPT: Sandrine Veysset
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Hélène Louvart
MÜZİK / MUSIC: Henri Ancillotti
KURGU / EDITING: Nelly Quettier
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Dominique Reymond, Daniel Duval,
Jessica Martinez, Alexandre Roger, Xavier Colonna, Fanny Rochetin
YAPIM / PRODUCTION: Centre National de la Cinématographie, Ognon Pictures
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Arsenal (Germany) Atalanta Filmes (Portugal)
Cinema Mondo (Finland), Filmladen (Austria), Zeitgeist Films (USA)

Sandrine VEYSSET

1996 Y Aura-t-il de la neige a noel? (uzun/feature)
1998 Victor...pendant qu'il est trop tard

NOEL'DE ORADA KAR VAR MIYDI?
WILL IT SNOW FOR CHRISTMAS?
Y AURA-T-IL DE LA NEIGE A NOEL?

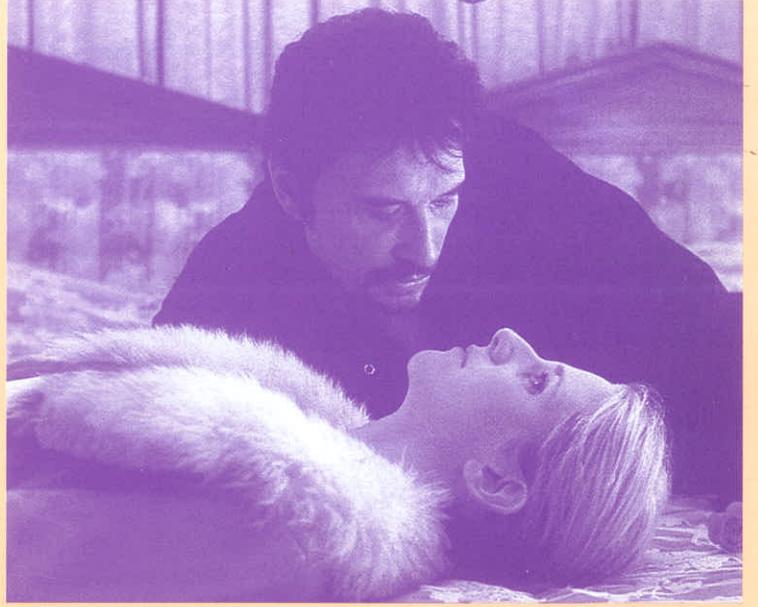
Evrensel klasik bir konunun, işçi işveren arasındaki ilişkilerin bu defa bir kadın yönetmenin bakış açısı ile yeniden irdelenmesi. Güney Fransa'da bir çiftlik. Sahibi, tıpkı diğerleri gibi saygın bir evliliği olan bencil ve otoriter bir erkek. Ve bir genç kadın işçi. Çiftlik sahibi ile ilişkisi ve hatta ondan tam yedi çocuğu var! Hayır, genç kadın bu hayatı isteyerek seçmemiş; ve aslında çiftlik sahibi o erkeğin gözünde, ne kendisinin ne de çocuklarının diğer çiftlik çalışanlarından hiçbir farkları yok. Onlar da herkes gibi birer "ucuz işgücü" ve bunun dışında birer "şeyler". İşte böyle bir ortamda, herşeye rağmen ayakta kalmaya çalışan bir kadın, ki bu kadın ne çok çalışmaktan ne de bir erkeğin gözünde metalaşmaktan dolayı mutsuz. Yüreğindeki umutları hiç yitirmeden, çocukları ile birlikte hayatta olmanın tadını çıkarmaya çalışıyor. Ve tabii diğer mevsimlik işçiler; farklı hayatları, tercihleri ve sorunları ile bir sezonda aynı amaç için bir araya gelen insanlar.

A visualization of a universal theme, in this time via a female director's eyes, that is the relationships between employees and employers. A farmland in Southern France the owner of it is, just like the other ones, a classical man, who is married, egotistic and authoritarian. There is a woman employee with seven children the father of all is that man. However, she has not decided to pursue this life willingly, in fact neither she nor her seven children means nothing for him, but merely cheap labors, like the other employees. In such a situation, notwithstanding quite hard work and his insulting behavior towards her, she is happy and has hopes. Hence, she has been trying to live with her children. And as for the other seasonal employees, all of them have different life, preferences and problems, but they all in common: working hard to just survive.

SEV BENİ LOVE ME

FRANSA / FRANCE, 2000, 35mm, 105', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Laetitia Masson
SENARYO / SCRIPT: Laetitia Masson
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Antonie Héberle
MÜZİK / MUSIC: John Cale
KURGU / EDITING: Aïlo Auguste-Judith
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Sandrine Kiberlain, Johnny Hallyday,
Jean-François Stévenin, Aurore Clément, Julie Depardieu
YAPIM / PRODUCTION: Cine Valse
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Pyramide
5, rue Richempanse 75 008 Paris
Tel+ 33 1 4296 0101 • Fax+ 33 1 4020 0221
<http://www.pyramidefilms.com>

BİR ÜLKE: FRANSA
COUNTRY: FRANCE

Laetitia MASSON

Laetitia Masson 1988'de FEMIS Film Okulu Edebiyat Bölümü'ne girdi. Mezuniyetinden hemen sonra sinema sektöründe çalışmaya başladı. O günden bu yana yönetmen ve senaryo yazarı olarak çalışmaktadır. Bir kısa filmde de oyuncu olarak rol almıştır.

Laetitia Masson started studying literature at the FEMIS Film School in 1988. After her graduation, she begins to work in the field of the cinema. Since then, she has been working as director and scriptwriter. Furthermore, she also acted in a short film.

1993 Nulle part (kısa/short), 1995 To Have (or Not) (uzun/feature), 1998 For Sale (uzun/feature), 2000 Love me (uzun/feature)

SEV BENİ LOVE ME

Aşkı yakalamak ve onu yaşamak için peşinden gitmek şüphesiz herkes için güzeldir, tabii aşkı karşılıklı yakalamışsanız. Peki ya karşılıksız aşklar ve aşk acıları! Bunlar da hayatımızın gerçekleri. Hatta ruhumuzu paramparça edebilecek, imkansız aşkların peşinden gitmek de çoğumuz için tanıdık bir duygu. Aşk mutlu olmak içinse, neden bize acı veren aşkları tercih ettiğimiz ya da bu aşklardaki ısrarımız tartışılabilir... Gelin bu soruların cevabını bu filmle birlikte keşfetmeye çalışalım. Çünkü bu film, imkansız, acı veren ve yıpratıcı bir aşkın peşini bırakmayan bir genç kadının öyküsü. Kısa bir tanışma ardından gelen aşk ve bir ayrılık... Aşka ve sevgiye yürekte inanan, düşlerinin peşinden onları gerçeğe dönüştürmek için koşan bir genç kadın ve bu duygulara asla inmayan ünlü bir şarkıcı erkeğin aşkı. Ve onların gerçeklerle düşlerin gittikçe birbirine karıştığı sorunlu ilişkileri...

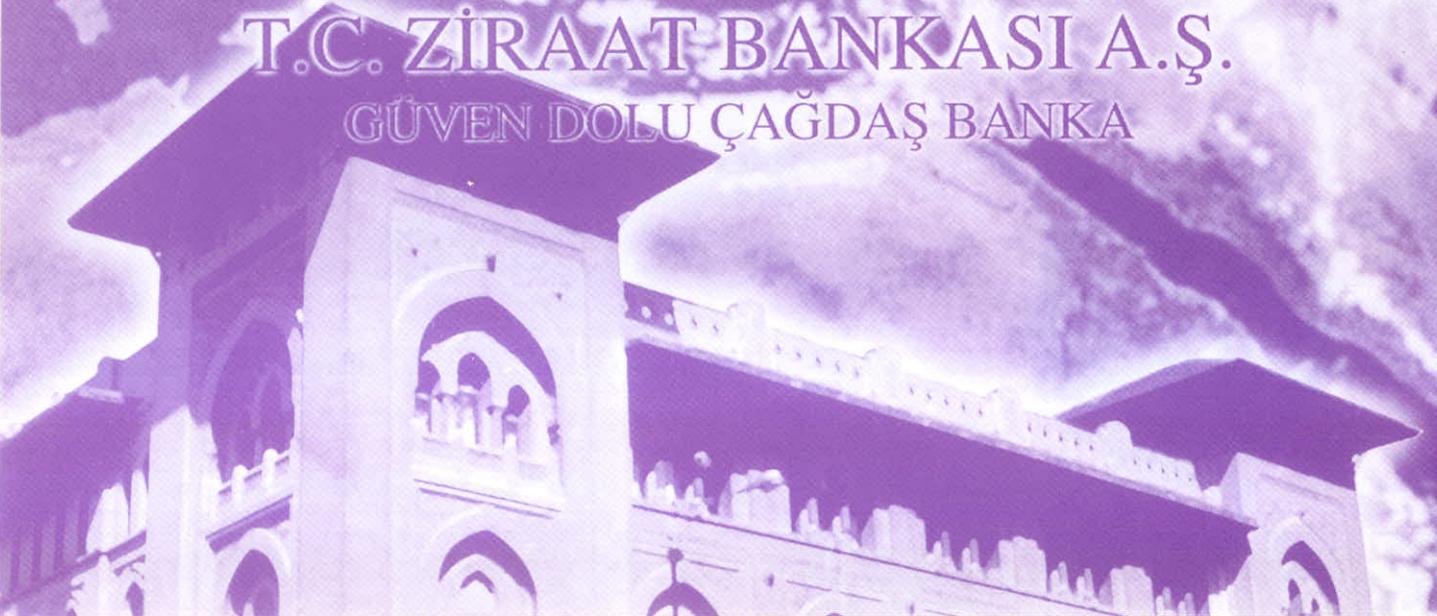
If you find mutual love, it is quite pleasure to make efforts to embrace and pursue it. Nonetheless, how about the one-sided love and the pain of love? These are also the facts of life, as a result, many of us would be familiar the feelings of doomed love. In this sense, if love existing to make us happy, why we would prefer such devastating love or persist on experiencing it has been also open to debate. Then, what about figuring these questions out with the help of this film, because it is an outstanding example, since it includes love at first sight and persistence to capture an impossible love. There are a romance and love depicted young woman, who keeps going on her dreams to make them real, and a famous singer man who does not believe in love. And their complicated relationships in which the real and the image mix with each other.

BANKACILIKTA

157 *Yıl*

T.C. ZİRAAT BANKASI A.Ş.
GÜVEN DOLU ÇAĞDAŞ BANKA

GÜLMESİNİ DE BİLİRİZ

WE ALSO KNOW HOW TO SMILE

Teşekkür ederiz / Thanks to

- *Avustralya Büyükelçiliği / Embassy Australia*
- *Hrvatistan Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Croatia*
- *Kanada Büyükelçiliği / Embassy of Canada*
- *Meksika Büyükelçiliği / Embassy of the United States of Mexico*
- *Meksika Dışişleri Bakanlığı / Ministry of Foreign Affairs of Mexico*
- *Mexicon Institute of Cinematography*
- *Yeni Zelanda Büyükelçiliği / Embassy of New Zealand*
- *New Zealand Film Commission*

ALİBRANDİ'yi ARARKEN LOOKING FOR ALIBRANDI

AVUSTURALYA / AUSTRALIA, 2000, 35mm, 98', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Kate Woods
ÖYKÜ-SENARYO / STORY-SCRIPT: Melina Marchetta
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Toby Oliver
MÜZİK / MUSIC: Alan John
KURGU / EDITING: Martin Connor
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Pia Miranda, Greta Scacchi,
Anthony Lapaglia, Kerry Walker, Elena Cotta
YAPIM / PRODUCTION: Beyond Films
53-55 Brisbane Street Surry Hills NSW 2010 Australia
Tel+ 61 9281 1266 • Fax+ 61 9281 9220
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Cowboy Booking International
6 West 24th Street NY 10010 / USA
Tel+ 212 929 4200 • Fax+ 212 929 9786

GÜLMESİNİ DE BİLİRİZ
WE ALSO KNOW HOW TO SMILE

Kate WOODS

Kate Woods yirmi yıllık başarılı bir televizyon kariyerine sahiptir. Bu yıllar boyunca Avustralya'da popüler olmuş pek çok televizyon programları yönetmiştir. Özellikle Avusturalya Yayıncılar Birliği ile yapmış olduğu çalışmalarla tanınmaktadır.

Kate Woods pursued a distinguished career in television nearly 20 years during which she has directed some of Australia's most popular and acclaimed television show; and she is especially known for her long and productive association with the Australian Broadcasting Corporation.

Wildside (TV), Raw FM (TV), Corelli (TV), Janus (TV), Heartland (TV), Police Rescue and GP (TV), 1996 Simone de Beauvoir's Babies (TV), Phoenix and Atom (TV), Escape from Jupiter (TV), 2000 Looking for Alibrandi (uzun/feature)

ALİBRANDİ'yi ARARKEN LOOKING FOR ALIBRANDI

Avustralya'da yaşayan İtalyan asıllı Alibrandi ailesinden üç kuşak kadının kendi aralarındaki ilişkileri, çatışmaları ve yaşadıkları çevre ile olan ilişkileri üzerine sıcak ve renkli bir film. Lise öğrencisi Josephine, annesi Christina ve büyükannesi ile birlikte kadınlarla çevrili bir hayat yaşamaktadır; ve kısa bir süre önce birdenbire hayatına giren babası hakkında hemen hemen hiç birşey bilmemektedir. Josephine için babası sadece bir "yabancı erkek"tir. Aslında erkekler ve erkeklerle ilişkiler Josephine için çok yeni bir tecrübedir. Bu nedenle babası ile kuracağı ilişki karşı cinsle kurmaya başladığı yepyeni ilişkiler arasında sadece bir tanesidir; çünkü artık hayatında babası ile birlikte üç erkek, dolayısı ile üç yeni ilişki vardır. Baba-kız ilişkisi, aristokrat bir aileden zengin ve kibar John ile yaşadığı, bir anlamda, platonik bir ilişki ve kendi sosyal sınıfından Jacob ile yaşadığı daha gerçek bir ilişki... Ve karşı cinsle kurulan yeni ilişkilerin zorlukları, kendi cinsinden olan eski problemlerle ilişkilerle birleşince, Josephine'nin hayatı daha da karmaşık ve hareketli olacaktır.

This hot and colorful film is about the relationship among three Alibrandi's women, who live in a vibrant Italian-Australian community. High school student Josephine lives in a life full of women amidst her mother and her grandmother. Moreover, Josephine used to know hardly her father, before he enters her life without any notice. Therefore, he means just a "foreign man" for her. In fact the men and the relationships with them are quite new things for her. However, now she has three men in her own life: her father, polished and rich John with whom she has a platonic relationships and Jacob, an attractive working class boy, easy on the eye, who moves her in ways she never thought possible. Then, Josephine's life starts to change when the new problems of her, which emerge from getting the different relationship between the opposite sexes, intersect with the old ones.

MELİTA'NIN ÜÇ ERKEĞİ

MELITA AND HER THREE MEN

TRI MUSKARACA MELITA ZGANJER

HRIVATİSTAN / CROATIA, 1998, 35mm, 92', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Snjezana Tribuson
SENARYO / SCRIPT: Snjezana Tribuson
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Goran Mecava
MÜZİK / MUSIC: Darko Rundek
KURGU / EDITING: Marina Barac
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Mirjina Rogina, Goran Navojec,
Sanja Vejnovic, Suzana Nikolic, Ivo Gregurevic, Ljubo Kerekes, Filip Sovagovic
YAPIM / PRODUCTION: Kvarar d.o.o., Starcevicev trg 3,
HR-10000 Zagreb / Croatia • Tel+ 385 1482 91 82
ÖDÜLLER / AWARDS:
1998 Hrvatisitan Film Eleştirmenleri, En İyi Film Ödülü
/ Croatian Society of Film Critic Award for the best feature film,
1998 Pula Ulusal Film Festivali / National Pula Film Festival
- En İyi Senaryo Ödülü / Golden Arena for Script
- En İyi Sanat Yönetmeni Ödülü / Golden Arena for art direction
- En İyi Editör Ödülü / Golden Arena for editing
- En İyi Yardımcı Kadın ve Erkek Oyuncu Ödülü
/ Golden Arena for Supporting male and female role

Snjezana TRIBUSON

Snjezana Tribuson Hırvatistan Bjelovar'da doğdu. 1982 yılında Film ve Televizyon Akademisi'nden mezun olduktan sonra Zagreb Televizyonu'nda bağımsız olarak kendi programlarını yönetti. 1979 yılından beri Hırvatistan Televizyonu ve HRT'de bağımsız olarak asistanlık yapmaktadır.

Snjezana Tribuson was born in Bjelovar, Croatia. After graduating from the Department of Film and TV Directing at the Academy of Drama Art in 1982, she worked as a free-lance at Zagreb TV, as well as, directed her own programs. Since 1979, she has been working as free-lance assistant for Croatian TV, HRT.

1981 *The World Record* (kısa/short), 1982 *The Iron Bed* (TV), 1986 *How to Make Ends Meet* (TV), 1987 *The Drinking Bout* (TV), 1988 *Without the Third* (TV), 1990 *Crazy Mushrooms* (TV), 1991 *Mor* (TV), 1995 *The Deadlock* (TV), 1996 *Recognition* (uzun/feature), 1998 *Melita and her Three Men* (uzun/feature), 2001 *Crime Chronicle or Women's Day* (TV)

MELİTA'NIN ÜÇ ERKEĞİ

MELITA AND HER THREE MEN

TRI MUSKARACA MELITA ZGANJER

Doğru yer, doğru zaman ve doğru insan üçgeni içinde duygusal bir ilişki, aşk ve sevgi arayışı üzerine buruk bir komedi filmi. Melita Zganjer iki kadın arkadaşı ve vazgeçemediği küçük pastaları ile yaşayan, otuzlu yaşlarında, içine dönük, yalnız bir kadındır. Ev arkadaşlarının tüm ısrarlarına rağmen geçici ilişkilerden, maceralardan uzak durmakta; ve hayatı çalıştığı pastacı ile evi arasında geçmektedir. Çünkü yıllardır büyük bir hedefi vardır: pembe dizilerdeki erkeklerle bağdaştırdığı düşlerindeki ideal erkeği bulmak... Peki, herşeyin hayallerimizdeki gibi gelişeceği; ideal ilişkilerin, evliliklerin ya da birlikteliklerin kurulabileceği, ideal bir eş, bu film için söylemek gerekirse, ideal bir erkek var mıdır? Film boyunca Melita ve onun farklı çevrelerden üç farklı karakterdeki erkekle, içinde sevinç, şaşkınlık ve hayal kırıklığı gibi duyguları bir arada barındıran ilişkilerine tanık oluyoruz. Gelin Melita'nın bu soruya nasıl bir yanıt bulunduğunu birlikte görelim. Belki Melita ile birlikte biz de kendi sorularımıza yanıtlar bulabiliriz.

A saddening comedy, which is about searching for love within the triangle of true place, true time and true person. In her thirties, an introvert-lonely-woman, Melita Zganjer lives with her two women friends and her inevitable little cookies! Notwithstanding her room-mates' insistence to Melita to make her days, she spends her days amidst home and the pastry shop where she works, because she has had a long live wish that finding an ideal man with whom she lives in a kind of soup opera life. Is there an ideal partner who fits our dreams, in this case, an ideal man to get ideal relationships within or without marriage? During the film, we are witnessing to such an experiences of Melita through her relationships that include the feelings of happiness, confusion and disappointment with three men, who have different background and hence, differentiated characters. How about watching together her figuring this question out? Maybe there would also be some answers for us!

ÇİKOLATADAN DA İYİ BETTER THAN CHOCOLATE

KANADA / CANADA, 1999, 35mm, 98', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Anne Wheeler
SENARYO / SCRIPT: Peggy Thompson
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Gregory Middleton
MÜZİK / MUSIC: Graeme Coleman
KURGU / EDITING: Alison Grace
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Karyn Dwyer,
Christina Cox, Wendy Crewson, Anne-Marie MacDonald, Marya Delver
YAPIM / PRODUCTION: Rave Film Inc. 2979 East 3rd Ave
CDN-Vancouver, B.C. V5M 1H7
Tel+ 604 254 50 45 • Fax+ 604 254 24 62
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Cowboy Booking International
6 West 24th Street NY 10010 / USA
Tel+ 212 929 42 00 • Fax+ 212 929 97 86

GÜLMESİNİ DEĞİBİLİRİZ
WE ALSO KNOW HOW TO SMILE

Anne WHEELER

Anne Wheeler 1946'da Edmonton, Alberta'da doğdu. Matematik okuduktan sonra müzik eğitimi aldı ve bu konuda eğitmen olarak çalıştı. Film kariyeri 1975 yılında kadınların tarihi üzerine yaptığı "Great Grand-Mother" belgesel filmi ile başladı. Sayısız belgesel, kısa film ve televizyon filminden sonra, 1985'de ilk uzun metrajlı filmini yaptı.

Anne Wheeler was born in 1946 in Edmonton, Alberta. After studying mathematics, she studied music and gave instruction in music education. Her film career began in 1975 with the documentary film "Great Grand-Mother", which concerned itself with the history of women. After numerous documentary films, short films and television films, she made her first feature film in 1985.

1981 A War Story, 1984 One's a Heifer, 1985 The Ray Bradbury Theater (TV), 1985 To Set Our House in Order, 1986 Loyalties, 1988 Cowboys Don't Cry, 1989 Bye Bye Blues, 1990 Angel Square, 1993 Other Women's Children (TV), 1993 The Diviners (TV), 1995 The War Between Us, 1998 The Sleep Room, 1998 "Da Vinci's Inquest" (TV), 1998 "Cold Squad" (TV), 1999 Better than Chocolate, 2000 Legs Apart (TV), 2000 Marine Life

ÇİKOLATADAN DA İYİ BETTER THAN CHOCOLATE

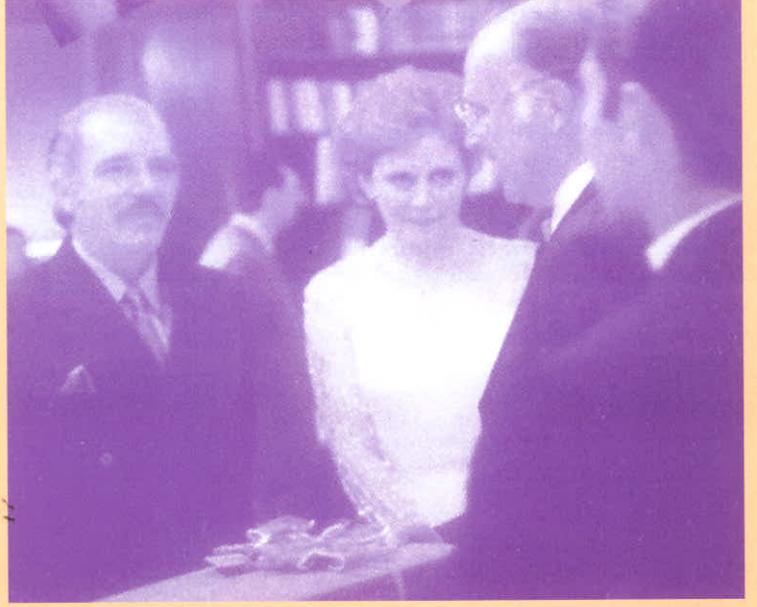
Maggie ailesinden uzakta ve onların hayal ettiği "normal" yaşamın çok dışında bir hayat süren; ilişkilerinde farklı tercihleri olan, yazar olmak için okulu bırakmış ve lezbiyen yayınlar satan bir kitabevinde çalışan genç bir kadındır. Maggie'nin bu olağan hayat akışı, annesi ve erkek kardeşinin yaptığı sürpriz bir ziyaret ile değişecektir. Maggie, yeni kız arkadaşı Kim, erkek kardeşi, annesi Lila ve onun vazgeçilmez hayat arkadaşı çikolatalar aynı evde yaşamaya başlar, ki bundan sonra hem Maggie hem de annesinin yaşamlarında bazı gelişmeler yaşanır. Toplumsal doğrularla, bir anlamda çoğunluk içinde yaşayan Lila'nın azınlıktaki bir grup insanla ve onların "çikolatadan da iyi" olabilecek farklı tercihleri ile tanışması... Ve kız arkadaşı Kim ile yaşadığı problemler ile lezbiyen bir kitabevine uygulanan sansürden kaynaklanan sorunlar arasında sıkışmış olan Maggie'nin tercih ettiği hayatın problemleri ile yüzleşerek; ama her şeye rağmen bu hayatı sürdürme çabası... Kısaca bu ziyaretten Lila ve Maggie'ye kalanlar.

Away from her family, Maggie, a young woman, pursues an unusual life that is out of her family's mind, because she has dropped out of university to become a writer; and has different preferences for life as well as works in a lesbian bookshop. However, her ordinary life changes because of the visit of her mother Lila accompanied by her son. From this point on, Maggie, her new girlfriend Kim, Maggie's brother, Lila and Lila's indispensable friends, chocolates start to live together. This influences both Maggie and Lila's life, because Lila, who is belonged to majority pursuing a normal life, meets with a group of minority and learns their preferences that are better than even chocolate! On the other hand, Maggie tries to overcome her life, which is full of problems emerging from her new girlfriend Kim and the censorship imposed on a lesbian bookstore.

HİÇBİR ŞEYİN OLMADIĞI YER IN THE COUNTRY WHERE NOTHING GOES ON EN EL PAIS DE NO PASA NADA

MEKSİKA-İSPANYA / MEXICO-SPAIN, 2000, 35mm, 98', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: María del Carmen de Lara
SENARYO / SCRIPT: María del Carmen de Lara, Laura Sosa
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Arturo de la Rosa
MÜZİK / MUSIC: Eduardo Gamba
KURGU / EDITING: Julieta Venegas
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Fernando Lujan, Carmen Delgado, Julieta Egurrola, Alvaro Guerrero, Zaide Silvia Gutiérrez, María Isasi-Isasmendi
YAPIM / PRODUCTION: Filmania Producciones
DAĞITIM: Latina Atletas 2, 04220 Mexico D.F
Tel+ 525 544 0920 • Fax+ 525 549 1820 • e-mail jorgesanchez@mexis.com
ÖDÜLLER / AWARDS:
2000 Guadalajara Film Festivali / Guadalajara Film Festival
- En İyi Film Ödülü / Best Picture Award
- En İyi Erkek Oyuncu Ödülü / Best Actor Award
- En İyi Kadın Oyuncu Ödülü / Best Actress Award

María del Carmen de LARA

María del Carmen de Lara 1957'de Mexico City'de doğdu. 1983 yılında Meksika Üniversitesi Sinema-Yönetmenlik ve Yapımcılık Fakültesi'nden mezun oldu. 1986-87 yıllarında Moskova Sinema Enstitüsü'nde yüksek lisans yaptı. Mezuniyetinden bu yana yönetmenlik yapan Carmen de Lara katıldığı uluslararası film festivallerinde çeşitli ödüller almıştır.

María del Carmen de Lara was born in 1957 in Mexico City. In 1983 she graduated from the Faculty of Cinema Direction and Production of the National Autonomous University of Mexico. In 1986-87 she obtained a post grade from the Institute of Cinema of Moscow. Since then she has been working as a filmmaker and obtained a number of awards while participating in several International film festivals.

1979 *Love...foolish...love* (uzun/feature), 1980 *Whether we like it or not* (belgesel/documentary), 1982 *Prelude* (uzun/feature), 1984 *Through a coloured glass* (uzun/feature), 1986 *We are not asking for a trip to the Moon* (belgesel/documentary), 1994 *Perhaps...knowing more* (uzun/feature), 1994 *We the Female as well* (uzun/feature), 2000 *In the country where nothing goes on* (uzun/feature)

HİÇBİR ŞEYİN OLMADIĞI YER IN THE COUNTRY WHERE NOTHING GOES ON EN EL PAIS DE NO PASA NADA

Hiçbir şeyin olmadığı bir yerde, aldatmanın, bireysel-toplumsal çürümenin ve hırsın kol gezdiği bir kara komedi. Elena, yani filmimizin kadın kahramanı, evlidir ve kendine ait düşsel bir dünyada mutlu yaşamaktadır. Kocasını Enrique ise iki yüzlü, düzenbaz, sözüne güvenilmez bir kişiliktir. Her ne kadar ilişkilerine monotonluk ve alışkanlık hakim olmuş olsa da, Elena ve Enrique'nun evlilik bağları devam etmektedir. İşte böyle alabildiğine tekdüze yaşanan günlerden birinde, Elena kocasının kendisini aldattığını öğrenir. Bu Elena için şüphesiz büyük bir şoktur; ancak asla gün içindeki şok edici tek olay olarak kalmayacaktır. Çünkü, ilginç bir rastlantı ile aynı gün Enrique kaçırılır. Bu olay tüm karmaşası ve şaşırtıcı gelişmeleri ile izleyeceğimiz trajedi-komik olayların başlangıcı olacaktır.

It is a black comedy that sets in the country where infidelity, corruption and ambition lurk round. Elena, the female character of the film, is married and lives happily in her fantasy world. As for her husband, Enrique, he is two-faced man with the characteristics of unfaithfulness and trickster. In fact, although monotony and familiarity seize their relationships, they continue to be married. Here in such a monotony day, Elena learns that her husband has been cheating on her. She is in shock! Nonetheless, this would not remain the only news making her be shocked during that day, because Enrique is kidnapped that same day. This is going to be the onset for the developments of tragicomic events.

MAGİK VE ROSE MAGİK AND ROSE

YENİ ZELANDA / NEW ZEALAND, 1999, 35mm, 92', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Vanessa Alexander
SENARYO / SCRIPT: Vanessa Alexander
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Fred Renata
MÜZİK / MUSIC: Victoria Kelly
KURGU / EDITING: Eric de Beus
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Alison Bruce, Nicola Murphy,
Oliver Driver, Simon Ferry, Florence Hartigan
YAPIM / PRODUCTION: Kahukura Productions
DAĞITIM / DISTRIBUTION: New Zealand Film Commission
PO Box 11-546 Wellington, New Zealand
Tel+ 64 4 382 76 80 • Fax+ 64 4 384 9719

GÜLMESİNİ DE BİLİRİZ
WE ALSO KNOW HOW TO SMILE

Vanessa ALEXANDER

Vanessa Alexander Film-Televizyon ve İngiliz Drama Lisansı ile Melbourne, Victoria College of Art'dan yönetmenlik diploması aldı. Bu arada pek çok oyun yazdı, hatta bu oyunlardan biri 1991 yılında Wanessa'ya uluslararası dalda en iyi öğrenci oyun yazarı ödülü kazandı. Son dönemde SPADA, Yılın En İyi Genç Film Yönetmeni olarak adlandırıldı. "Magik ve Rose" 28 yaşındaki yönetmenin ilk uzun metrajlı filmidir.

Vanessa Alexander has a MA in Film TV; a BA in Drama/English and a Postgraduate Diploma in Film Directing from the, Melbourne. She has written several plays, one of which won her the International Student Playwriting Award in 1991. She was recently named SPADA Young Filmmaker of the Year. "Magik and Rose" is the first film of twenty-year-old director.

My Mother Practices Drowning (kısa/short)
1999 Magik and Rose (uzun/feature)

MAGİK VE ROSE MAGİK AND ROSE

Birbirinden oldukça farklı yaşam süren iki genç kadının hayat çizgilerinin, sakin küçük bir kasabada kesişmesi ile başlayan duygusal ama renkli ve eğlenceli bir hikaye. Magik kızını onbeş yıl önce evlatlık olarak vermiş, yalnız yaşayan gezgin bir falcıdır. Bu kasabada yaşayan Rose ise, eşinin evlatlık edinme teklifine şiddetle karşı çıkarak, umutsuzca çocuk istemektedir; ve bu nedenle eşi ile sorunları vardır. İki kadın arasındaki arkadaşlık Rose'un Magik'e fal baktırmaya gitmesi ile başlar. Bu, iki genç kadın için çok önemli bir ortak noktaları olduğunu keşfettikleri; hem kendilerini hem de aileleri ile olan ilişkilerini gözden geçirdikleri bir serüvenin başlangıcı olur. Kasabalı tüm erkeklerin ilgisini uyandıracak bir kampanya ile başlayan bu hareketli serüven boyunca iki kadın, iyi bir evliliğin, çocuk sahibi olunacak mükemmel erkeğin ve gerçek anlamda "anne-kız olma" duygusunun ne demek olduğunu sorgulayacaklar. Bu serüven sona erdiğinde ise her ikisi de daha önce ummadıkları belki de red ettikleri bir hayata başlangıç yapacaklar...

It is an emotional-entertaining story about two women pursuing different lives, which intersect in a small-sleepy town. Magik, who gave up her daughter for adoption 15 years ago, is a dodgy city fortune-teller. Rose, however, is a local woman trying to have a baby for three years in vain and refuses her husband's offer to adopt a child. So, she has problem with her husband. Friendship between two women grows when Rose seeks hope from the spiritual realm via Magik. From this point on, realizing they have something special in common; they begin an adventure in which they will re-examine both themselves and their relationships with their families. Their adventure starts with a spectacle campaign for men; and two women question what the good marriage is; redefine the perfect man, and discover what it really means to be mother and daughter. As their adventures ends up, they find a compromise and a future neither of them were expecting.

KISA, OLMAZSA OLMAZ!

SHORT IS THE MUST!

Tesekkür ederiz / Thanks to

- *Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği / Embassy of the United States of America*
- *Alman Kültür Merkezi / Germany Cultural Center*
- *Goethe Institute*
- *Sultana Films*
- *Danish Film Institute*
- *Herremagasinet Film & TV*
- *Finlandiya Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Finland*
- *AB Talking Heads Oy*
- *Fransız Kültür Merkezi / French Cultural Center*
- *Les Films de J Arlequin*
- *Güney Afrika Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of South Africa*
- *Women of the Sun, South Africa*
- *Hollanda Krallığı Büyükelçiliği / Royal Netherlands Embassy*
- *Take T Productions*
- *Netherlands Institute for Animation Film*
- *İngiliz Kültür Merkezi / The British Council*
- *MJPW Productions Ltd.*
- *Channel Four International*
- *The London International Film School*
- *İrlanda Büyükelçiliği / Embassy of Ireland*
- *İsviçre Konfederasyon Büyükelçiliği / Embassy of Switzerland*
- *Hes-so Cinema Department*
- *Swiss Short Film Agency*
- *Kanada Büyükelçiliği / Embassy of Canada*
- *Chicart Productions*
- *Litvanya Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Lithuania*
- *Nemancines*
- *Portekiz Büyükelçiliği / Embassy of the Republic of Portugal*
- *Portuguese Short Film Agency*
- *Les Films du Poisson*
- *Yeni Zelanda Büyükelçiliği / Embassy of New Zealand*
- *New Zealand Film Commission*
- *Yunanistan Büyükelçiliği / Embassy of Greece*
- *ERT Hellenic Broadcasting Corporation*
- *Cinergon Productions*

AŞK İÇİN FOR THE LOVE OF MAY

A.B.D / U.S.A, 2000, 35mm, 17', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Mary McDonough
SENARYO / SCRIPT: Mary McDonough
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bojan Bazzeli
MÜZİK / MUSIC: Jon Walmsley
KURGU / EDITING: Dayna Cernansky
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Patricia Neal, Alexandra Paul,
Michael Learned, Annie La Russa, Karle Warren, Alison Arngrim RuPaul
YAPIM / PRODUCTION: Mary McDonough
13351 D Riverside Dr. #31 Sherman Oaks, CA 91423, USA
Tel & Fax: 1 818 786 9644
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Atom Films
815 Western Ave Seattle WA 98104, USA • Tel&Fax: 1 206 264 27 35

"Gerçek Aşk" diye birşey var mıdır ya da olabilir mi? Peki zaman, mekan ve yaşın böyle bir aşkı yaşama aşamasında ne denli önemi vardır ya da olabilir? Hele bir de Mayıs ayının güzel bir gününde, tam elli yıl bekledikten sonra böyle bir aşkımdan haber alırsanız ne yaparsınız? Aşkımdan külleri çoktan sönmüş ve artık herşey için çok geç midir, yoksa aşk ölmez mi? İşte böyle bir başlangıçla açılan ve aynı aileden dört kuşak kadını bu soru etrafında bir araya getiren güzel bir film.

Would there be a "true love"? Besides, to some extent, would the place, time and age be effective to pursue such a love? Moreover, what would you do, if you got call from your old flame after fifty years later? Would it be so late and your love could die while you were waiting? Here a film that begins with such an events, during which we witness the notions of four-generation women on the "true love".

Mary McDONOUGH

Mary McDonough'un sinema kariyeri on yaşında oyunculukla başladı. Pek çok televizyon dizisinde ve filmde rol; aynı zamanda televizyon için pek çok projede farklı görevler aldı. "For The Love of May" yönetmen ve senaryo yazarı olarak çalıştığı ilk filmidir.

Mary McDonough film career began as an actress when she was ten years old. She has acted in numerous plays and film work as well as produced and hosted many projects for TV. "For The Love of May" is her debut film as director and scriptwriter.

HALHAL NUPUR (ANKLE BRACELETS)

A.B.D / U.S.A, 2000, 35mm, 9'48", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Aparna Malladi
SENARYO / SCRIPT: Aparna Malladi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Matthew Uhry
MÜZİK / MUSIC: Sanjay Mishra
KURGU / EDITING: Jane Aimbinder
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Anna Singh, Mayuri Khanna, Kulin Kanji
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Aparna Malladi
3400 Richmond PKWY # 1607 Richmond, CA-94806, USA
Tel+ 1 510 223 8730 • Fax+ 1 510 841 7805

Küçük bir çocuğun tecrübesi üzerinden özgürlüğün ve bağımsız olmanın önemini bize birkez daha anımsatan etkili bir hikaye. Hintli Nupur, büyükanne ve büyükbabasının yaşadığı evi ilk kez görmektedir ve geleneksel çocuk merakı da buna eklenince, bu yabancı ev onun için keşfedilecek yeni bir mekan haline alır. Heryeri merak uyandıran bu ev dışında, Nupur için yeni bir merak konusu daha vardır: ayak bileğine takılan bir halhal. Peki bu hayranlık uyandıran takı Nupur'un hayatını nasıl etkileyecektir?

An outstanding story, through the eyes of a little child, which makes us once again understand the importance of freedom or independence. Nupur, a little Indian girl, is visiting her ancestral house for the first time and her curiosity leads her to discover this strange house. Along with the house that is full of curiosity for her, there is another interesting thing given her in this house, ankle bracelet. Lets see how will this influential bracelets affect her life?

Aparna MALLADI

Aparna Malladi Kimya Mühendisliği ve Moleküler Biyoloji eğitimi almış ve halen Kaliforniya, Berkeley'de bir biyoteknoloji firmasında uzman olarak çalışmaktadır. Aynı zamanda, iki yıldır Film Art Foundation'da film yapımı üzerine eğitim almaktadır. "Halhal" Malladi'nin ilk filmidir.

Aparna Malladi, who studied Chemical Engineering and Molecular Biology, currently works as a scientist at a Biotech Company in Berkeley, California. At the same time, she has been training at the Film Arts Foundation for the last two years in various aspects of filmmaking. "Nupur (Ankle Bracelets)" is her debut film.

KISA, OLMAZSA İOLMAZI!
SHORT IS THE MUST!

HASATTA PATRIOTIC

A.B.D / U.S.A, 2000, 35mm, 22', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Judy Dennis
ÖYKÜ / STORY: Janet Kauffman
SENARYO / SCRIPT: Judy Dennis
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Dyanna Taylor
MÜZİK / MUSIC: Jane Ira Bloom
KURGU / EDITING: Keiko Deguchi
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Anne Lange, Ellen McElduff, James Kennedy
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION:
Judy Dennis & Ellen Dennis
33 Douglass St. 2, Brooklyn, NY 11231 / USA

Rengarenk bir doğa, insanın tüm bedeniyle hissetmek istediği alabilirdiğine temiz bir hava, tarlada hasat ve günübirlik dostluklar üzerine sıcak bir film. Film kahramanlarımız iki kadın ve bir erkek, güneşli ve sıcak bir yaz gününde hasat çalışması için bir araya gelirler. Doğada, o dengenin ve eşitliğin doğal ortamında, insanın iliklerine kadar hissettiği özgürlük duygusu, kadın-erkek arasındaki fiziksel farklılıkların kaybolarak yerini dayanışmaya bırakması ve bir günün sonu...

It is a hot film, which is about the friendship occurred within a harvest day that passes within a clear-air-nature with full of color. The whole cast of the film is two women and a man whose friendship deepens in the course of a day's hay harvest. Their differences as men and women diminish in the face of nature, where life is equal and independent, and solidarity among the friends develops.

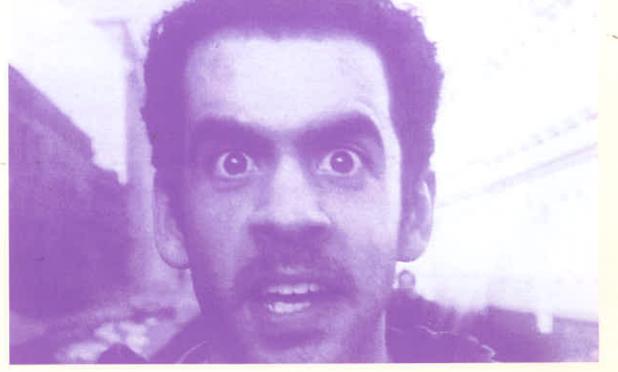
Judy DENNIS

Judy Dennis yirmi yıldır A.B.D Film ve Tiyatro Sektörü'nde çalışmaktadır. Sinema kariyeri boyunca New York'tan Tayland'a kadar uzanan bir yelpazede çalışmıştır. "Hasatta" Judy Dennis'in yönetmenlik kariyerindeki ilk filmidir.

Judy Dennis has enjoyed two decades as a casting director in the mainstream of American theater and film. Her casting locales range from New York City to mountain villages of Thailand. "Patriotic" is Judy Dennis's debut as a film director.

TAŞIN YOLCULUĞU FLIGHT OF THE STONE STEINFLUG

ALMANYA / GERMANY, 1999, 35mm, 15', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Susanne Horizon-Franzel
SENARYO / SCRIPT: Susanne Horizon-Franzel
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Dietmar Ratsch, Juraj Liptak, Guido Frenzel
MÜZİK / MUSIC: Bodi Siebert
KURGU / EDITING: Susanne Horizon-Franzel, Hildegard Schröder, Felix Dehler
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Jason Chimonides
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Sultana Film
Kaiserstrasse 117 D-73547 Lorch-Rattenharz Germany
Tel+ 49 7172 91 48 38 • Fax+ 49 7172 91 8678 • e-mail SufFranzel@aol.com
ÖDÜLLER / AWARDS:

1999 Almanya Kısa Film, Altın Ödülü / German Short Film Award in Gold, 1999 Çekoslovakya Ekotopya Film Uluslararası Jüri Ödülü / Czechoslovakia Prize of the Intl Jury, Ekotopya Film, 1999 Almanya Friedrich-Wilhelm-Murnau Kısa Film Ödülü / Friedrich-Wilhelm-Murnau-Short Film Award, Germany, 2000 Polonya Nowogard Ekofilm, Birincilik Ödülü / 1st Prize at Ekofilm in Nowogard, Poland, 2000 Amerika Kidz Kino Mountain Film Festival, En İyi Yabancı Film Ödülü / Best Foreign Film, Kidz Kino Mountain Film Jury Telluride, USA, 2000 Amerika Sedona Film Festivali, En İyi Kısa Film / Best Short Film, Sedona Film Festival, USA, 2000 Avusturya Ebensee Ulusal Festivali, Gümüş Ödülü / Baer in Silver, Festival of the Nations, Ebensee, Australia

İnsanlık tarihi boyunca, her zaman el altında bulunabilen, herkesin kolayca sahip olabileceği ve bir o kadar da kolayca kullanılabileceği en eski ve popüler silah: "Taş". Üste böyle bir silahın ait olduğu ortamdan alınıp, bir şiddet aracı olarak düşmana fırlatılması; ancak hedefinden sapan taşın dünya yürüncesine girmesi ile başlayan yolculuğu. Bir taşın gözü ile farklı renkler, mekanlar, insanlar, ilişkiler ve kargaşalar. Kısaca aramızdaki mesafelere rağmen, bizi, farklı kültürlerdeki tüm insanları bir noktada birleştiren özellikler...

Stone, the oldest and most popular weapon during the history of humankind, is always at hand and used without premeditation. In this film, a stone is taken from its environment and thrown at enemy as a tool of violence. However, when the stone misses its target, it enters the earth's orbit and begins its journey around the world. Through the eyes of the stone, we see the world's different colors, places, people, relationships and turmoil, the things that all human beings, more or less, have in common.

Susanne HORIZON-FRANZEL

Susanne Horizon-Franzel 1959'da Bad Godesberg'de doğdu. State Academy of Fine Arts Stuttgart'dan 1986'da Film Animasyonu ve Grafik Dizaynı Lisans; ve 1988'de Film Animasyonu Yüksek Lisans derecesi aldı. 1986 yılından bu yana animasyon film yönetmeni ve yapımcısı olarak çalışıyor.

Susanne Horizon-Franzel was born in 1959 in

Bad Godesberg. She has Bachelor of Arts in Animated Film/Film Graphic Design in 1986 and Master Degree in Animated Film/Film in 1988 at the State Academy of Fine Arts Stuttgart. She has been working as director and producer of animation films since 1986.

1985 Icke (kısa/short), 1985 Tin Times (animasyon/animation), 1986 What Next? (animasyon/animation), 1989 Sister Groucho (kısa/short), 1989 Bravo Papa 2040 (animasyon/animation), 1994 Good Things (animasyon/animation), 1995 Under the Bridge We Know (animasyon/animation), 1999 Flight of the Stone (kısa/short)

SUSANNE SILLEMANN

DANİMARKA / DENMARK, 2000, 35mm, 25', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Caecilia Holbek Trier
SENARYO / SCRIPT: Kari Vido, Caecilia Holbek Trier
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Bo Tengberg
MÜZİK / MUSIC: Joachim Holbek
KURGU / EDITING: Kasper Leick
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Benedicte Borelli-Møller, Ole Lemmeke, Birgitte Prins, Niels Vendius, Line Staun Jensen, Miranda Steen
YAPIM / PRODUCTION: Crone Film Produktion A/S
DAĞITIM / DISTRIBUTION: TV Denmark
Sortedam Dossiering 55 A/DK-2100 København / Denmark
Tel+ 45 3537 2200 • Fax+ 45 3537 2227
e-mail sales@tv2.dk • http://www.dfi.dk

Küçük büyük hepimizin hayal ettiği ya da edebileceği bir güce sahip, küçük bir çocuk: yedi yaşındaki Susanne Sillemann. Onun da yine hepimizin çocukken yaşadığı ya da yaşayabileceği problemleri var ve onları değiştirmek için kocaman hayalleri; ama hepimizden farklı bir de yeteneği... Küçük Susanne Sillemann'ın hayalleri ile gücünün birleştiği noktada gelişen duygularına tanık olduğumuz hoş ve renkli bir film. Gelin birlikte izleyelim.

A seven-year-old child, Susanne Sillemann has a coveted gift that everybody would like to have. Nevertheless, notwithstanding her ability, she suffers typical problems, which emerge from being a child. Moreover, she has huge dreams and tries to realize them with her magical ability. And this heartwarming film shows difficulties, which emerge when one of her dreams that there could not make up for it collide with her special ability. Lets see this together!

Caecilia HOLBEK-TRIER

Caecilia Holbek Trier 1953'de doğdu. 1977 yılında Danimarka Tasarım Okulu'ndan fotoğraf uzmanı olarak mezun oldu. Daha sonra Danimarka Ulusal Film Okulu ve Danimarka Televizyonu'nda film ve video alanında eğitim aldı.

Caecilia Holbek Trier was born in 1953. She graduated from Denmark's Design School specializing in photography in 1977. Then she trained in film and video at the National Film School of Denmark and DRTV.

1984 *Hot Summer* (kısa/short), 1985 *Isabella* (kısa/short), 1992 *Kirstine* (kısa/short), 1993 *The Invisible Art* (belgesel/documentary), 1997 *Agnus Dei* (uzun/feature), 2000 *Susanne Sillemann* (kısa/short)

LELLE'YE KÖPRÜ THE BRIGDE TO LELLE VÖGEN TILL LELLE

FİNLANDIYA / FINLAND, 1999, 35mm, 30', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Ulrika Bengts
SENARYO / SCRIPT: Susanne Ringell
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Robert Nordström
MÜZİK / MUSIC: Peter Högerstrand
KURGU / EDITING: Sakari Kirjavainen
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Brianna Blomqvist, Anu Sinişalo, Susanne Ringell, Soli Labbart, Henrika Andersson, Johan Storgard, Maria Sid, Niklas Groundstroem, Patrick Grönholm, Calle Lindahl, Magnus Nixell
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: AB Talking Heads Oy
Lemuntie 2-4 D, 00510 Helsinki / Finland
Tel+ 358 774 3200 • Fax+ 358 774 32015 • e-mail talking@talkingheads.fi

Hemen herkesin çocukluk yıllarında yaşadığı, olumlu ya da olumsuz duygularla içinde yer eden bir anısı vardır. İşte böyle bir anıya tanıklık ettiğimiz duygusal bir film. Evli ve Lelle adında bir çocuğu olan Anna'nın da hiçbir zaman unutamadığı ve kendi çocuğu ile ilişkisine de yön veren böyle bir anısı vardır: kasabalı bir çocuk, Ella ile tanışması. Ve Anna Ella'ya karşı hissetmiş olduğu korku, nefret, iğrenme, acıma ve pişmanlıktan oluşan karmaşık duyguları ile geçmişe hüzünlü bir yolculuk yapar.

Everybody would have an unforgettable childhood memory that may include positive or negative feelings. Here a film on such a memory. Anna, a married woman with a child, has her own one, which has been also affected her adult life in the relationship with her own son Lelle. It was her meeting with Ella, a child from the village. Remembering her mixed emotions to Ella, which consists of fear, loathing, disgust, pity and sorrow, she made an emotional tunnel.

Ulrika BENGTS

Ulrika Bengts 1962'de doğdu. İsviçre Film Okulu'nda gazetecilik-iletişim ve film-televizyon yönetmenliği eğitimi aldı. 1978-1989 yılları arasında gazetecilik yaptı. 1989 yılında beri filmlerde ve radyo-televizyon programlarında senaryo yazarı, yönetmen ve editör olarak çalışmaktadır.

Ulrika Bengts was born in 1962. She studied journalism&communications and film&television directing at The Swedish Film School. From 1978 to 1989 she worked as journalist, freelance reporter, researcher and columnist. Since 1989, she has been working as a scriptwriter, director and editor in film, television and radio theatre.

1989 *The Birthday Party* (belgesel/documentary), 1989 *Sold&Bought* (kısa/short), 1989 *The Strawberry Stone* (kısa/short), 1991 *One Day at a Time* (belgesel/documentary), 1992 *Highway Eight* (uzun/fiction), 1993 *Days of Light and Shadow* (belgesel/documentary), 1993 *Goodbye Gibraltar* (uzun/fiction), 1994 *In Borrowed Shoes Through the Sahara* (belgesel/documentary), 1995 *The City Symphony* (belgesel/documentary), 1995 *The Words Live!-with Jörn Donner* (belgesel/documentary), 1999 *Kiasma-Encounters* (belgesel/documentary), 1999 *The Bridge to Lelle* (kısa/short), 2000 *Freija&Johnny Get Married* (belgesel/documentary)

AĞUSTOS'UN İLK PAZARI
A SUMMER NIGHT RENDEZ-VOUZ
AU PREMIER DIMANCHE D'AOUT

FRANSA / FRANCE, 2000, 35mm, 11'20", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Florence Mialthe
ANIMASYON / ANIMATION: Image par Image
MÜZİK / MUSIC: Denis Colin
KURGU / EDITING: Nathalie Perrey
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Les Films de l'Arlequin
23, rue Meslay 75003 Paris / France
Tel+ 33 1 4277 2055 • Fax+ 33 1 4277 2056 • e-mail arlequin@wanadoo.fr

Gönlümüzce eğlenmek, dans etmek; hem de bunu tanıdık tanımadık çevremizde yaşayan insanlarla başarabilmek şüphesiz hiç de kolay değildir. Hele bazı kültürlerde bu, hani belki çok istense bile, nerede ise hiç yaşanamayan bir olaydır. İşte bu duyguyu unutanlara sıcakık, rengarenk bir animasyon filmi, kısaca dans dans dans. Fransa'da bir kasabada geleneksel dans günü; yaşlısı genci ile tüm kasaba halkı; ve rock&rollar, valsler, tangolar... Ve tabii hayatın iyi ya da kötü tüm gerçekleri ile beraber.

Without doubt, it is quite difficult to have a good time and fun, especially, if we do this with people of our environments with whom we are familiar or not. In fact, within in some societies, it is out of culture, though people could dream of such an event. Here a hot-colorful animation film for us, which has full of dance. During the annual dance in a small French village, the music spreads its rocks, tangos and waltzes; and there are dancers, elderly and the youngsters. Of course, there are also the good or bad facts of the life.

Florence MIALTHE

Florence Mialthe 1956'da Paris'de doğdu. Ulusal Dekoratif Sanatlar Okulu'nda resim eğitimi aldı. Kitap ve dergiler için resim çalışmaları yanısıra gazeteler için çizimler yaptı. Animasyon Mialthe'nin plastik sanatlar kariyerindeki belirleyici ögedir.

Florence Mialthe was born in 1956 in Paris. She is qualify from the National Superior School of Decorative Arts. Parallel to her activity as a painter, she works as an illustrator and does paste-up for the press. Animation is an essential step in her plastic experiences.

1991 Hammam (animasyon/animation), 1994 The Arabian Nights (animasyon/animation), 1995 Schéhérazade (animasyon/animation), 1996 The Story of a prince who became a one-eyed beggar, 2000 Au Premier Dimanche d'Aout (animasyon/animation)

BU SENİN HAKKIN!
IT'S YOUR RIGHT!
LELILUNGELO NGELAKHO

4.kadın filmleri festivali
4.women's film festival

GÜNEY AFRIKA / SOUTH AFRICA, 1998, 35mm, 30', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sibongile Mtshontshi
SENARYO / SCRIPT: Sharon Cort, Sibongile Mtshontshi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/ CINEMATOGRAPHER: Stefan Aukamp,
Fraisier Mphahlele, Harry Lombard, Jerry Chilton, Louis Boshoff
MÜZİK / MUSIC: ADAPT Young Men Theatre Group
KURGU / EDITING: Desiree Heynacker
YAPIM- PRODUCTION / DAĞITIM-DISTRIBUTION: Kasigo television
#7 Quince Road, The Media Mill, Millpark, 2092
Tel+ 27 11 727 7117 • Fax+ 27 11 727 7131

"Toplumsal Cinsiyet Eşitliği" üzerine, "Güney Afrika'da Toplumsal Cinsiyet" konulu bir belgesel. Radyo habercisi Siphon, toplumsal cinsiyet eşitliği konusunda bir araştırma yapmak üzere görevlendirilmiştir. Siphon'a göre bu konu sadece kadınları ilgilendirmektedir ve bu nedenle araştırma bir kadın gazeteci tarafından yapılmalıdır; ancak tüm çabalarına rağmen bu işi yapmak zorunda kalır. İşte Siphon'un zoraki başlayan araştırması, özellikle Güney Afrika'nın kırsal alanlarında yaşayan kadınlarla tanışması ve onların tecrübelerine tanık olduktan sonra, kendi özüne yönelik sorgulamaları. Çoğumuz için yeni olan "Toplumsal Cinsiyet" kavramını daha iyi anlayabilmek için iyi bir fırsat.

It is a documentary-drama on "Gender Equality" about "Gender Equality in South Africa". A radio Journalist Siphon was assigned to conduct a survey about gender equality, but he thinks that this is an issue of women and hence, a woman journalist should tackle it. Notwithstanding his great effort, he has to do so. Here it comes his reluctant onset of the survey, his meeting various women from the rural areas of South Africa and his self-criticism. This film is a chance for us to figure out the recent concept that "Gender".

Sibongile MTSHONTSHI

Sibongile Mtshontshi Rhodes Üniversitesi'nde Endüstri Sosyolojisi ve Psikolojisi okudu. Daha sonra aynı üniversiteden Gazetecilik Yüksek Lisans diploması aldı. O tarihten bu yana film yönetmeni olarak çalışmaktadır.

Sibongile Mtshontshi studied Industrial Sociology and Industrial Psychology at Rhodes University. Then she got received higher diploma in Journalism from the same university. Since then she has been working as filmmaker.

1998 Mosaic of South African Life (belgesel/documentary), 1998 Lelilungelo Ngelakho (belgesel/documentary), 2000 Positive (belgesel/documentary), 2001 People Unlimited (belgesel/documentary)

MAMLAMBO

4.kadın filmleri festivali
4.women's film festival

GÜNEY AFRIKA / SOUTH AFRICA, 1997, 16mm, 30', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Palesa Letlaka-Nkosi
SENARYO / SCRIPT: Palesa Letlaka-Nkosi, Samuel Johnson
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Giulio Biccari
MÜZİK / MUSIC: Andre Abrahamseh
KURGU / EDITING: Henion Han
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Themba Masango, Theresa Pon
YAPIM / PRODUCTION: Catalyst Films, Times Square, Yeoville Johannesburg
Tel+ 27 11 648 0054 • Fax+ 27 11 339 1198
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Film Resource Unit, P.O.Box 11065, Johannesburg
Tel+ 27 11 838 4280 • Fax+ 27 11 838 4451
ÖDÜLLER / AWARDS: 1998 Abidjan Uluslararası Kısa Film Festivali,
Birincilik Ödülü / Abidjan International Short Film Festival First Prize

Güney Afrika'dan sıcak bir masal. Mamlambo, Güney Afrika mitolojisinde bir kahraman, biraz insan biraz yaratık, hem şekil değiştirebiliyor hem de insanların kaderini. Bu defa da Malusi ve Tinyie'nin kaderlerini değiştirecek. Peki onlar kim mi? Malusi oniki yaşında, Johannesburg'un sokaklarında yaşayan evsiz ve kimsesiz bir çocuktur. Tinyie ise küçük bir kadın, hiç istemediği bir işi yapmaya zorlanan bir köle. Bir anlamda aynı kaderi paylaşan iki genç insanın, Mamlambo ile karşılaşmalarından sonra gelişen masalsi hikayeleri.

Here a magical fable from South Africa. Mamlambo is a magical half-human spirit that can both change its shape and people's destiny. Now, it will change the destiny of both Malusi and Tinyie. However, who are those two guys? Twelve-year-old Malusi is homeless and lives on the streets of inner-city of Johannesburg, whereas, Tinyie is a very young woman forced to work in a job that she does not want to do so. This film includes their magical friendship, and how their friendship changes the course of both their destinies after they meet Mamlambo.

Palesa LETLAKA-NKOSI

Palesa Letlaka-Nkosi Johannesburg Wits Üniversitesi'nde Afrika Edeyatı ve felsefe okudu. Daha sonra New York'da Film ve Video Prodüksiyon Sertifikası aldı. 1991 yılında Güney Afrika'ya döndü ve o tarihten itibaren film ve belgesel üzerine yönetmenlik kariyerini sürdürmektedir.

Palesa Letlaka-Nkosi studied African Literature and Philosophy at Wits University of Johannesburg. After that, she got an Advanced Production Certificate in Film and Video in New York. She went back to South Africa in 1991. Since then she has been pursuing her filmmaker career as a film and documentary director.

uçan süpürge
flying broom

1992 "The Return" Part Two
(belgesel/documentary), 1994 Short
Hair, Flat Nose (kısa/short), 1997
Mamlambo (kısa/short), 1997
Music Saved My Life
(belgesel/documentary),
1998 Golden Girls
(belgesel/documentary)

GODZILLA HOLLANDA'YA GELSE GODZILLA VS. THE NETHERLANDS

KISA, OLMAZSA OLMAZ!
SHORT IS THE MUST!

HOLLANDA / NETHERLANDS, 2000, 35mm, 6', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sietske Tjanlingii
SENARYO / SCRIPT: Sietske Tjanlingii
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Ben Hoendervangers
MÜZİK / MUSIC: Bob Pieck
KURGU / EDITING: Sietske Tjanlingii
YAPIM / PRODUCTION: Take T Productions, Borgerstraat 225 I 1053 PL
Amsterdam / The Netherlands Tel&Fax+ 31 206 16 49 99
e-mail takeT@xs4all.nl • http://www.godzilla.nl
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Filmmuseum Distribution,
Vondelpark 3 P.O.Box: 74782, 1070 BT Amsterdam / The Netherlands
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Uluslararası Berlin Film Festivali, Seyirci Ödülü /
Audience Award in the Interfilm Festival, Berlin

Filmlerine, kullandığı farklı ve özel sinema tekniklerinin yanısıra kendine has anlatımını da yansıtan Sietske Tjanlingii'den dikkate değer bir örnek; "Godzilla Hollanda'ya Gelse". Filmin konusunu Japon filmlerinin tanınmış kahramanı, canavar Godzilla ve onun Hollanda'ya yapmış olduğu turistik ziyareti oluşturuyor.

It is an outstanding film; Godzilla vs. the Netherlands, from Sietske Tjanlingii who is famous for her differentiated film techniques and her special expression. The devastating tourist Godzilla, the old-fashioned Japanese film monster is on an excursion to the Netherlands.

Sietske TJANLLINGII

Sietske Tjanlingii 1997'de Amsterdam Rietveld Akademisi'nden mezun oldu. Kendine has basitlik, mizah anlayışı, farklı film teknikleri ve sürelerinin dikkat çekici kısalığı Tjanlingii'nin filmlerine damgasını vuran en önemli özelliklerdir.

Sietske Tjanlingii graduated from the Audiovisual Department of the Rietveld Academy in Amsterdam in 1997. The remarkable originality, simplicity, humor, the diversity of different film techniques and their really short length are the main peculiarities of her films.

1995 The Star Parade (video), 1995 The World is Wonderful (video), 1995 Many Happy Returns (kısa/short), 1996 Wanted (kısa/short), 1996 The Hard Case (kısa/short), 1996 The Man from the West (kısa/short), 1997 The Secret of the White Bird (kısa/short), 1997 The Last Adventure of Superman (kısa/short), 1998 Visit from Outer Space (kısa/short), 2000 Godzilla vs. the Netherlands

KUTSAL DUMAN HOLY SMOKE

HOLLANDA / NETHERLANDS, 2000, 35mm, 9'30", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Monique Renault
SENARYO / SCRIPT: Mirjam Boelsums, Monique Renault
ANIMASYON / ANIMATION: Esther Dijkstra, Monique Renault
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Edo Jansen
MÜZİK / MUSIC: Wouter van Bommel
KURGU / EDITING: Frans van der Staak
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Netherlands Institute for Animation Film
Willem II Straat 47, PO Box 9358 5000 HJ Tilburg, the Netherlands
Tel+ 31 13 5353 555 • Fax+ 31 13 5800 057 • e-mail niaf@niaf.nl

Sigara, bazı insanlar için hayatlarının vazgeçilmez parçalarından biridir... İlk içilen sigara, en mutlu ya da en üzüntülü anlarda içilen sigara; ve iz bırakan, unutulamayan anılara tanıklık eden daha niceleri... İşte "Kutsal Duman" böyle bir animasyon filmi. Film boyunca, bir mektup yazarken gözü sigara tablasındaki izmaritlere takılan 50 yaşlarındaki bir kadının, sigara ile bütünleşen bu tür anılarına tanıklık ediyoruz. Gelin sağlığa zararlı anılarımızı canlandırıp, paylaşalım.

Cigarettes are one of the indispensable things of some people's life. Even, for some smokers, cigarettes would serve as a source of memories. There would be the most important cigarettes of their lives, the first one, the one that accompanies addictions' the most happy or unhappy times. A 50-year-old woman revisits some of the most important cigarettes she smoked in this animation film. Lets remember and share our unhealthy memories!

Monique RENAULT

Monique Renault 1939'da Rennes Fransa'da doğdu. Uzun yıllar reklamcılık ve film sektöründe çalıştıktan sonra 1966 yılında Prag'da animasyon eğitimi aldı. Bir aktivist olan Renault bu alanda kadın sorunları üzerine ve dini lobiler ile askeri yönetimlere karşıt yapmış olduğu çalışmalarla tanınmaktadır.

Monique Renault was born in 1939 in Rennes, France. She studied animation in Prague in 1966 before working on the field of advertising and industrial films. She is a well-informed polemicist and maker of commissioned films and militant works serving female cause, anti-religious lobby and anti-militaristic movement.

1972 Psychoderche, 1974 A La Votre, 1975 Swiss Graffiti, 1981 Borderline, 1983 Long Live the Sexual Revolution, 1985 Blijf Van Mijn Lijf, 1987 All Men Are Created Ted Equal, 1988 Pas a Deux, 1990 Nike Spot.Primavera, 1993 La Donna E Mobile, 1996 L'alliance, 1997 Moscow's Anniversary, 2000 Holy Smoke (animasyon/animation)

TEŞEKKÜRLER HAYAT GRACIAS A LA VIDA

HOLLANDA / NETHERLANDS, 2000, 35mm, 4'20", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Marret Jansen
SENARYO / SCRIPT: Marret Jansen
ANIMASYON / ANIMATION: Marret Jansen
KURGU / EDITING: Peter van der Zanden
YAPIM / PRODUCTION: Netherlands Institute for Animation Film
Willem II Straat 47, PO Box 9358 5000 HJ Tilburg, the Netherlands
Tel+ 31 13 5354 555 • Fax+ 31 13 5800 057 • e-mail niaf@niaf.nl
DAĞITIM / DISTRIBUTION: RNTV / NIS, PO Box 222,
1200 JG Hilversum, the Netherlands
Tel+ 31 35 672 4238 • Fax+ 31 35 672 4489

"Teşekkürler Hayat" bir kadın hayatının dakikalara sığdırılmış şiirsel bir özeti. Bir kadının doğumundan, ölümüne kadar dönüşüme uğrayan yaşamı. Kadın figürünün çizgilerle görselleştirilmiş olması ve fona yerleştirilmiş rengarenk dünya kadınları, bize özünde aramızda farklılıklar olsa bile hepimizin ortak bir paydası olduğunu söylemek ister gibi: "kadın olmak".

Gracias A La Vida is a poetically told story about a woman's course of life. During the film, we see a woman's life from her birth to her death. The usage of animation for her body as well as the images of women from all over the world behind the scene illustrate that in spite of our individual differences, we have something in common, "being a woman".

Marret JANSEN

Marret Jansen 1970'de doğdu. 1997'de çizim, boyama ve animasyon üzerine eğitimini tamamladı. Mezun olduktan sonra Hollanda Animasyon Film Enstitüsü'ne katıldı. 1999'da Kadın Politikaları ile ilgili En İyi Karikatüristlerden biri olarak seçildi.

Marret Jansen was born in 1970. She graduated from Drawing, Painting and Animation in Tilburg in 1997. After her graduation, she participated in the Ateliers of the Netherlands Institute for Animation Film. In 1999, she was nominated as one of the initiators of a collective for female political strip cartoonists.

1997 Staring Nipples (animasyon/animation), 1999 Between Heaven and Hell (animasyon/animation), 2000 Gracias A La Vida (animasyon/animation)

GEÇTİ BİTTİ GOING GOING

İNGİLTERE / ENGLAND, 1999-2000, 35mm, 10', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Margaret Williams
SENARYO / SCRIPT: Emily Woolf
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: David Scott
MÜZİK / MUSIC: Steve Beresford
KURGU / EDITING: John Middlewick
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Emily Woolf, Hamish McColi, Margot Leicester
YAPIM-DAGITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: MJW Productions Ltd.
S. Warner House, Baker's Row, Ecir Ser. England
Tel+ 44 20 7713 0400 • Fax+ 44 20 7713 0500

Fobiler korkularımızı tanımlıyor olsalar bile bazen eğlendirici olabilirler. "Karanlık" da filmin baş karakteri Anna'nın fobisidir; çünkü genç kadını için karanlık belirsizlik demektir. Ve hatta doğaüstü yaratıklar, canavarlar ve hayaletler karanlıkta kol gezmektedir. Karanlık, lambalar, anne ve sevgili ile ilişkiler... Gelin Anna'nın eğlendirici düşlerine tanıklık edelim!

Anna's fear of the dark is at the center of this film. For Anna, the dark represents the unknown, where monsters and ghosts lurk. The audience witness to her dreams, where, among lambs, Anna confronts relationships with her mother and her boyfriend. Phobias, our deepest fears, evidently, can sometimes be entertaining. Lets come and watch her dreams!

Margaret WILLIAMS

Margaret Williams resim eğitimi aldı. Film kariyerine Hollywood'da Taşdevri ve Scooby Doo gibi çizgi filmlerin animasyonunu yaparak başladı. Daha sonra Londra'ya döndü; iki yıl BBC için çalıştı. 1975 yılından bu yana kendi yapım şirketinde yönetmen ve yapımcı olarak çalışmaktadır.

Margaret Williams received paintings education. Her film career started in Hollywood, where she made hand animation cartoons, such as the Flintstone and Scooby Doo. Then she returned to London and work at BBC for two years. Since 1975, she has been working as director and producer at her own production company.

Outside in (TV), Cross Channel (TV), Scipio's Dream (TV), Not Mozart (TV), Spitting Mad (TV), Steve Reich; Quartet (belgesel/documentary), Music and the Mind (belgesel/documentary), Gypsy Passion (belgesel/documentary), Sound Stories (belgesel/documentary), A Love Divided (belgesel/documentary), Blond Eckbert (TV), Macbeth Taped (TV), Tights Camera Action (TV), Mothers and Daughters (TV), Hello Dolly, Goodbye Mummy (TV), Men (TV), Market of the Dead (TV), 13 Different Keys (TV), Powder her Face (TV), 1999-2000 Going Going (kisa/short), 2000 Foundation (kisa/short)

HIZLANDIR, DÖNDÜR, FIRLAT FAST SPIN FLING

KISA, OLMAZSA/OLMAZI!
SHORT IS THE MUST!

İNGİLTERE / ENGLAND, 1999, 35mm, 5'12", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Sandra Ensbly
SENARYO / SCRIPT: Sandra Ensbly
ANIMASYON / ANIMATION: Sandra Ensbly
MÜZİK / MUSIC: Marathon Music
KURGU / EDITING: Zurine Ainz
YAPIM / PRODUCTION: Sherbet, 112-114 Great Portland Street
London WIN 5 PE, England
Tel+ 44 20 7636 6435 • Fax+ 44 20 7436 3221
e-mail info@sherbet.co.uk • http://www.sherbet.co.uk
DAGITIM / DISTRIBUTION: Channel Four International
124 Horseferry Road London SW1P 2 TX, England
Tel+ 44 20 7306 6924 • Fax+ 44 20 7306 8363
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Siena Uluslararası Kısa Film Festivali,
Mansiyon / Special Mention in Siena International Short Film Festival

Arkadaşımın aşkısın... Ama benim seni sevmem için çok geçerli bir nedenim var. Peki bu seni ne kadar ilgilendiriyor! Aynı evi paylaşan iki kız arkadaş, içe dönük Muriel ile dışa dönük Pippa. Ve Pippa'nın erkek arkadaşları. Karmaşık ilişkiler, hızla yaşanan değişiklikler, dönüşümler... Kız arkadaşlar arasındaki ilişkiler üzerine eğlenceli bir animasyon.

You are my friend's lover, but I have plausible reason to love you. However, does this concern you? Introverted Muriel and outgoing Pippa are two flat-mates. There are also Pippa's boyfriends. This animation film, which is about the relationships between these two girl friends, has outstanding mixed relationships and speedy transformations, too.

Sandra ENSBY

Sandra Ensbly 1991-94 yıllarında West Surrey College of Art and Design'da animasyon üzerine lisans eğitimini; ve 1994-96 yıllarında Royal College of Art'da yüksek lisans eğitimini tamamladı.

Sandra Ensbly completed her BA degree on Animation at West Surrey College of Art and Design between 1991-94; and MA degree at Royal College of Art between 1994-96.

1993 Soap (kisa/short), 1995 Brief Thoughts (kisa/short), 1996 Ladies Excuse-Me! (animasyon/animation), 1998 Animator in Residence (kisa/short), 1999 Fast Spin Fling (animasyon/animation)

PAZARLIK DEAL

İNGİLTERE / ENGLAND, 2000, 35mm, 11'50", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Susanne Falkum Lovik
SENARYO / SCRIPT: Susanne Falkum Lovik
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Françoise Mèthè
MÜZİK / MUSIC: Tim Greenwood
KURGU / EDITING: Shazia Sardar
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Sonja Vine, Merlyn Agnew,
Domenique Lashley, Otto Gvasalia, Nathaniel Lashley
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: The London International Film School
London WC2H 9HP, UK.
Tel+ 44 20 7836 9642 • Fax+ 44 20 7497 3718 • e-mail FILM.SCHOOL@LIFS.ORG.UK

Çocukluktan yetişkinliğe geçiş devresindeki bir grup genç erkeğin, alımlı güzel bir genç kadınla giriştiği eğlendirici bir pazarlığın öyküsü. Genç kadın taksiden inerken eldiveninin birini düşürür. Eldiveni bulanlar aynı sitede oturan bu grubun gençleridir. Genç kadının eldivenini geri istemesi üzerine ellerindeki eldiven grup için gücün ya da erkin simgesi haline dönüşür. Ve genç kadın ile bu genç erkekler arasında bir pazarlık başlar, ki görülmeye değer...

It is an entertaining story that occurs between a group of juvenile boys, who are on the way of being an adult man, and a young-attractive-woman. This young woman loses a glove as she emerges from a taxi. This group of young men found it by chance. The deal between them begins after she demands it from them, because these guys feel that now that they hold the gloves, they have the power, too.

Susanne FALKUM-LOVIK

Susanne Falkum Lovik 1973'de Bergen, Norveç'de doğdu. 1993-1997 yılları arasında, medya okuduktan sonra, Danimarka'daki Avrupa Film Okulu'nda sinema ve Bergen Üniversitesi'nde resim ve tarih okudu. 1997 yılında, Londra Uluslararası Film Okulu'na katıldı. "Deal" filmini burada beşinci dönem projesi olarak tamamladı.

Susanne Falkum Lovik was born in 1973 in Bergen, Norway. Between 1993-1997, she studied, respectively, Media Studies, Cinema in The European Film College in Denmark and Art&History in University of Bergen. In 1997, she joined The London International Film School, where she shot "Deal" for her 5th term project.

Keep Talking (2th Term Project), Forever Together (3th Term Project), Deal (5th Term Project)

SEVGİ İLE ANIYORUZ IN LOVING MEMORY

İRLANDA / IRELAND, 2000, 35mm, 11', renkli-color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Audrey O'Reilly
SENARYO / SCRIPT: Audrey O'Reilly
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Barry Dignam
MÜZİK / MUSIC: Lawrence Rowe
KURGU / EDITING: Niamh Fagin, Grannie Gavigan
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Britta Smith, Gerard Lee, Mary Ryan
YAPIM / PRODUCTION: Hit & Run Productions
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Network Television Ireland
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Clermont Ferrand Seyirci Ödülü / Clermont Ferrand Audience Award 2000 Oscarit, İrlanda Film Yapımcıları, En İyi Kısa Film Ödülü / Film Makers Ireland UIP Award for Best Short Cuts, Oscarit, 2000 "Irish Times" Gazetesi, 2000 Yılı'nın En İyi Filmi Ödülü / Named, "Best Irish Short" of 2000 in the "Irish Times" Newspaper, 2000 Edinburgh Festivali En İyi On Filmden Biri Ödülü / One of Ten Short films selected for Best of Festival of Edinburgh, 2000 Universal Stüdyoları'nda gösterilen En İyi Beş Filmden Biri Ödülü / One of Five Short films to be showcased in the Universal Studios Hitchcock Director's series, 2000 Cork Film Festivali, En İyi Kısa Film Eleştirmenter Ödülü / Commendation in Best National Shorts, Cork Film Festival

Yaşanmış bir hikayeden uyarlanarak görselleştirilmiş ölümsüz bir aşk hikayesi... "Aşk diye birşey var mıdır?" veya "Evlilik aşkı öldürür" ya da "uzun süren birlikteliklerde aşk bir süre sonra yerini sevgi ya da alışkanlığa bırakabilir" gibi konular her zaman tartışmaya açıktır. Aslında adı ne olursa olsun yıllarımızı birlikte geçirdiğimiz hayat arkadaşlarımızdan ayrılmak hepimiz için zordur. Film kahramanımız Bayan Duane için de eşinden ayrılmak çok zordur ve sevgili eşinin yokluğunda onu her zaman hissedebileceği bir çözüm olmalıdır... Hepimizin yüzünü güldürmesecek bir çözüm!

Based on a true story, which is about an unforgettable love. Such notions that "Is love really exist?" or "the marriage could die the love by bringing about the familiarity for the couple in its wake" are open to debate. Nevertheless, having being to separate your long lasting partner would be difficult for all people. This is also case for Mrs. Duane, the main character of the film, who creates a way to feel her husband's presence for good, which makes us smile!

Audrey O'REILLY

Audrey O'Reilly 1972'de doğdu. Cork Koleji ve Bologna Üniversitesi'nde İngilizce ve İtalyanca eğitimi aldıktan sonra, bir süre tiyatro ve video programlarında çalıştı. Daha sonra Dunlaoghaire Enstitüsü, Grafik Sanatlar Bölümü'ne girdi ve bu O'Reilly için sinema kariyerinin başlangıcı oldu.

Audrey O'Reilly was born in 1972. Having graduated with B.A in English and Italian from University College Cork and the University of Bologna, she has worked in both theater and co-operate video. Then she attended the Dunlaoghaire Institute of Art, Design and Technology where her real cinema career started.

1998 Roots & Wings (belgesel / documentary), 1998 Wardzone (kısa/short), 2000 In Loving Memory (kısa / short), 2000 Reel Lives (reklam / commercial), 2001 The Mare's Nest (kısa/short)

ABESLE İŞTİĞAL TRIVIAL KILLER

İSVİÇRE / SWITZERLAND, 1999, 35mm, 16', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Isabelle Vossart
SENARYO / SCRIPT: Isabelle Vossart
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Luis Najmias Jr
KURGU / EDITING: Sébastien De Sainte-Croix
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Jean-Marie Daunas, Aude Loring, Jean-Paul Favre, Suzanne Forsell, Natacha Michoud
YAPIM / PRODUCTION: Ecole Cantonale d'Art de Lausanne (EGAL),
Département CinémaJoelle Come rue de l'industrie 46, 1030 Bussigny- ch
Tel+ 41 21 702 92 15 • Fax+ 41 21 702 92 09
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Swiss Short Film Agency,
Lausanne and EGAL Maupas 2 CH-1004 Lausanne
Tel+ 41 21 311 09 06 • Fax+ 41 21 311 03 25 • e-mail agency@filmnet.ch

Bir toplumsal sorun: bireyselleşme. Ve hızla bireyselleşen toplum bireylerinin büyük ölçüde yalnızlıklarını paylaştıkları medya araçlarından da etkilenecek yabancılaşmaları, bir anlamda vahşileşmeleri üzerine düşündürücü bir kısa film. Bir psikoterapik muayene etrafında gelişen film boyunca, medya araçları tarafından bize verilen görüntülerin ve bu görüntülerdeki insanların zamanla nasıl "meta"laştırıldıklarına ya da "şey"leştirildiklerine tanık oluyoruz. Ve bu anlamda medyada daha fazla izleyici çekmek amacı ile kadın figürünün yoğun olarak kullanılması ve kadına yönelik şiddetin giderek artması...

Individualization is one of the social problems causing a person to be wild as well as brutal with the support of the media. In other words, how does the media create monsters? This film rounds around a psychiatric examination that reveals how would the human beings shown in the media turns out to be "a thing". More important of all, how the media spurs brutal violence against women in the pursuit of higher ratings.

Isabelle VOSSART

Isabelle Vossart 1976'da Annecy, Fransa'da doğdu. Edebiyat ve sanat üzerine lisans eğitimini tamamladıktan sonra, 1994-99 yıllarında Lozan Bölgesel Sanat Okulu, Sinema Bölümü'nde okudu ve derece ile mezun oldu.

Isabelle Vossart was born in 1976 in Annecy, France. After receiving BA from the literature and arts, from 1994 to 99, she studied Cinema in the Art School of Lausanne, where she graduated with honored degree.

1996 Vertigo (video), 1996 Envers, le temps de vivre, portrait (kısa/short), 1997 L'ouvre-boite (kısa/short), 1997 Pour dix balles (kısa/short), 1998 Mon petit rayon de lumiere / co-director (belgesel/documentary), 1999 Trivial Killer (kısa/short)

İLK BAKIŞTA BLUSH

İSVİÇRE / SWITZERLAND, 1999, 35mm, 10', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Barbara Kulcsar
SENARYO / SCRIPT: Nestor Falls, Barbara Kulcsar
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Pascal Walder
MÜZİK / MUSIC: Balz Bachmann
KURGU / EDITING: Christoph Menzi
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Jude N. Gartzke, Matt Skollar, Tatja Seibt
YAPIM / PRODUCTION: Hochschule für Gestaltung und Kunst Zürich (HGKZ)
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Swiss Short Film Agency, Maupas 2 CH-1004 Lausanne
Tel+ 41 21 311 09 06 • Fax+ 41 21 311 03 25 • e-mail agency@filmnet.ch
ÖDÜLLER / AWARDS: 1999 İsviçre Ulusal Film Günleri / IFT Sweden National Film Festival, - Birincilik Ödülü / First Pries, - En İyi Kadın Oyuncu Ödülü / Best Actresses Award

İlk bakışta aşka inanır mısınız? Peki böyle bir aşk yüzünden belki de tüm yaşamınızın akışını değiştirecek ani bir karar verebilir misiniz? Yer Zürih Merkez Garı'nda, yüzlerce yolcu ile dolu bir bekleme salonu. Berlin'den gelen genç bir kadın yolcu ile New York'dan gelen genç bir erkek yolcu, bir çarpışma, bir bakışma ve ilk bakışta aşk! Ama trenleri farklı yönlere gidiyor ve kalkış saatlerine sadece dakikalar var.

Do you believe in love at first sight? If so, do you make an immediate decision for it, even though this decision would affect your whole life? Two strangers, a woman traveling from Berlin and a man from New York intersect at the Zurich Central Train Station and fall in love at first sight. However, they have only a matter of minutes to decide the course of the rest of their lives before trains depart in different directions.

Barbara KULCSAR

Barbara Kulcsar 1971'de İsviçre-Macaristan vatandaşı olarak Zürih'de doğdu. 1992-93'de İspanya Barcelona Üniversitesi'nde filoloji; 1993-94'de Zürih Üniversitesi'nde sosyoloji ve film bilimleri eğitimi aldı. 1994-99 yılların arasında Zürih Grafik Sanatlar Yüksekokulu, Film/Video Bölümü'nde eğitimlik yaptı.

Barbara Kulcsar, a Swede-Hungarian, was born in 1971 in Zurich. She studied philology in Barcelona University in Spain in 1992-93; and sociology-film in Zurich University in 1993-94. During 1994-99, she worked as a film-video instructor in Academy of Art & Design in Zurich.

1994 Kameraübung-1 (kısa/short), 1995 Let's go Bolex (animasyon/animation), 1995 Jahre Kino (kısa/short), 1996 Ware Lesen zu Zweit Nicht Viel Schöner (belgesel/documentary), 1996 Luigisnozi (belgesel/documentary), 1997 Hawaii-8 (kısa/short), 1997 Parking (kısa/short), 1998 Fatima Junior Beat Roma Rap (belgesel/documentary), 1999 Blush (kısa/short)

İSTEMEDİĞİN OT MİSALİ PASTRY, PAIN AND POLITICS

İSVİÇRE / SWITZERLAND, 1998, 16mm, 30', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Stina Werentfels
SENARYO / SCRIPT: Stina Werentfels
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Patrick Cady
MÜZİK / MUSIC: Peter Braker
KURGU / EDITING: Sabine Krayenbühl
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Viola Harris, Neza Selbuz, Jack Carter
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Dschoint Ventschr AG
Zentralstrasse 156, CH-8003 Zürich
Tel+ 41 456 3020 • Fax+ 41 456 3025 • e-mail dv@mediacube.de
ÖDÜLLER / AWARD: 1999 34. Solothurner Film Festivali, En İyi Kısa Film İsviçre
Film Ödülü / 34th Solothurner Film Festival, Swiss Film Award for Best Short Film

İrçkılık üzerine, tarih boyunca belgelenmiş en çarpıcı ırçkılık tecrübesine tanık olmuş bir ırkın, belki de aynı ırçıklığı bir başka ırk üzerine uygulaması üzerine etkili bir kara mizah. Ülkeniz dışında bir tatildesiniz, sağlığınız tehlikede ve sizin hayatınız bir hemşirenin ellerinde, hem de bu hemşire sizin can düşmanınız! Yahudi asıllı A. B.D'li bir yaşlı çift ile Filistinli genç bir hemşirenin kesişen yolları, yaşanan heyecanlı bir turistik gezi ve bu gezinin ardından filmin üç kahramanına gökten düşen üç elma...

A creative black humor on racism, which reveals how a racial group who suffer from the biggest racial discrimination would sometimes practice it on another racial group. Away from your hometown, you are in a holiday as well as your health is at stake, and your life is dependent on such a nurse that she is your enemy! An old Jewish originated American couple and a young Palestinian nurse, a daily excursion, and the three apples falling from the sky to these three people after this.

Stina WERENFELS

Stina Werentfels 1964'de doğdu. Eczacılık eğitimi almasına rağmen önceleri serbest gazeteci ve senaryo yazarı olarak çalıştı. 1991 yılında New York Üniversitesi Film ve Televizyon Bölümü'ne girdi.

Stina Werentfels was born in 1964. Earned a degree in Pharmacology and later started working as a freelance journalist and screenwriter. In 1991 she entered the Graduate Program of Film & Television at New York University.

1989-91 (pek çok kısa film/several short films), 1991 Piekser-Letzter Badetag am Wannsee / co-director (kısa/short), 1994 Fragments From the Lower East Side (belgesel/documentary), 1998 Pastry, Pain and Politics (kısa/short), 1999 ID Swiss

SÖZ THE PROMISE LA PROMESSE

KANADA / CANADA, 2000, 35mm, 26', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Patricia Chica
SENARYO / SCRIPT: Patricia Chica, Annie Poitras
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Daniel Röby
MÜZİK / MUSIC: Martin Lord, Ten Zen, Christian Paul, San Dajani
KURGU / EDITING: Marc-André Ferguson, Rachel Boutin
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Victoria Sanchez, Stéphane Gagnon, Manuel Tadros, Christian Paul, Francine Grimaldi, Serges Turbide
YAPIM / PRODUCTION: Flirt Films, 3829, Botrel, Montreal, Quebec Canada H4A 3G8
Tel+ 1 514 489 5671 • Fax+ 1 514 484 0706
e-mail chicart@generation.net • http://sites.netscape/patriciachica
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Cinéma Libre
460, Ste-Catherine West, Office 500, Montreal, Quebec, Canada H4A 3G8
Tel+ 1 514 861 9030 • Fax+ 1 514 861 3634
e-mail clibre@cam.org • http://www.cinemalibre.com
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Fransa Saint-Affrique Kısa Film Festivali, En İyi Kısa Film Ödülü / Best Short Film in Saint-Affrique Short Film Festival, France 2000 A. B.D Rhode Island Uluslararası Film Festivali, Yabancı Dilde En İyi Film Ödülü / Best Film in a Foreign Language in Rhode Island International Film Festival, USA 2000 Fransız-Québec, En İyi Temsil Ödülü / The France-Québec Awards for Best Representation in an Event

Aşk için verilen sözleri bize hatırlatan, gençlere ve daima genç kalan kalplere yönelik duygusal bir film. Filmimizin baş kahramanları Victoria ve Jimmy, onüç yıl önce kararlaştırdıkları gibi, bir pop yıldızı olma hayalleri kuran Victoria'nın yirmibeşinci yaş gününde, yani 31 Aralık 1999'da tekrar bir araya gelirler. Bu buluşma sadece doğum günü ya da yeni binyılın kutlaması olarak mı kalacaktır, yoksa her ikisi için de birbirlerine verdikleri sözleri sorguladıkları bir buluşma mı olacaktır?

It is musical romantic drama aimed at a young audience and young at heart, which reminds me of our promise for the sake of love. The two main characters of the film are an-aspiring-young-singer Victoria and Jimmy. After the promise, which made them thirteen years ago, they pledge to meet on December 31st, 1999 on Mount Royal to celebrate her 25th birthday and the beginning of the new millennium. What would this meeting mean for two youngsters, only a celebration or interrogation?

Patricia CHICA

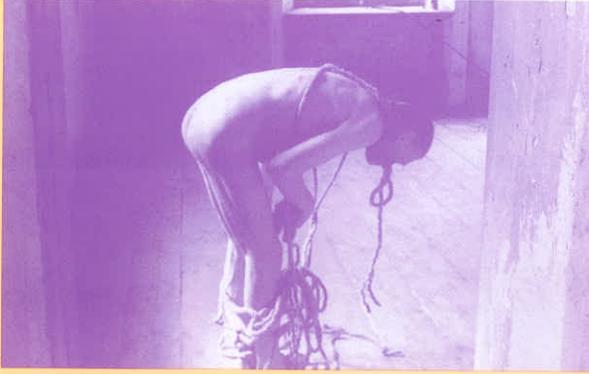
Patricia Chica onyediy yaşından beri film yönetmeni ve senaryo yazarı olarak çalışmaktadır. Kısa filmler yanısıra birçok klip, reklam filmi ve müzikal belgeseller yönetmiştir. Son dönemlerde konusu insan ilişkileri olan ilk uzun filminin hazırlıklarını yapmaktadır.

Patricia Chica has been working as a film director and screenwriter since she was seventeen. Along with several short films, she also directed many music videos, commercials and musical documentaries. Now, she is preparing her first feature film, a drama on human relationships.

Renaissance d'Aphrodite (kısa/short), Jazz: Music of the Century (belgesel/documentary), 2000 The Promise (kısa/short)

PERFORMANS AN ACT AKTAS

LİTVANYA / LITHUANIA, 2000, 35mm, 24', siyah-beyaz / black-white

YÖNETMEN / DIRECTOR: Janina Lapinskaite
SENARYO / SCRIPT: Janina Lapinskaite
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Algimantas Mikutėnas
MÜZİK / MUSIC: Kipras Masanauskas
KURGU / EDITING: Ona Dirzytė
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Studija 2000, Nemencines PL.4
Vilnius, Lithuania, Tel+ 370 2768 909 • Fax+ 370 2345 691

Bir fotoğraf sanatçısı, yönetmenin sözleri ile güçlü, kararlı ve yaratıcı bir kadın sanatçı, Sniėguolė Michelkeviciūtė ve onun bir performansı üzerine düşündürücü bir belgesel film. Film, görüntüleme sanatları alanında süregelen bir tartışmayı gündeme getiriyor: görselleştirilen objenin bir insan bile olsa sanatçının gözünde zamanla bir "şey"e dönüşmesi ya da "meta"laşması. Kısaca işini yapan bir sanatçı hangi noktada gerçeği gözler önüne sermeyi bırakıp, değiştirebileceği gerçeğe müdahale etmelidir ya da etmeli midir?

A thought-provoking documentary on a performance of the photographer, Sniėguolė Michelkeviciūtė who, through the words of director, is a strong, determined and very creative woman. The film reveals an old discussion within the visual arts, which is the transformation of the any objects, even human beings, into a "thing". To sum up, whether there is or would be a point for artist to stop displaying the fact to interfere the act that she would change.

Janina LAPINSKAITE

Janina Lapinskaite 1953 yılında Siauliai, Litvanya'da doğdu. 1975 yılında Litvanya Müzik Akademisi, Film Yönetmenliği'nden mezun oldu. Bu tarihten itibaren Litvanya Televizyonu'nda çalışmakta; ve aynı zamanda senaryo yazarı ve yönetmen olarak belgesel ve uzun film çalışmaları yapmaktadır.

Janina Lapinskaite was born in 1953 in Siauliai, Lithuania. She graduated from film directing in the Music Academy of Lithuania in 1975. Since then she has been working for Lithuania Television. Meantime, she is working on documentaries and feature films as scriptwriter or director.

1994 This is My Destiny (belgesel/documentary), 1995 From the Life of the Ants (belgesel/documentary), 1996 From the Life of Elvis (belgesel/documentary), 1997 Venus with a Cat (belgesel/documentary), 1998 From the Life of Lambs (belgesel/documentary), 1999 An Act (belgesel/documentary)

GECE THE NIGHT A NOITE

PORTEKİZ / PORTUGAL, 1999, 35mm, 6'35", renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Regina Pessoa
SENARYO / SCRIPT: Regina Pessoa, Yann Thual
ANIMASYON / ANIMATION: Regina Pessoa
MÜZİK / MUSIC: Tentugal
KURGU / EDITING: Abi Feijo, Regina Pessoa
YAPIM / PRODUCTION: Filmografo
Rua duque de Loule, 141 R/C, 4000-35 Portugal
Tel+ 351 222 08 67 80 • Fax+ 351 222 08 68 61
DAĞITIM / DISTRIBUTION: Portuguese Short Film Agency
Apart.214 / 4481-911 Vila do Conde Portugal
Tel+ 351 252 646 683 • Fax+ 351 252 638 027
e-mail agencia@curtasmetragens.pt •
<http://www.curtasmetragens.pt/agencia>

ÖDÜLLER / AWARDS: 1999 Espinho-Portekiz
Cinima Animasyon Film Festivali / Cinanima
Festival / Espinho-Portugal, - Portekizli Genç Yönetmen Ödülü / Prize Young Portuguese
Filmmaker, - Uluslararası Yarışma Mansiyon Ödülü / Mention of Honour (International
Competition), - Portekiz Çizgi Film Mansiyon Ödülü / Mention of Honour (Prize Cartoon
Portugal)

Yalnızlık duygusunun kol gezdiği bir ev, gece ve karanlık... Küçük bir çocuğun gözüyle iletişimsizlik sorunu üzerine bir örnek. Kahramanımız küçük çocuk, annesi ile birlikte yaşamaktadır; peki bu onun ya da pek çok çocuğun mutluluğu için yeterli midir? İletişimsizlik; duyguları paylaşmak, merakları gidermek, doğruları ya da yanlışları öğrenmek gereksiniminde olan küçük bir çocuğun gözünde nasıl şekillenebilir? İletişimsizlik, anne sıcaklığına ve ilgisine en fazla ihtiyaç duyduğu bir anda küçük bir çocuğun duygularında bir anneyi nasıl ve neye dönüştürebilir?

It is an example on lack of communication between children and their parents. A little girl lives with her mother in a house enveloped in loneliness. Nonetheless, it seems living with her mother is not enough for little girl. Because, she is unable to communicate with her mother, as well as, capable of expressing her thoughts and feelings. This film explores how a mother would turn out to be something unknown for her child.

Regina PESSOA

Regina Pessoa 1969'da Coimbra, Portekiz'de doğdu. 1992 yılında Filmografo'da animasyon atölye çalışmalarına başladı. 1998 yılında Oporto Fine Art Okulu'ndan mezun oldu.

Regina Pessoa was born in 1969 in Coimbra, Portugal. In 1992, she started to attend animation workshops in Filmografo. In 1998, she graduated from Oporto's Fine Art School.

1996 Ciclo Vicioso (kısas/short) / co-direction, 1998 Estrelas de Natal (orta/medium) / co-direction, 1999 A Noite (animasyon / animation)

KISA, OLMAZSA OLMAZI!
SHORT IS THE MUST!

BENİ ALMAYA GELDİLER SHE CAME TO PICK ME UP ON EST VENU ME CHERCER

TÜRKİYE / TURKEY, 2000, 35mm, 23', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: İlana Navaro
SENARYO / SCRIPT: İlana Navaro
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Mario Amura
KURGU / EDITING: Catherine Zins
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS:
Beki Kandiyoti, Selen Daver, Nenette F. Asseo, Muttahar Kubaşık
YAPIM - DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Les Films du Poisson
54 Rue René Boulanger, 75010 Paris / France
Tel+ 33 1 42 02 54 80 • Fax+ 33 1 42 02 54 72

Yeni başlangıçlar yapmak her zaman zordur. Hayatımızın büyük bir kısmını, hele bir de isteksizce arkamızda bırakacaksak, daha da zor olabilir. Yaz ayları, İstanbul Büyükkada. Sekiz yaşındaki Aviva yaz tatilini geçirmek üzere burada yaşayan anneanesi Julia'nın ziyaretine gelmiştir. Küçük kız için sadece bir tatili ifade eden bu dönem Julia için çok farklı bir önem taşımaktadır, çünkü bu adadaki son yazdır, anavatanı İsrail'e yerleşme kararı almıştır. Bu karar Julia ve Aviva'yı nasıl etkileyecektir, onları neler beklemektedir?

It would be quite difficult to make new onsets, especially if you do this reluctantly. Summertime at Büyükkada in İstanbul, eight-year-old Aviva has come to there to spend her summer holiday with her grandmother, Julia. However this summer means much more for Julia, since this is her last summer on the island as she prepares to abound her country to move to her motherland, Israel. What does this decision bode for both Julia and Aviva?

İlana NAVARO

İlana Navaro İstanbul'da doğdu. 1992 yılında Bard Koleji, Sosyoloji Bölümü'nden mezun olduktan sonra 1995 yılına kadar New York'da pek çok medya kuruluşu için çalıştı. Daha sonra bir süre televizyon gazeteciliği yaptı. Halen serbest gazeteci olarak çalışmaktadır.

İlana Navaro was born in İstanbul. After graduating from Bard College, Sociology Department in 1992, she worked for different media companies in New York until 1995. After that she worked as TV journalist for a while. At present, she is working as freelance journalist.

1996 Uyku (kısa/short), 2000 Beni Almaya Geldiler (kısa/short)

BOYALI KADIN THE PAINTED LADY

YENİ ZELANDA / NEW ZEALAND, 2000, 35mm, 15', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Belinda Schmid
SENARYO / SCRIPT: Belinda Schmid
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Aaron Morton
MÜZİK / MUSIC: Don McGlashan
KURGU / EDITING: Brian Shaw
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Elizabeth Morris, Jennifer Ward-Lealand, Donogh Rees, John Stubbs, Micheal Lawrence, Mike Dwyer, Katie Fisher and Stumpy, the cat
YAPIM / PRODUCTION: Screen innovation production fund
DAĞITIM / DISTRIBUTION: New Zealand Film Commission
P.O.Box 11 546, 119 jervois guay, Wellington, New Zealand
Tel+ 64 4 382 7680 • Fax+ 64 4 384 9719
e-mail kathleen@nzfilm.co.nz • http://www.nzfilm.co.nz

Annesinin hastalığı ile yüzyüze kalan beş yaşında küçük bir çocuk, Charlie. Ve onun ayrılık, korku ve delilik duygularını kendi sevecen ve şefkatli bakış açısıyla anlamaya çalışmasının öyküsü. Küçük çocuk günler geçtikçe annesinin ruhsal çöküşüne tanık olmaktadır; çünkü ressam anne artık sadece tabloları ile ilgilenmekte, kızından ve hayattan hızla uzaklaşmaktadır. Annesinin hastaneye yatırılması ile evinden ayrı yaşamak zorunda kalan Charlie artık tamamen yalnızdır ve bu gerçek ile yaşamak zorundadır.

A story of a little child who confronts the nature of isolation, fear and madness as she tries to understand her mother's mental illness. Five-year-old Charlie arrives home from school one afternoon to find her mother, Fay, in the throes of a psychotic episode. When time passes, Charlie observes her mother's gradual decline into psychosis; and understands that she is alone and must learn to fend for herself.

Belinda SCHMID

Belinda Schmid bir Yeni Zelanda yerlisidir. New York Üniversitesi Film Okulu'ndan birincilikle mezun oldu. A.B.D Film Enstitüsü'nde yönetmenlik okudu ve daha sonra çalışmak üzere ülkesine geri döndü. "Boyalı Kadın" yönetmenin okul projeleri dışındaki ilk filmidir.

Belinda Schmid is a Kiwi who graduated from New York University Film School as the top graduates; and later she studied in MFA Directing Program at the American Film Institute. Then she turned to her country to work. "The Painted Lady" is her first post-student project.

KAHVALTI İÇİN ÇÖREKLER DONUTS FOR BREAKFAST

YENİ ZELANDA / NEW ZEALAND, 2000, 35mm, 15', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Felicity Morgan-Rhind
SENARYO / SCRIPT: Felicity Morgan-Rhind
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Maïri Gurr
KURGU / EDITING: David Coulson
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Lily Nunweek, Michael K. Morrissey,
Adrienne Scoot-Kemp, Darien Takle, Nicole Kawana,
Casey Van Liefde, Casey Ross, Michelle Donaldson, Holly Shaw,
Rob Callaghan, Roison-Rian Southwell,
YAPIM / PRODUCTION: Oh My Gawd! Pictures
DAĞITIM / DISTRIBUTION: New Zealand Film Commission P.O. Box 11 546,
119 Jervois Quay, Wellington / New Zealand
Tel+ 64 4 382 7680 • Fax+ 64 4 384 9719
e-mail kathleen@nzfilm.co.nz • http://www.nzfilm.co.nz

1977 yılının yaz aylarında Yeni Zelanda'da bir sahil kasabası. Josie, üç kardeşi, ailesi, market sahibi bir adam ve kahvaltı için çörekler... Yüzücü olma hayalleri ile markette yaşadıkları arasında sıkışıp kalmış olan onbir yaşındaki Josie, hem ailesi hem de arkadaşları ile iletişim problemi yaşamaktadır. İletişimsizliğin; yaşadıklarını, duygularını ve sıkıntılarını en yakınları ile bile paylaşamamanın; küçük bir çocuğu nasıl doğru-yanlış kavramları arasında bırakabileceği ve duygusal hayatında ise nasıl derin izler açabileceği üzerine etkili, ama bir o kadar da üzücü ve düşündürücü bir film.

Josie, her family, a man who owns a market and donuts for breakfast... These are main characters of this influencing, saddening as well as thought-provoking film. It shows how the lack of communication or the inability to share experiences, feelings and the problems can harm a little child's life. Eleven-year-old Josie is torn between her dream of being a champion swimmer and her experiences in a family market a New Zealand summer village in 1977.

Felicity MORGAN-RHIND

Felicity Morgan-Rhind Yeni Zelanda'lı bir sosyal antropolog, müzisyen, şef ve film yapımcısıdır. Melbourne, Avustralya'daki VCA Film Okulu'na başlamadan önceki yirmili yıllarını dünyanın her yerinden hikayeler toplayarak geçirmiştir. "Kahvaltı için Çörekler" yönetmenin ilk filmidir.

Felicity Morgan-Rhind, a New Zealander, is social anthropologist, musician, chef and filmmaker. She spent her formative twenties collecting stories from around the world before attending the VCA Film School in Melbourne, Australia. "Donuts for Breakfast" is her first short film.

DİNLE!
LISTEN!

Ελα να σου πω...

YUNANİSTAN / GREECE, 2000, 16mm, 26', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Katerina Filiotou
SENARYO / SCRIPT: Katerina Filiotou
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Yiannis Daskalothanassis
KURGU / EDITING: Elissavet Chronopoulou
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Dina Michailidi,
Yiannis Kokiasmenos, Viva Kokka, Stavros Panoussis, Daphne Kyriakidou
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION- DISTRIBUTION: ERT S.A.-ET
402 Messoghion Avenue, 153 42 Aghia Paraskevi, Athens / Greece
Tel+ 301 6080 390 • Fax+ 301 6390 652 • e-mail nikikarra@ert.gr

"Evlilik" ve dolayısı ile "Aile", üzerinde çok tartışılan eski ve köklü bir toplumsal kurumdur. Evlilikler bazen, çoğu zaman erkeğin kadını aldatması ve bunun bir şekilde açığa çıkması sonucu, darbeler atlattırılır. Ve bu darbe üzerine pek de konuşmadan birlikte yaşamaya devam ederler! Peki bir kadın, hem de sadece öylesine, nedenini kendisinin bile bilmediği bir şekilde kocasını aldatır ve bunu aile bireyleri ile paylaşırsa ne olur? Gelin, yirmi yıllık huzurlu evlilikleri olan Sofia ve Yiannis çiftinin bu tecrübesine tanık olalım.

"Marriage", and hence, "Family" is an old-age social institution, which, sometimes, faces crucial problems often by men's infidelity to his wife. Nonetheless, they overcome this problem even without talking on this matter, and continue to their routine lives. Anyway, what about when the woman cheats without any plausible reason and confess this in front of her family? Lets witness such an experience of twenty-year-married Yiannis and Sofia, after her confession to her family.

Katerina FILIOTOU

Katerina Filiotou 1965'de doğdu. Atina'da hukuk ve film yönetmenliği eğitimi aldı. Son on yıldır yönetmen asistanı olarak çalışmaktadır.

Katerina Filiotou was born in 1965. She studied law and film direction in Athens. For past ten years she worked as an assistant director.

1995 Electrifying Nights (uzun/fiction), 2000 Listen (kısa/short)

HEP DÜN GECE ALWAYS LAST NIGHT ηαντα χθεξ βραδυ

YUNANİSTAN / GREECE, 2000, 35mm, 16', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Nancy Biniadaki
SENARYO / SCRIPT: Nancy Biniadaki
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Costas Sidiropoulos
MÜZİK / MUSIC: Phil Tomsett
KURGU / EDITING: Ioanna Spiliopoulou
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Angelika Papoulia, Nikos Kamondos
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION:
ERT S.A.-ET1, X-Rated 402 Messoghion Ave,
153 42 Aghia Paraskevi, Athens / Greece
Tel+ 301 6080 390 • Fax+ 301 6390 652 • e-mail nikikarra@ert.gr

Bazen üzerinde çok düşünmeden, çok hızlı, anlık kararlar veririz; "o an" yapmak istediğimizi yapar, "o an" yaşamak istediğimizi yaşarız. Ve bunları yaparken özgür ve mutlu hissederiz. Peki "o an"dan sonrası? Yaşadıklarımızın bizdeki izleri: beklentiler, pişmanlıklar, sorgulamalar, yüzümüzdeki tebessüm ya da hüznün; ben bunu gerçekten yaşadım mı duygusu. İşte eğlenceli bir akşam, birden öylesine karşılaşılan bir genç kadın ve bir genç erkek; hızlı bir karar, yaşanan heyecan verici böyle bir "an" ve sonrası.

Sometimes we make a so quick decision without any hesitation, and we just discover the pleasure of this time. By doing so, besides, we fell ourselves so independent or happy. Nevertheless, how about the its afterwards? How about the feelings of expectations, regret, happiness or disappointment: and the feeling that "did me, myself and I live this?" Here in an entertaining night, a young woman and a young man, and such an experience and its afterwards.

Nancy BINIADAKI

Nancy Biniadaki 1971'de doğdu. Stavrakos Film Okulu'nda edebiyat ve film eğitimi aldıktan sonra İngiltere'ye gitti. Asistan olarak film-sahne yönetmenliği ve film editörlüğü yaptı. Belgesel filmler çekti ve bir de sahne arkası performansı oldu.

Nancy Biniadaki was born 1971. She studied literature and then film at the Stavrakos Film School and in England. She has worked as an assistant film and stage director as an assistant film editor. She has directed documentary films and a one off-stage performance.

1995 *Between Cities* (uzun/fiction), 1998 *Still Counting* (uzun/fiction), 2000 *Always Last Night* (uzun/fiction)

KÖPEKLERİN HANİMEFENDİSİ THE LADY OF THE DOGS NUESTRA SENORA DE LOS PERROS

YUNANİSTAN / GREECE, 2000, 35mm, 23', renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Evi Karampatsou
SENARYO / SCRIPT: Evi Karampatsou
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Antoine Vivas Denisov
MÜZİK / MUSIC: Nikos Kypourgos
KURGU / EDITING: Giorgos Triantafyllou, Vassilis Glynos
OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Herminia Sanchez,
Mario Guerra, Manuel Ona, Saskia Guanche
YAPIM-DAĞITIM / PRODUCTION-DISTRIBUTION: Greek Film Center
Panepistimiou 10 Ave., 10671 Athens / Greece
Tel+ 301 3617 653 Fax+ 301 3614 336 e-mail info@gfc.gr
ÖDÜLLER / AWARDS: 2000 Drama Kısa Film Festivali / Short Film Festival of Drama, - "Tonia Marketaki" Ödülü / "Tonia Marketaki" Award, - Balkan Kısa Film Buluşması, En İyi Yönetmen / Best Direction for Balkan Short Film Distinction, - Panhellenic Basın Ödülü / Panhellenic Union of Critics Distinction, - Greek Film Merkezi Ödülü / Greek Film Center Distinction, 2000 Kültür Bakanlığı Kalite Ödülü / Quality Award from the Ministry of Culture

Küba, Havana'da bir grup insanın; yoksulluğun, çaresizliğin ve umudun belirlediği hayatları üzerine bir film. "İyi ve kötü" ya da "doğru ve yanlış" kavramları yoksulluk içinde nasıl sadece "açlık ya da tokluk" ifade edebilir ve insanların kararlarını etkileyebilir? Peki "merhamet ya da vicdan" hangi noktada tüm bu duyguların önüne geçebilir? İşte böyle bir ortamda yolları kesişen iki insan: sokaktaki sahipsiz köpekler dışında kimsesi olmayan yaşlı bir kadın ve genç bir taksi şoförü. Ve sürpriz gelişmeler!

It is about the lives of a group of people living in Havana, Cuba, who are wracked with poverty and desperation; and have nothing except for hopes. They must redefine the meanings of "good and bad" and "right and wrong" in relation to "starvation and fullness". They also weigh how "compassion and conscience" fit into their life. Two unlikely lives cross paths: an elderly woman with no one but her dogs and a young taxi-driver man.

Evi KARAMPATSOU

Evi Karampatsou 1969'da Yunanistan'da doğdu. Stavrakos Film Okulu'nda film ve Atina Teknik Okulu'nda grafik sanatlar okudu. Pek çok kısa filmde asistan yönetmeni, set ve kostüm dizaynırı; ve ayrıca Birleşmiş Milletler için video yapım danışmanı olarak çalıştı.

Evi Karampatsou was born in 1969 in Greece. She studied film at the Stavrakos Film School and Graphic Arts at Athens Technical School. She has worked as assistant director on many short films and as a set and costume designer, as well as worked for UN as video producer consultant.

1994 *Not Yet* (kısa/short), 1996-98 (Rwanda'da beş belgesel/five documentaries in Rwanda), 2000 *The Lady of the Dogs* (kısa/short)

FİLM ÇÖZÜMLEMESİ

FILM ANALYSIS

"Toplumsal Cinsiyet" kavramının geniş kitlelerce anlaşılması ve hayata geçirilerek kadın-erkek eşitliğine ulaşılması amacı ile çeşitli projeler üreten ve çalışmalar yapan Uçan Süpürge, 4.Uluslararası Kadın Filmleri Festivali kapsamında düzenlediği "Film Çözümü" başlıklı bölüm ile bu konuda bir ilke daha imza atıyor.

Bilindiği gibi "toplumsal cinsiyet" kavramı toplumsal öğretiler veya yönlendirmeler sonucu kadın ve erkeğe yüklenen rol ve beklentiler anlamına gelmektedir ki bu anlayış cinsiyetlerarası eşitsizliğin ve ayrımcılığın temelini oluşturmaktadır. Toplumun kadın ve erkeğe yüklediği cinsiyet rollerini ilk olarak içinde doğup büyüdüğümüz çevrede, bireylerarası ilişkilerle öğreniriz; ancak, bu rollerin kalıcı olarak yerleşmesinde ve devamlılığının sağlanmasında yazılı, sözlü ve görsel yayın organlarının da çok önemli bir payı vardır. İşte bu noktadan hareketle festivalimizin niteliğine de uygun olacak şekilde toplumsal cinsiyet rolleri açısından "sinemada kadına nasıl bakılıyor?" sorusunu gündeme getirmek istedik. Bu noktada içinden "peki ama toplumsal cinsiyet anlayışı hem kadına hem erkeğe roller yükliyorsan, neden sadece kadın?" diye soranlara küçük bir hatırlatma yapmak istiyoruz: uluslararası platformlarda da yıllardır yinelenen ve kabul edildiği gibi bu anlayıştan dolayı çoğunlukla ayrımcılığa maruz kalanlar kadınlardır. Ve bu nedenle biz, Uçan Süpürge olarak her zaman olduğu gibi yine önce kadın diyoruz.

Sinema varoluşundan bu yana çok etkili bir kitle iletişim aracı olmuştur. Kişisel reddediler dışında, dünyanın her yerinde herkes film izliyor, izleyebiliyor. Peki 'bir filmi nasıl izleriz ya da izlemeliyiz?' Çok bilinen bir sloganla 'bir film yönetmenindir'. Kısaca filmler yönetmenin bakış açısını yansıtır. Biz izleyicilerin filmi nasıl izlediği, ise yönetmenin bize sunduğunu doğrudan almak ya da sunulanları kendi bakış açımızla sorgulayarak çıkarımlar yapmak noktasında gündeme geliyor. "Film çözümü" işte bu önemli noktayı 'sinemada kadına nasıl bakılıyor?' sorusu ile birleştirerek tartışabileceğimiz bir etkinlik.

Festivalimizin bu bölümünü, bir film gösterimi ve bu filmi çözümleneceğimiz bir panel oluşturuyor. Film tercihimizi bir erkek yönetmenin kadınları anlattığı ve Ankara seyircisine tanıdık bir film seçerek yaptık. Ülkemizde uzun süre gösterimde kalmış olan, Peter Howitt'in yönetmenliğini yaptığı, "Rastlantının Böylesi"nin (Sliding Doors) amacımıza uygun bir film olduğunu düşünüyoruz. Film çözümü panelimiz gösterimin ardından Doç.Dr.Tül Akbal Sualp ve Ulus Baker işbirliği ile gerçekleştirilecektir.

Z.Tül Akbal Sualp (Doç.Dr) (1960, İstanbul, Türkiye)

Psikoloji lisansından sonra, City University of New York'da ve New York University'de Sinema ve Kültürel çalışmalar MA ve Ph.D programlarında okudu. İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi'nden sosyoloji doktorası, Marmara Üniversitesi'nden Sinemada Sanatta yeterlilik derecelerini aldı. İlgili alanı sinema, video-art, medya ve kültür çalışmaları olup; mekan ve temsil biçimleri üzerinde yoğunlaşmaktadır. Çeşitli kültür, teori ve sinema dergilerinde makaleleri ve editörlüğünü yaptığı bir seçkisi vardır (Hil, 1995). Halen İstanbul'da yaşamakta ve Yeditepe Üniversitesi'nde sinema, medya ve kültür çalışmaları dersleri vermektedir.

Ulus Baker (1960, Türkiye)

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu. Aynı bölümde araştırma görevlisi olarak çalıştı. Halen O.D.T.Ü-GİSAM'da (Görsel İşitsel Sistemler Araştırma ve Uygulama Merkezi) seminerler vermektedir. Ayrıca Toplum ve Bilim Dergisi Yazı Kurulu'nda görev yapmakta ve Birikim Dergisi'nde yazılar yazmaktadır. Çeşitli kitap ve makale çalışmaları vardır.

Flying Broom, which produces various projects and carries out activities with the aim of ensuring that the concept of "Gender" is understood by broad masses and that equality between women and men is achieved by putting that concept into practice, is now taking another initiative which is the first of its kind with the section "Film Analysis" which it organises in the framework of the Fourth International Women's Film Festival.

As is known, the concept of "gender" refers to roles and expectations imposed on women and men as a result of social teachings or orientations. This forms the basis of inequality and discrimination between genders. We learn the gender roles imposed by society on women and men first in the environment in which we are born and raised, in interpersonal relations; however, the printed and audio-visual media play a very important part in the establishment of these roles in a permanent way and in their continuation. Starting from this point, we wanted to raise the question "How are women viewed in cinema?" in terms of gender roles, in a way that would also conform to the nature of our festival. Here, we would like to make a small reminder to those who might ask: "Well, but if the idea of gender imposes roles on both women and men, why do you single out women alone?" As has been repeatedly stated, and accepted, on international platforms for many years, it is women who mostly suffer discrimination as a result of that mentality. And therefore we, Flying Broom, say "women first" again as we always have.

Ever since it came into being, cinema has been a very effective medium of mass communication. Except for personal rejections, everyone watches films everywhere in the world. Then, 'how do we or must we watch a film?' In a well-known slogan, 'a film belongs to its director'. In brief, a film reflects the viewpoint of its director. The way in which we, the viewers, watch a film becomes relevant at the point of making inferences by questioning what the director offers to us directly or through our own point of view. "Film analysis" is an activity where we can discuss this important aspect by combining it with the question 'how are women viewed in cinema?'

This part of our festival consists in the showing of a film and in a panel where we will analyse that film. We have chosen for this purpose a film in which a male director describes women and which is familiar to the film-going public in Ankara. We think that Sliding Doors, directed by Peter Howitt, which has been on show in our country for a long time, is a film suitable for our objective. The film analysis panel will be held with the participation of Doç. Dr. Z. Tül Akbal Sualp and Ulus Baker, after the showing of the film.

Z.Tül Akbal Sualp (Doç.Dr) (1960, İstanbul, Turkey)

Teaches media, culture and cinema studies at Yeditepe University, İstanbul. She has her BA degree in Psychology and studied Political Science, Cinema Studies and Sociology (Cultural Studies) in New York and İstanbul in MA and Ph.D levels. She has been writing articles on cultural studies, cinema and critical theory in some journals and the editor of Kültür ve Toplum 1 / Culture and the Society 1 (Hil, 1995).

Ulus Baker (1960, Turkey)

Graduated from the Sociological Department of Middle East Technical University, he worked as research assistant in the same department for a while. Nowadays, he is giving seminars at M.E.T.U- GİSAM (Audiovisual Research and Production Center of M.E.T.U). Meantime, he writes for the well-known Turkish periodical, Birikim Dergisi, as well as is in the writing committee of the other, Toplum ve Bilim Dergisi. He has several works on books and articles.

Teşekkür ederiz / Thanks to

• Umut Sanat Filmcilik Sinemacılık / Umut Art Films & Cinema

RASTLANTININ BÖYLESİ SLIDING DOORS

İNGİLTERE / ENGLAND, 1998, 35mm, 90' renkli / color

YÖNETMEN / DIRECTOR: Peter Howitt

SENARYO / SCRIPT: Peter Howitt

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ / CINEMATOGRAPHER: Remi Aderfarasin, BSC

MÜZİK / MUSIC: David Hirschfelder

KURGU / EDITING: John Smith

OYUNCULAR / LEADING PLAYERS: Gwyneth Paltrow, John Hannah,

John Lynch, Jeanné Tripplehorn, Zara Turner, Douglas McFerran

YAPIM / PRODUCTION: Warner Bros.

DAĞITIM / DISTRIBUTION: Umut Sanat, Warner Bros.

Topçu Cad. Uygun İş Merkezi No.2/6, 80090 Taksim/İstanbul

Tel+ 90 212 237 20 00 • Fax+ 90 212 237 26 00

ÖDÜLLER / AWARDS: 1998 Avrupa Filmleri,

En İyi Senaryo Ödülü / European Film, Best Screenwriter Award, 1998 Florida Film

Eleştirmenleri, En İyi Kadın Oyuncu Ödülü / Florida Film Critics Circle,

Best Actresses Award, 1998 San Diego Film Eleştirmenleri /

San Diego Film Critics Society - En İyi Senaryo Ödülü / Best Screenwriter Award

- Gwyneth Paltrow'a Mansiyon / Special Award for Gwyneth Paltrow

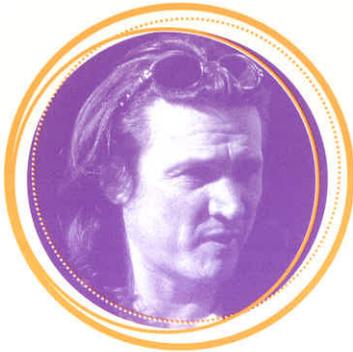

FİLM ÇÖZÜMLEMESİ
FILM ANALYSIS

RASTLANTININ BÖYLESİ SLIDING DOORS

Hepimizin hayatı rastlantılarla, birkaç saniyelik kazanılmış veya kaybedilmiş zamanlarla doludur. Çok merak etsek bile, bunların hayatımızda nasıl değişiklik yaptığını bilemeden, karşımıza çıkanla yetinerek yaşar gideriz. En iyi ihtimalle bazen böyle konularda tahmin yürütürüz, ancak birbirine kıyasla neleri kaybettiğimizi ya da neleri kazandığımızı hiçbir zaman bilemeyiz. Sadık film izleyicilerinin şüphesiz tanıdık olduğu "Rastlantının Böylesi", böyle bir zamanlama hatası ile başlayarak, zamanlama, kader ve aşk üçgeni etrafında gelişen ilişkiler üzerine bir film. Helen, erkek arkadaşı ile birlikte yaşayan, iyi bir işi ve görece iyi bir hayatı olan genç ve güzel bir kadındır. Bir gün beklenmedik bir anda işinden kovulması ve evine her zamankinden daha erken dönmesi Helen için sıradan hayat akışını değiştirecek bir zamanlama hatası olacaktır. Bu noktada, "Helen metroyu kaçırmıyaydı!" fikrinden hareketle filmde artık iki ayrı Helen vardır; tabii farklı şekillerde yaşayan, farklı kararlar veren ve farklı ilişkiler yaşayan iki Helen.

Peter HOWITT

Peter Howitt özellikle Terry George'un "Some Mother's Son" ve Jim Sheridan'in "In the name of the Father" adlı filmlerinden tanıdığımız ünlü bir İngiliz oyuncudur. "Rastlantının Böylesi" Howitt'in ilk senaryo ve yönetmenlik denemesidir.

Peter Howitt is a well-known English actor, who is, especially, famous for his role in "Some Mother's Son" by Terry George and "In the name of the Father" by Jim Sheridan. "Sliding Doors" is the debut for him as screenwriter and director.

SENARYO YARIŞMASI

SCRIPT COMPETITION

Uçan Süpürge
4. Kadın Filmleri Festivali

Kısa Film ve Belgesel
Senaryo Yarışması

Uçan Süpürge'nin 3-10 Mayıs 2001 tarihleri arasında Ankara'da gerçekleşecek 4. Kadın Filmleri Festivali çerçevesinde düzenlediği; katılımcıları yazmaya ve yazı aracılığı ile öykülerini hatırlamaya, sahiplenmeye, biriktirmeye, belgelemeye özendirmeyi amaçlayan kısa film ve belgesel senaryo yarışmasında bu yıl konu değil tür belirlendi: KOMEDİ

Yarışma türünü belirlerken, kadınların kadın olmaktan kaynaklanan trajik öyküleri içinde gülmeyi de başarabildiklerini vurgulamak için yola çıktık.

Bu yıl geçen yıllardan farklı olarak yarışmanın değerlendirme ve ödül sisteminde bir değişiklik yaptık. Artık yarışmaya katılanlar senaryoları okuma olanağı bulacaklar. Bu sistemle senaryo yazarlarının birbirlerini tanımalarını, kendilerini ve diğerlerini değerlendirme fırsatını yakalamalarını ve bu festivalin içinde daha aktif bir rol oynamalarını istedik.

Kısa film ve belgesel senaryo yarışması, geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da "kadın deneyimlerinin" biriktirilmesine ve kadınların tarihlerinin belgelenmesine katkıda bulunmayı amaçlıyor.

Değerlendirme sisteminde yapılan değişiklik festivalimizin ödül politikasını da etkiledi. Ön elemeyi geçen her eser sahibi festivalin konuğu olarak davet edilecek ve "senaryo yazarlığı" atölye çalışmasına katılmalarına olanak verilecek.

Uçan Süpürge, cinsiyetler arası fark gözetmeksizin, sahiplenilen bir hayatın yaşanmış sayılabileceğini düşünen ve gündelik hayatın başka türlü yaşanabileceğine inanan tüm insanları, ellerine kalemlerini almaya ve "biz nelere güleriz" üzerine düşünüp, tarihlerinin yanısıra düşlerini de yazmaya davet ediyor.

Flying Broom
4th Women's Film Festival

Short Film and Documentary
Script Competition

In the Fourth Women's Film Festival, which will be held by the Flying Broom between May, 3-10 2001, this year not a subject but a type is determined for the script competition of short film and documentary, which aims to encourage the participants to write and to remember, collect, adopt their own stories: COMEDY

During the determination of type, our concern is to focus on that women are also able to smile in their tragic stories, which was rooted by the definition of to be women.

We have made a change in the evaluation and awarding process of the competition this year. From now on each participant have opportunity to read the other scripts. Within this system we want writers to recognise each other and to evaluate themselves as well as the others, so have an active role in the festival.

Short film and documentary script competition this year, as well as the previous years, aims to contribute to accumulate "women's experiences" and to document the women's history.

This change in the evaluation system also affected the award system of the festival. Every participant passing the pre-elimination will be invited to the festival as a guest and they will have the opportunity to attend a workshop on script writing.

The Flying Broom invites all people who draw their own lines in their life, regardless of gender, and who believe that they can live their daily life in another way, to take their pen and write out their dreams as well as their own history, thinking on "what we smile?"

Senaryo Yarışması Sonuçlandı

Gülmesini de biliriz diye yola çıktık. Festivalimizin her ekinliğini planlarken bu cümleyi unutmamaya çalıştık. İnsanları bu cümle üzerine düşünüp tarihlerinin yanı sıra düşlerini de yazmaya davet ettik.

Katılma koşullarında belirtilen "toplumsal cinsiyet eşitliği rollerinin tartışıldığı, anlaşıldığı ve uygulandığı bakış açısını içeren bir yaklaşımla yazılmış" kırkbir eser elimize ulaştı.

Değerlendirme kurulunda görev yapan İnci Demirkol, Gülden Tereske ve Sevna Akpınar yukarıda sözü edilen koşula uygun olan eserler arasından 17 film öyküsü belirledi. Seçilen Film öykülerinde, belirlenen türün doğal özelliği olan komedi duygusu taşıyor. Durum komedisinden, kara komediye uzanan bir çizgide sıralanan eserlerin çeşitliliği iddiamızı doğruluyor. Herşeye rağmen gülmesini, üstelik güldürmesini de biliyoruz.

Bu eserlerin hepsinin yazarları festivalin konuğu olmak üzere davet edildiler. Eser sahipleri festival sırasında düzenlenen atölye çalışması ile senaryo yazarlığı konusunda eğitim alacaklar. Işıl Özgentürk'ün yönetiminde kendi oyları ile belirlenen film öyküsünü adım adım çevirim senaryosuna dönüştürmeyi öğrenecekler.

Bu yarışmanın maddi bir ödülü olmaması bunun yerini atölye çalışmasının alması yarışmaya ilgi duyan senaryo yazarları tarafından olumlu karşılandı. Bu bizim için bir başarı ölçüsü. Daha sonraki yıllarda yapacağımız bu tür çalışmalar, bu yıl edinilen deneyimlerimize göre biçimlendirilecek. Bu anlamda deneyimlerimizin sadece olumlu yanları değil, olumsuz, uygulamada bizi zorlayan boyutları da gelecek yıllarda yapacağımız çalışmalar için temel oluşturacaktır.

Script Competition Finalized

Claiming we have set off that we also know how to smile. We tried not to forget this sentence while planning every event of our festival. We have invited people to contemplate on this watchword and write their histories along with their dreams.

We have received forty-one synopses conforming to the regulations of the competition, which are written "with the point of view that contains the questioning, understanding and applying of gender roles".

The Evaluation Committee formed İnci Demirkol, Gülden Tereske ve Sevna Akpınar have determined seventeen synopses complying with the above-mentioned understanding among them. All of the selected synopses have contained the humour of sense that is the natural peculiarity of determined type. The very variety of them verifies our claim. This is, notwithstanding everything, we have known not only how to smile but make people laugh.

All the writers of these synopses are invited to festival as our guest. In a workshop during the festival, they are going to receive training on script writing. With the help of Işıl Özgentürk, via the film synopsis determined by their votes, they are going to learn step by step how to transform the film synopsis determined by them into film script.

Not offered any prize awards for this competition but a workshop has been regarded as positive for the writers interesting at it. This means a success barometer for us. This type of works that we will do next years will be shaped regarding the experiences of this year. In this sense, not only positive sides but the negative ones that put pressure on us will be base for our forthcoming works.

Işıl ÖZGENTÜRK

Işıl Özgentürk, Gaziantep'te doğdu. Çocukluğu ve ilk gençliği bu kentte geçti. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okudu. Üniversite yıllarında Devrim için Hareket Tiyatrosu'nda hem yazar, hem oyuncu olarak görev aldı.

Daha sonra çocuk edebiyatı alanında çeşitli ürünler verdi. Ardından yetişkinler için yazmaya başladı. Uzun yıllar Cumhuriyet Gazetesinde röportajlar yaptı. Film senaryoları ve oyunlar yazdı. "Seni Seviyorum Rosa" filminin senaryosunu yazdı ve yönetti. Film ulusal festivallerde pek çok ödül kazandı ve yurtdışında çeşitli festivallerde Türkiye'yi temsil etti.

Özgentürk şimdilerde Cumhuriyet Gazetesinde köşe yazıları yazmaktadır.

Eserleri:

Çocuk edebiyatı: Kuş ne yana öter?
Hayat Okulu
Mavi Karaca
Dünyaya Masallar

Hikaye ve Röportajları:

Yokuşu Tırmanır Hayat
Hançer
Derdim yeter sakin ol
Alev'in ve Acının İçinden
Geniş mavi bir gök
Büyülü bir yolda
Al gözüm seyreyle
Çocukluk Şarkıları

Filme Alınan Senaryoları:

At
Bekçi (Orhan Kemal'in Murtaza adlı romanından)
Su da Yanar
Yılanı Öldürseler (Yaşar Kemal'in Yılanı Öldürseler adlı romanından)
Seni Seviyorum Rosa (Sevgi Soysal'ın Tante Rosa adlı romanından)
Balalayka

Sahnelenen Oyunları:

Dünya'yo Tanıyorum
Küçük Sevinçler Bulmalıyım
Avluda

Filmleri:

Seni Seviyorum Rosa (Uzun Metraj)

Işıl ÖZGENTÜRK

Işıl Özgentürk was born in Gaziantep. She has spent her childhood and youth in this city. She studied at the Department of Economics in Istanbul University. During her university education, she worked as both scriptwriter and actress in Devrim İçin Hareket Tiyatrosu (Movement for Revolution Theatre).

Then, she gave various written works for children. In the following time, she has started to write for adults. She made interviews for Cumhuriyet Newspaper for years. She wrote film scripts and stories. She wrote the script of the film "I Love You Rosa" and directed it. This film won several prizes in the national film festivals and represented Turkey in various international festivals.

Recently, Ms. Özgentürk writes articles for Cumhuriyet Newspaper.

Her Written Works:

Children Literature:

Kuş Ne Yana Öter?
Hayat Okulu
Mavi Karaca
Dünyaya Masallar

Story and Interviews:

Yokuşu Tırmanır Hayat
Hançer
Derdim Yeter Sakin Ol
Alev'in ve Acının İçinden
Geniş Mavi Bir Gök
Büyülü Bir Yolda
Al Gözüm Seyreyle
Çocukluk Şarkıları

Film Scripts:

At
Bekçi
Su da Yanar
Yılanı Öldürseler
Seni Seviyorum Rosa
Balayka

Plays:

Dünyayı Tanıyorum
Küçük Sevinçler Bulmalıyım
Avluda

Films:

Seni Seviyorum Rosa (I Love You Rosa-Feature)

DİZİNLER

INDEXES

ÜLKE DİZİNİ
INDEX OF COUNTRY

A.B.D	Aşk İçin	79	Argentina	Camila	34
	Christopher Strong	25		I, The Worst Of All (Yo, La Peor De Todas)	36
	Dancı Kızlar Dans Eder	27		Miss Mary	35
	Halhal	79		Moments (Momentos)	33
	Hasatta	80		We Don't Want To Talk About It (De Eso No Se habla)	37
Almanya	Annaluise ve Anton	53	Australia	Looking For Alibrandi	71
	Taşın Yolculuğu	80	Canada	Better Than Chocolate	73
Arjantin	Anlar	33		The Promise	88
	Bayan Mary	35	Croatia	Melita And Her Three Men (Tri Muskaraca Melita Zganjer)	72
	Ben, En Günahkar	36	Czech Rep.	The Pilgrimage Of Students, Peter And Jacob (Zprava O Putovani Studentu Petra A Jakuba)	54
	Bu Konuda Konuşmak İstemiyoruz	37	Denmark	Susanne Sillemann	81
	Camila	34	England	Deal	86
Avustralya	Alibrandi'yi Ararken	71		Fast Spin Fling	85
Çek Cum.	Yolculuk	54		Going Going	85
Danimarka	Susanne Sillemann	81		Sliding Doors	95
Finlandiya	Lelle' ye Köprü	81	Finland	The Bridge To Lelle (Vögen Till Lelle)	81
Fransa	Ağustos'un İlk Pazarı	82	France	A Summer Night Rendez-Vouz (Au Premier Dimanche D'Aout)	82
	Artıkçılar ve Ben	49		Battle Cries (Haut Les Coeurs!)	64
	Beşten Yediye Clèo	45		Clèo 5 To 7 (Clèo De 5 A 7)	45
	Boş Zamanlarda	63		Empty Days (Rien A Faire)	63
	Çatisız-Kuralsız	48		Good Work (Beau Travail)	65
	Herşey Bir Yana	64		Happiness (Le Bonheur)	46
	İyi iş	65		Love Me	67
	Mutluluk	46		The Creatures (Les Creatures)	47
	Noel'de Orada Kar Var Mıydı?	66		The Gleaners And I (Les Graneurs Et La Glaneuse)	49
	Sev Beni	67		Vagabond (Sans Toit Ni Loi)	48
	Yaratıklar	47		Will It Snow For Christmas? (Y Aura-t-il De La Neige A Noel?)	66
G. Afrika	Bu Senin Hakkın!	82	Germany	Annaluise And Anton	53
	Mamlambo	83		Flight Of The Stone (Steinflug)	80
Hırvatistan	Melite'nin Üç Erkeği	72	Greece	Always Last Night (ηταντα χθεξ βραδυ)	92
Hollanda	Godzilla Hollanda'ya Gelse	83		Listen! (Ελα να σου πω...)	91
	Kutsal Duman	84		The Lady Of The Dogs (Nuestra Senora de Los Perros)	92
	Teşekkürler Hayat	84	Hungary	Little Vilma-The Last Diary (Kisvilma-Az Utolso Naplo)	59
İngiltere	Geçti Bitti	85	Iceland	Honor Of The House (Ungfruin Goda Og Husid)	58
	Hızlandır, Döndür, Fırlat	85	Iran	Daughters Of Sun	55
	Pazarlık	86	Ireland	In Loving Memory	86
	Rastlantının Böylesi	95	Italy	Shooting The Moon (L'Albero Delle Pere)	57
İran	Güneşin Kızları	55	Lithuania	An Act (Aktas)	89
İrlanda	Sevgi İle Anıyoruz	86	Mexico	In The Country Where Nothing Goes On (En El Pais De No Pasa Nada)	74
İsviçre	Abesle İştiğal	87	Netherlands	Godzilla vs. The Netherlands	83
	Bırak Beni	56		Gracias A La Vida	84
	İlk Bakışta	87		Holy Smoke	84
	İstemediğin Ot Misali	88	N. Zealand	Donuts For Breakfast	91
İtalya	Armut Ağacı	57		Magik And Rose	75
İzlanda	Evin Namusu	58		The Painted Lady	90
Kanada	Çikolatadan da İyi	73	Poland	The Junction (Torowisko)	60
	Söz	88	Portugal	The Night (A Noite)	89
Litvanya	Performans	89	South Africa	It's Your Right! (Lelilungela Ngelakho)	82
Meksika	Hiçbir Şeyin Olmadığı Yer	74		Mamlambo	83
Macaristan	Son Günce	59	Switzerland	Blush	87
Polonya	Kavşak	60		Pastry, Pain And Politics	88
Portekiz	Gece	89		Set Me Free (Emporte-moi)	56
Türkiye	Beni Almaya Geldiler	90		Trivial Killer	87
	Ötekinin Sesi	19	Turkey	She Came To Pick Me Up (On Est Venu Me Chercer)	90
Y.Zelanda	Boyalı Kadın	90		Voice Of The Other	19
	Kahvaltı İçin Çörekler	91	U.S.A	Christopher Strong	25
	Magik ve Rose	75		Dance, Girl, Dance	27
Yunanistan	Köpeklerin Hanımefendisi	92		For The Love Of May	79
	Dinle!	91		Nupur-Ankle Bracelets	79
	Hep Dün Gece	92		Patriotic	80

A	Alexander, Vanessa	75	Masson, Laetitia	67
	Anspach, Solveig	64	McDonough, Mary	79
	Archibugi, Francesca	57	Mészáros, Marta	59
	Arzner, Dorothy	23	Mialhe, Florence	82
B	Bayer, Nuran	19	Morgan-Rhind, Felicity	91
	Bemberg, Maria Luisa	31	Mtshontshi, Sibongile	82
	Bengts, Ulrika	81	N Navaro, Ilana	90
	Biniadaki, Nancy	92	O O'Reilly, Audrey	86
C	Chica, Patricia	88	P Pessoa, Regina	89
D	Denis, Clarie	65	Pool, Lèa	56
	De Lara, Maria del Carmen	74	R Renault, Monique	84
	Dennis, Judy	80	S Schmid, Belinda	90
E	Ensby, Sandra	85	Shahriar, Maryam	55
F	Falkum-Lovik, Susanne	86	T Tjallingii, Sietske	83
	Filiotou, Katerina	91	Tribuson, Snjezana	72
H	Halldorsdottir, Gudny	58	U Urbaniak, Urszula	60
	Holbek-Trier, Caecilia	81	V Varda, Agnes	41
	Horizon-Franzel, Susanne	80	Vernoux, Marion	63
	Howitt, Peter	95	Veysset, Sandrine	66
J	Jansen, Marret	84	Vihanova, Drahomira	54
K	Karampatsou, Evi	92	Vossart, Isabelle	87
	Kulcsar, Barbara	87	W Werenfels, Stina	88
L	Lapinskaite, Janina	89	Wheeler, Anne	73
	Letlaka-Nkosi, Palesa	83	Williams, Margaret	85
	Link, Caroline	53	Woods, Kate	71
M	Malladi, Aparna	79		

A	Abesle İştigal	87	A	<i>A Summer Night Rendez-Vouz (Au Premier Dimanche D'Aout)</i>	82
	Ağustos'un İlk Pazarı	82		<i>Always Last Night (ηπαντα χθεξ βραδυ)</i>	92
	Alibrandi'yi Ararken	71		<i>An Act (Aktas)</i>	89
	Anlar	33		<i>Annalaise and Anton (Pünktschen und Anton)</i>	53
	Annalaise ve Anton	53	B	<i>Battle Cries (Haut Les Coeurs!)</i>	64
	Armut Ağacı	57		<i>Better Than Chocolate</i>	73
	Artıkçılar ve Ben	49		<i>Blush</i>	87
	Aşk İçin	79	C	<i>Camila</i>	34
B	Bayan Mary	35		<i>Christopher Strong</i>	25
	Ben, En Günahkar	36		<i>Cléo 5 to 7 (Cléo De 5 A 7)</i>	45
	Beni Almaya Geldiler	90	D	<i>Dance, Girl, Dance</i>	27
	Beşten Yediye Cléo	45		<i>Daughters Of Sun</i>	55
	Bırak Beni	56		<i>Deal</i>	86
	Boş Zamanlarda	63		<i>Donuts For Breakfast</i>	91
	Boyalı Kadın	90	E	<i>Empty Days (Rien A Faire)</i>	63
	Bu Konu Hakkında Konuşmak İstemiyoruz	37	F	<i>Fast Spin Fling</i>	85
	Bu Senin Hakkın!	82		<i>Flight Of The Stone (Steinflug)</i>	80
C	Camila	34		<i>For The Love of May</i>	79
	Christopher Strong	25	G	<i>Godzilla vs. The Netherlands</i>	83
Ç	Çatisız-Kuralsız	48		<i>Going Going</i>	85
	Çikolatadan da İyi	73		<i>Good Work (Beau Travail)</i>	65
D	Dansçı Kızlar Dans Eder	27		<i>Gracias A La Vida</i>	84
	Dinle!	91	H	<i>Happiness (Le Bonheur)</i>	46
E	Evin Namusu	58		<i>Holy Smoke</i>	84
G	Geçti Bitti	85		<i>Honor Of The House (Ungfruin Goda Og Husid)</i>	58
	Gece	89	I	<i>I, The Worst Of All (Yo, La Peor De Todas)</i>	36
	Godzilla Hollanda'ya Gelse	83		<i>In Loving Memory</i>	86
	Güneşin Kızları	55		<i>In The Country Where Nothing Goes On (En El Pais De No Pasa Nada)</i>	74
H	Halhal	79		<i>It's Your Right (Lelilungelo Ngelakho)</i>	82
	Hasatta	80	L	<i>Listen! (Ελα να σου πω...)</i>	91
	Hep Dün Gece	92		<i>Little Vilma-The Last Diary (Kisvilma-Az Utolso Naplo)</i>	59
	Herşey Bir Yana	64		<i>Looking For Alibrandi</i>	71
	Hızlandır, Döndür, Fırlat	85		<i>Love Me</i>	67
	Hiçbir Şeyin Olmadığı Yer	74	M	<i>Magik And Rose</i>	75
I	İlk Bakışta	87		<i>Mamlambo</i>	83
	İstemediğin Ot Misali	88		<i>Melita And Her Three Men (Tri Muskaraca Melita Zganjer)</i>	72
	İyi İş	65		<i>Miss Mary</i>	35
K	Kahvaltı İçin Çörekler	91		<i>Moments (Momentos)</i>	33
	Kavşak	60	N	<i>Nupur-Ankle Bracelets</i>	79
	Köpeklerin Hanımefendisi	92	P	<i>Pastry, Pain And Politics</i>	88
	Kutsal Duman	84		<i>Patriotic</i>	80
L	Lelle'ye Köprü	81	S	<i>She Came To Pick Me Up (On Est Venu Me Chercer)</i>	90
M	Magik ve Rose	75		<i>Set Me Free (Emparte-moi)</i>	56
	Mamlambo	83		<i>Shooting The Moon (L'Albero Delle Pere)</i>	57
	Melita'nın Üç Erkeği	72		<i>Sliding Doors</i>	95
	Mutluluk	46		<i>Susanne Sillemann</i>	81
N	Noel'de Orada Kar Var Mıydı?	66	T	<i>The Bridge To Lelle (Vögen Till Lelle)</i>	81
Ö	Ötekinin Sesi	19		<i>The Creatures (Les Creatures)</i>	47
P	Pazarlık	86		<i>The Gleaners And I (Les Glaneurs Et La Glaneuse)</i>	49
	Performans	89		<i>The Junction (Torowisko)</i>	60
R	Rastlantının Böylesi	95		<i>The Lady Of The Dogs (Nuestra Senora De Los Perros)</i>	92
S	Sev Beni	67		<i>The Night (A Noite)</i>	89
	Sevgi ile Anıyoruz	86		<i>The Painted Lady</i>	90
	Son Günce	59		<i>The Pilgrimage Of Students, Peter And Jacob (Zprava O Putovani Studentu Petra A Jakuba)</i>	54
	Söz	88		<i>The Promise (La Promisse)</i>	88
	Susanne Sillemann	81		<i>Trivial Killer</i>	87
T	Taşın Yolculuğu	80	V	<i>Vagabond (Sans Toit Ni Loi)</i>	48
	Teşekkürler Hayat	84		<i>Voice Of The Other</i>	19
Y	Yaratıklar	47	W	<i>We Don't Want To Talk About It (De Eso No Se Habla)</i>	37
	Yolculuk	54		<i>Will It Snow For Christmas? (Y Aura-t-il De La Neige A Noel?)</i>	66